

Giới thiệu Trong Mắt Anh Có Ngôi Sao

Thể loại: Ngôn tình, Hiện đại, Tình cảm, Đô thị tình duyên, Duyên trời tác hợp.

Edit: Lão Lão Chử

...

Bên cạnh nhà Lâm Tây có một vỉ hàng xóm mới chuyển tới.

Vỉ hàng xóm này cũng cực kì thần bí, ban ngày ban mặt chẳng thể nào thấy mặt, tới tối mới ra cửa.

Có một hôm Lâm Tây vô tình nhìn thấy diện mạo của anh chàng..

Oaaaa! Không ngờ là một soái ca!!!!

Hàng xóm soái ca thế mà còn mời cô ăn một ly kem

Lâm Tây nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc buổi tối ngày nọ

Cô cầm một ly kem

Gõ cửa nhà hàng xóm

Một lần vào chính là cả đời!

- -----

Đối với Lâm Tây mà nói, thiếu niên kia, từ trên trời rơi xuống,

Giống ngôi sao chiếu sáng bóng tối trong lòng cô.

Giống như lửa, cho cô ấm áp.

Mà Lâm Tây không biết, đối với Trần Kiều mà nói,

Cô là tinh quang, là mặt trời,

Chiếu sáng hết thảy khổ sở của anh

Ở giữa năm tháng binh hoang mã loạn chập vạt bất kham

Bọn họ còn có lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mắt Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Làm quen

Tên truyện: Trong Mắt Anh Có Ngôi Sao.

Tác giả: Lộc Thập Nhất

Thể loại: Ngôn tình, Hiện đại, Tình cảm, Ngọt sủng, Đô thị tình duyên, Duyên trời tác hợp

Edit: Lão Lão Chử

...

Cách vách nhà Lâm Tây vừa chuyển đến hàng xóm mới.

Hàng xóm mới thần thần bí bí, ngày ngủ đêm ra.

Có một ngày Lâm Tây khó được nhìn thấy diện mạo của anh.

Cư nhiên là soái ca!

Hàng xóm soái ca cư nhiên còn mời cô ăn một ly kem.

Lâm Tây nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc buổi tối ngày nọ.

Cô cầm một ly kem.

Gõ cửa nhà hàng xóm.

Một lần vào chính là cả đời.

- - - - -

Đối với Lâm Tây mà nói, thiếu niên kia, từ trên trời rơi xuống,

Giống ngôi sao chiếu sáng bóng tối trong lòng cô,

Giống như lửa, cho cô ấm áp.

Mà Lâm Tây không biết, đối với Trần Kiều mà nói,

Cô là tinh quang, là mặt trời,

Chiếu sáng hết thảy khổ sở của anh,

Ở giữa năm tháng binh hoang mã loạn chập vạt bất kham,

Bọn họ còn có lẫn nhau.

*

Hy vọng câu chuyện nhỏ ấm áp này được mọi người thích.

Cũng hy vọng mọi người trong mùa đông khắc nghiệt.

Có đèn ấm chiếu sáng, có một người bên cạnh bầu bạn.

*

Chương 1. Làm Quen

Khi Trần Kiều tới Bắc Thành, thời tiết đúng lúc vào mùa xuân. Tháng ba tháng tư ở Bắc Thành dương liễu chuyển xanh, nước sông trong vắt.

Trần Kiều vào Bắc Thành sống được một tháng, sau đó đi một chuyến tới Tiểu Nam Sơn.

Anh cũng không biết vì sao.

Không biết vì sao mình muốn tới Bắc Thành.

Không biết vì sao mình muốn tới Tiểu Nam Sơn.

Cũng không biết, gần đây vì sao muốn tồn tại.

Một tháng trước, anh nằm ở trên xe lửa sơn màu xanh chạy âm ầm, một đường đi tới hướng bắc, đi qua cánh đồng ruộng lúa, đồi núi khe rãnh, đi vào tiểu thành bị dãy núi vờn quanh —— Bắc Thành.

Nằm ở trên xe lửa sơn màu xanh đi qua mấy ngọn núi, lại đi qua một tòa thành không biết tên, nghe gió đêm thổi vù vù, tiếng ngáy đinh tai nhức óc của bạn cách vách, phảng phất như có thể luôn như vậy đi mãi mãi, không có điểm cuối cũng khá tốt.

Nhưng có khi anh lại cảm thấy, có đường về anh mới sẽ không còn sợ hãi. Không có điểm dừng, không có mục đích đi, có một chút làm người ta hoang mang sợ hãi.

Nhưng Trần Kiều nghĩ anh giống như một người không có nhà, không có đường về.

Không biết sau bao lâu Lâm Tây mới phát hiện căn phòng cách vách không có ai ở cuối cùng đã có người thuê, người mới thuê là một nam sinh, khoảng mười bảy mười tám tuổi, trong một lần Lâm Tây ra ngoài đổ rác thì thấy anh, ăn mặc một thân màu đen, lạnh lẽo khó gần.

Cao cao gầy gầy, trắng nõn sạch sẽ, chưa từng nói chuyện với anh, cũng không thể nào ra cửa, trừ lần đó ra thì không còn ấn tượng gì khác. Lạnh nhạt quái gở! Trong lòng Lâm Tây âm thầm nhận định như vậy.

Lần đầu tiên Lâm Tây nói chuyện với hàng xóm mới là mấy tháng sau vào một ngày cuối tuần.

Ngày năm tháng tư, xuân ý chính nùng, thời tiết rất thoải mái, Lâm Tây không muốn nằm lì trong nhà nên sáng sớm tinh mơ đã mặc đồng phục, xách cặp sách ra cửa.

Đầy núi vòn quanh tiểu thành, đại bộ phận trên núi đều có nhà ở, sơn động đều vô danh. Chỉ có một tòa núi nhỏ đã qua sửa chữa, xem như “Cảnh khu”, người trong thành phố gọi là Tiểu Nam Sơn.

Mỗi buổi tối, không ít người lên núi đi dạo tiêu thực, cùng bạn bè người nhà tâm sự tản bộ, ngồi trên đỉnh núi ngắm cảnh đêm, còn có thể quan sát phong cảnh dưới tiểu thành.

Sáng sớm Lâm Tây đã đi Tiểu Nam Sơn, núi không cao, cô không nhanh không chậm đi đến đỉnh núi, cũng chỉ mất hơn một giờ là đến nơi. Trên đỉnh núi có chùa miếu và một tòa tháp, tháp gọi là Nam Tháp. Trên mái tháp treo rất nhiều chuông gió, gió thổi qua, tiếng chuông vang, leng keng leng keng, giòn giòn thanh thanh, cực kỳ êm tai.

Lâm Tây đi một vòng quanh đỉnh núi, đang chuẩn bị tìm một chỗ ngồi xuống học bài, sắp thi đại học, cô không có thời gian hưởng thụ ngày nghỉ cuối tuần. Lâm Tây bỗng nhiên nhìn thấy một bóng dáng.

Một nam sinh, đưa lưng về phía cô, mặc áo thun màu đen, trước mặt có một cái giá vẽ, đón gió trên núi, nhìn về phía tiểu thành. Chắc anh đang vẽ tòa thành này.

Cô thường xuyên tới nơi này, nhưng đây là lần đầu tiên thấy có người ở chỗ này vẽ tranh. Lâm Tây nhìn không được tiến lên nhìn xem.

Lâm Tây đến gần anh, trên giấy vẽ phác họa một nửa phong cảnh của tiểu thành, vẽ rất tinh xảo. Từ lầu cao đến nhà nhỏ, từ nhà nhỏ đến cột điện.

Có lẽ cảm nhận được có người đến gần, nam sinh kia ngừng tay, quay đầu lại nhìn cô một cái.

Lâm Tây bị động tác của nam sinh kia làm giật mình, còn chưa kịp ngượng ngùng lại bị mặt của nam sinh kia làm cho hoảng sợ.

Đây... Đây không phải là vị hàng xóm thấy đầu không thấy đuôi đó sao? Tuy rằng chỉ gặp qua một lần lại là lúc đi đổ rác mới gặp được, nhưng đôi phương lớn lên rất đẹp trai, liếc mắt một cái là có thể nhớ kỹ.

Lúc trước đều là tối lửa tắt đèn không thể cẩn thận nhìn rõ anh, lần này lại có thể nhìn rõ, Lâm Tây phát hiện làn da của anh rất trắng, rất đẹp, ngũ quan sắc bén, có đường cong, đẹp, đặc biệt là đôi mắt. Mặc áo thun màu đen và quần jean đơn giản, tóc mềm như bông gục xuống, tóc xù xù, phối hợp với một thân màu đen hình tượng lạnh khốc thật là không phù hợp.

Không đợi Lâm Tây phản ứng lại, Trần Kiều đã nhớ ra cô. Anh đã gặp qua Lâm Tây trong một lần đi đổ rác. Cũng không phải ai anh đều sẽ nhớ kỹ, nhưng anh nhớ rõ cô gái này, lần trước mặc một cái áo ngủ hình Cậu Bé Bọt Biển, gốc gác đáng yêu.

A, không phải nói cô ấy, là nói Cậu Bé Bọt Biển trên áo cô ấy!

Anh ở chỗ này vẽ tranh đã vài giờ, trên núi buổi sáng ít người, anh tìm chỗ tương đối hẻo lánh rất ít người sẽ lại đây. Nhìn thấy Lâm Tây xuất hiện ở chỗ này anh có chút ngoài ý muốn.

Nhưng hai người cũng không lên tiếng, chỉ khẽ gật đầu coi như chào hỏi nhau.

Người xa lạ mà thôi, không cần chú ý nhiều.

Rất nhanh Trần Kiều đem khúc nhạc đệm nho nhỏ này vớt ra sau đầu, tiếp tục an tĩnh vẽ tranh.

Lâm Tây nhưng thật ra còn suy tư trong chốc lát, Lâm Tây không nói cho ai biết cô thích vẽ tranh. Vẽ tranh và thi đại học cũng không có quan hệ gì, nếu nói ra cũng không có khả năng đi học vẽ. Tiếp theo cô thật sự không có thiên phú vẽ tranh, cho dù vẽ một con thỏ cũng cực kỳ xấu.

Lâm Tây ngày thường gặp nhiều người, nhưng không có nhiều bạn bè, cô không phải người nguyên ý chủ động đi làm quen bạn mới. Có điều Lâm Tây muốn làm quen hàng xóm mới, Trần Kiều.

Ngoại hình của Trần Kiều thoát nhìn cũng khoảng hai mươi tuổi, chắc còn là một học sinh không ngờ vẽ tranh lại tốt như vậy, Lâm Tây có chút tò mò vì sao anh sẽ xuất hiện ở chỗ này? Anh không đi học sao? Anh tới nơi này công tác ư?

Bắc Thành chỉ là một tòa thành nhỏ không thể so với huyện thành, nhiều người từ nơi này rời đi, đi nơi khác dốc sức làm việc, sau đó không bao giờ trở về, người tới nơi này rất ít huống chi còn là một người trẻ tuổi. Lâm Tây đương nhiên sẽ tò mò.

Lâm Tây nhìn ra Trần Kiều xa cách, đây không phải là người mà cô có thể dễ dàng kết bạn, tuy rằng muốn làm quen Trần Kiều nhưng cô nghĩ lại vẫn là để lần sau rồi nói. Lâm Tây tìm một chỗ không có người, ngồi xuống học bài.

Trần Kiều ngồi ở đỉnh núi, nhìn xuống tòa tiểu thành này.

Bắc Thành ở phương bắc, nhưng không giống trong truyền thuyết hoàng thổ, khô cạn cằn cỗi, tương phản, nơi này non xanh nước biếc, phong cảnh tươi đẹp. Bốn phía xung quanh Bắc Thành đều là núi, vây quanh một thành, xem như khu chủ thành.

Bắc Thành chỉ là một trấn nhỏ ở phương bắc, không lớn. Có một con sông nhỏ chảy qua nơi này, cho nơi này sinh trưởng và sức sống. Thành nhỏ không thể so với đô thị lớn, không có cao ốc, cũng ít thương trường và phồn hoa.

Những thứ xa hoa truy lạc không thuộc về nơi này. Không có cảnh tượng người mặc áo trắng vest đen chức nghiệp tinh anh vội vàng đi làm, không có xe cộ tấp nập chạy như nước nổi liên không dứt ở ngã tư đường.

Người Bắc Thành sống bình đạm mà đơn giản.

Nào có nhiều cảnh vội vàng như thành thị. Đàn ông sau giờ tan làm chậm rãi đạp xe xuyên qua bóng râm dưới tán cây, vòng qua hẻm nhỏ, đi tới trường học đón con cái của mình về nhà. Phụ nữ sáng sớm đi chợ mua thức ăn, chuẩn bị nấu đồ ăn cho chồng và con nhỏ, âm thanh xào rau và mùi thơm tràn ngập các hộ nhà.

An yên mà bình đạm, tất cả ở nơi này đều đơn giản bình thường.

Tiểu thành không lớn nhưng cũng không nhỏ. Trường học, thương trường, quảng trường công viên, trẻ con nghịch ngợm gây sự, các bác gái ở quảng trường tập thể dục, còn có cây dương liễu ngọc lan, nước chảy đều đều, núi nhỏ miếu thờ, pháo hoa bụi bặm, nhân tình âm lạnh, tòa tiểu thành này đều có đủ.

Có núi, có sông, có hết thảy.

Lâm Tây sinh sống ở trên mảnh đất này. Mùa hè ra bờ sông bắt nòng nọc ếch xanh, lúc nước lớn còn có thể bắt cá. Mùa thu cây táo lớn trong viện của bà ngoại đổ rục một mảnh. Mùa đông tuyết phủ lên mái nhà, dưới đất một tầng trắng xóa, khẽ lay động cây táo tuyết động trên cây ào ạt rơi xuống. Mùa xuân chạy lên núi ngắm táo chua đêm ngói sao, lại một mùa xuân lãng mạn.

Nhà Lâm Tây ở trong chung cư kiểu cũ, là một căn phòng nhỏ tường gạch đều không trát phấn vôi hay màu sắc, nhà lâu có năm tầng, nhà Lâm Tây ở tại lầu một. Nhà cô bình thường có hai phòng nhỏ, tiền thuê mỗi tháng không đến 70 ngàn.

Ba của Lâm Tây tên Lâm Cường là công nhân nhà xưởng bình thường, phòng ở này chính là lúc ấy ông và mẹ Lâm Tây kết hôn được nhà xưởng cấp cho. Mẹ của Lâm Tây tên Tào Lệ Linh là bà chủ gia đình bình thường, thuê một phòng ở đối diện mở tiệm mặt chược, không thể nào kiếm tiền, nhưng có thể chơi vui vẻ.

Ngon núi cả ngày đều yên tĩnh, ngẫu nhiên có gió thổi qua ngọn cây phát ra âm thanh sần sật, hoặc có chim sẻ bay đến đậu trên cành cây hót riu rít. Lâm Tây ngắm núi càng thêm bình yên.

Thật thoải mái. So với ở trong nhà còn thoải mái hơn nhiều. Đợi đến giữa trưa, Lâm Tây cũng không về nhà, cô lấy bánh mì trong túi ra, hôm nay buổi sáng có ra siêu thị mua vài chiếc bánh mì để dành cho buổi trưa ăn lót bụng.

Lâm Tây ở Tiểu Nam Sơn cả ngày, chờ đến đám mây ở phía chân trời từ màu cam ấm chuyển sang màu xám lạnh, Lâm Tây mới buông cuốn tập xuống. Nhìn tập sách một ngày có chút bức bối, đầu óc cũng không thông thoáng. Lâm Tây quay đầu nằm trên mặt đất, bắt đầu đếm ngói sao.

Lâm Tây cảm thấy, như vậy có thể làm mình thoải mái một chút.

“Một ngói, hai ngói, ba ngói.”

“Ày, sai rồi, không được, phải đếm lại.”

“Một ngói, hai ngói, ba ngói. Hai mươi ngói, hai mươi một ngói.”

“A, đếm tới đâu rồi, lại sai số rồi.”

“Ha ha” chợt tiếng cười nhợt nhạt của nam sinh từ phía trên truyền đến.

Lâm Tây vội vàng đứng lên, nghiêng đầu tìm hình bóng của tiếng cười vừa mới phát ra.

Là Trần Kiều, anh vẫn mặc bộ quần áo buổi sáng. Áo thun màu đen và quần jeans, trên lưng đeo một cái ba lô màu đen và giả vờ.

Rõ ràng là một người có diện mạo rất ôn nhu vì sao lại thích mặc một thân màu đen, thật là kỳ quái. Còn nữa chẳng lẽ anh cũng ở chỗ này nguyên một ngày? Trong lòng Lâm Tây âm thầm nghĩ.

“Bầu trời có bao nhiêu ngói sao, tôi cũng rất muốn biết.” Trần Kiều mặt mày ôn nhu, cười đến vui vẻ.

Tuy rằng số lần gặp mặt không nhiều lắm, nhưng Lâm Tây có thể kết luận anh là một người tương đối lạnh nhạt quái gở, là một người không thích giao tiếp với người khác. Nhưng bây giờ người này đang ở trước mặt cô, ý cười ở khóe miệng còn chưa tan, vẻ mặt vui cười nói với cô: “Em nói xem, trên bầu trời có bao nhiêu ngôi sao.”

Đầu óc Lâm Tây trống rỗng, trong đầu nghĩ lung tung: Anh cười lộ lên trong ánh mắt như có ngôi sao.

Lâm Tây ngượng ngùng khẽ mỉm cười với Trần Kiều, không biết nên trả lời vấn đề của đối phương như thế nào.

“Khi còn nhỏ tôi cũng thích đếm ngôi sao, sau này trưởng thành thì không còn nhìn thấy ngôi sao trên trời nữa.” Trần Kiều ngẩng đầu nhìn bầu trời “Không nghĩ tới nơi này còn có thể thấy ngôi sao đầy trời, thật tốt.”

Dứt lời, quay đầu nói với Lâm Tây: “Muộn rồi còn chưa về sao? Cùng nhau đi thôi.”

“À, được.” Lâm Tây vội vã lấy cặp sách. “Đi thôi.”

Ánh trăng cao cao treo giữa không trung, nơi xa một tầng mây che khuất một nửa mặt trăng, thoạt nhìn có một loại thần bí không thể tả. Nam Tháp lặng lẽ đứng sừng sững, chuông gió thỉnh thoảng kêu vang vài tiếng, mùa hè này vừa mới bắt đầu.

“Học sinh cấp ba?” Trần Kiều nhìn đồng phục của Lâm Tây.

“Ừm.”

“Lớp mười hai?” Trần Kiều nhìn cặp sách của cô.

“Ừ.”

“Hoa hồng nhỏ của tổ quốc?” Trần Kiều xấu xa nói, trong giọng nói mang theo ba phần trêu chọc, bốn phần ôn nhu.

“Hả?” Lâm Tây sắc mặt đỏ thẫm, không biết đáp trả lời trêu chọc của đối phương. Chỉ quay đầu mở to hai mắt gắt gao trừng anh.

Người gây họa về mặt vô tội, cong cong đôi mắt thanh triệt trong suốt, phảng phất như anh cái gì cũng chưa từng nói.

Lâm Tây cảm thấy mình một quyền đánh vào gối bông, không có hiệu quả gì. Huống chi, mình chỉ trừng mắt nhìn đối phương, vốn dĩ cũng không có hiệu quả gì.

Lâm Tây thở dài, trong lòng thầm mắng bản thân không có bản lĩnh ẩn nói.

Nhìn thấy dáng vẻ này của Lâm Tây, Trần Kiều nhẹ nhàng cười ra tiếng.

“Tôi tên Trần Kiều.” Trần Kiều nói: “Họ Trần, tên Kiều.”

Bạn đang đọc truyện *Trong Mắt Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Ly kem

Lâm Tây giới thiệu bản thân: "Lâm Tây."

Trần Kiều cười quay đầu nhìn trên nhìn dưới đánh giá Lâm Tây vài lần, giống như muốn từ trên người cô tìm ra dấu hiệu giống tên gọi của cô vậy.

Hình như hôm nay tâm tình Trần Kiều rất tốt, khóe miệng vẫn luôn treo nụ cười. Một chút cũng không giống bộ dáng người sống chó gần hồi sáng Lâm Tây thấy. Cũng không giống lúc đi đổ rác một bộ mặt lạnh lùng.

Cũng đúng, ai mà đi đổ rác lại cười hi hi ha ha cơ chứ. Chẳng lẽ còn muốn giống như mấy chú lùn luôn bày ra khuôn mặt nhố nhời cười nói "Đi nào" sao? Lâm Tây nghĩ thầm.

"Cô lại suy nghĩ cái gì?" Trần Kiều cười nói. "Sao mỗi lần nói chuyện với cô, cô đều thất thần. Chắc không phải đang trộm mắng tôi chứ?"

"Không... Không phải!" Lâm Tây chột dạ.

Tuy rằng không phải trộm mắng anh, nhưng cô thật sự đang trộm nghĩ đến cảnh tượng Trần Kiều có vẻ mặt giống chú lùn đi đổ rác.

"Tôi hơi ít nói." Lâm Tây giải thích.

Quả thật cô là một người ít nói, chỉ là không muốn nhiều lời mà thôi, có đôi khi cô mở miệng nói chuyện cũng ngại phiền. Ngày thường ở lớp Lâm Tây vẫn luôn là một người an tĩnh nhưng tồn tại tuyệt đối không trong suốt. Cho dù là đi học hay tan học cô cũng vô cùng yên tĩnh. Trầm mặc ít nói, là tố chất từ nhỏ thầy cô giáo thường phê bình về cô. Bạn học trong lớp đều ngầm nói cô là cao lãnh học bá. Có lần bạn ngồi cùng bàn còn lặng lẽ nói với cô, bản thân hâm mộ cô chuyên chú an tĩnh. Lúc ấy Lâm Tây cũng không nói gì thêm, chỉ mỉm cười. Lâm Tây nghĩ, chuyện này có cái gì đáng hâm mộ? Một người ngồi lâu rồi không phải sẽ chuyên chú sao?

Về đến nhà, cô và ba mẹ cũng không nói nhiều lời. Ba và mẹ cô đều không phải người thích nói nhiều, huống chi trong nhà thực hành chính sách nuôi thả, không thể nào quản cô. Lâm Tây có đôi khi nghĩ, bản thân lớn như vậy mà không có người quản, tính tình còn ngay thẳng chính trực cũng thật là không dễ dàng gì.

"Không sao, tôi nói cũng không nhiều lắm." Trần Kiều nói.

"Hừ, nhìn không ra." Lâm Tây nắm lấy cơ hội đánh trả. Trong giọng nói mang theo một tia đắc ý trả thù thành công.

Kỳ thật Lâm Tây có thể nhìn ra Trần Kiều là người xa cách.

Lâm Tây cũng có thể cảm giác được Trần Kiều chỉ là không muốn nói chuyện, không muốn quan tâm. Nếu anh nguyện ý nói chuyện vậy cùng anh bên nhau sẽ thật thoải mái, giống như bây giờ.

"A." Trần Kiều cười nhẹ một tiếng, không biết đang cười cái gì. Trần Kiều không tiếp tục cái đề tài này.

"Cô biết nơi nào có bán bánh bò trắng không?" Trần Kiều hỏi.

"Tôi đói bụng, muốn ăn." Trong giọng nói và trên mặt cư nhiên còn có một chút ủy khuất.

Lâm Tây nghĩ, anh hôm nay tâm tình chắc là rất tốt đi. Bằng không nước đá không thể tỏa ra hơi nóng như vậy.

"Bánh bò trắng? Tôi chưa từng nghe qua. Là món gì?"

"Không có sao? Ồ, quả nhiên không có." Giọng nói của Trần Kiều càng ủy khuất.

"Anh đói bụng à? Nếu muốn ăn vậy xuống núi đi về hướng bên trái có một phố chợ đêm, rất náo nhiệt." Lâm Tây rút cuộc tìm được cơ hội mở miệng nói chuyện, "Có bánh bao nhỏ, mì trường thọ, cơm chiên dương châu, hoành thánh, sủi cào.... Thật nhiều thật nhiều."

"Chỉ là đột nhiên rất muốn ăn bánh bò trắng."

"Là món đặc sản ở quê của anh sao?"

"Ừm, là một loại đồ ăn vặt ở phía nam. Mẹ tôi..." Trần Kiều dừng một chút "Trước kia tôi đặc biệt thích ăn."

"Trước nay tôi chưa từng ăn, bánh bò trắng có hương vị gì?"

"Ngọt, đặc biệt đặc biệt ngọt. Ừm, ăn rất ngon."

Trần Kiều lại nhẹ giọng mỉm cười, như là bất đắc dĩ, lại giống như tự giễu.

"Ồ."

Ăn không được, không thể quay về.

Hai người vẫn luôn đi về phía trước không ai nói chuyện, hai người đều không phải người nói nhiều, im lặng kéo dài nhưng đều không cảm thấy xấu hổ.

"Muốn ăn kem không?" Thiếu niên bên cạnh đột nhiên không thể hiểu được mà hỏi cô.

Lâm Tây quay đầu nhìn anh: "?"

"Tôi mời cô."

Lâm Tây không biết vì sao chỉ ngờ ngạc gật gật đầu, trả lời: "Được."

Trần Kiều xuống dưới chân núi mua hai ly kem, một ly hai khối kem, anh đưa cho Lâm Tây một ly. Không phải đồ ăn gì mắc tiền Lâm Tây cũng lập tức cầm lấy. Đầu lưỡi nếm được hương vị ngọt ngào lạnh băng, Lâm Tây nghĩ thầm anh thật sự rất thích ăn ngọt, không biết tại sao trong đầu Lâm Tây toát ra một câu nói Nhưng tôi thích ăn cay.

Khi hai người sắp đi đến cửa nhà, xa xa nghe được âm thanh của một nam một nữ đang cãi nhau.

Lâm Tây nhú chân mày.

Là âm thanh từ nhà cô truyền ra. Nhà cô ở lầu một, hướng chỉ nhà cô là nhà kiểu cũ có âm gì cũng rất dễ dàng truyền ra ngoài.

Lâm Tây nghiêng đầu khẽ nhìn Trần Kiều, muốn nhìn xem anh có phản ứng gì. Lâm Tây có chút xấu hổ, rốt cuộc đã tối như vậy ba mẹ mình còn âm ỉ cãi nhau, mà mình và Trần Kiều cũng chỉ mới làm quen hôm nay, còn đang ăn một ly kem của anh, Lâm Tây đột nhiên cảm thấy không vui.

Trần Kiều không có phản ứng gì, có thể là vì tránh cho Lâm Tây xấu hổ, không nói gì thêm, cúi đầu an tĩnh ăn kem.

Nhưng Lâm Tây đã nghĩ tới. Trần Kiều ở cách vách nhà cô, dựa theo tần suất ba mẹ cãi nhau một ngày mười lần, dựa theo mỗi lần cãi nhau hận không thể xóc tung nóc nhà, Trần Kiều chắc đã sớm biết.

“..... Ngại quá, ồn ào phiền đến anh.” Lâm Tây xin lỗi.

“Không liên quan đến cô, sao cô phải xin lỗi.” Trần Kiều ngữ khí bình đạm. “Hơn nữa cũng sẽ không ồn ào đến tôi.”

Sao lại không, ít nhiều cũng sẽ có ảnh hưởng.

“Hay là đợi bọn họ cãi nhau xong lại trở về?” Trần Kiều nói “Nghe tình hình này, cô trở về sẽ bị họ mắng đấy.”

“Cãi không xong, hai người họ sẽ không dễ yên.” Lâm Tây nói “Ăn xong ly kem rồi trở về.”

Lâm Tây không muốn cùng một người làm quen chưa đến một ngày biết được việc nhà của mình, nhưng Trần Kiều ở cách vách, cô muốn giấu cũng không giấu được.

“Ừ.”

Nhìn dáng vẻ của Trần Kiều cũng không định chuẩn bị đi về, hai người ngồi xuống ghế đá trong sân, mặt đối mặt yên tĩnh ăn kem, gió thổi nhẹ nhàng cây cối xao động, tiếng ồn ào trong phòng càng lúc càng lớn, sao trên trời nhấp nháy nhấp nháy. Mùa hè còn chưa tới, ngồi ở bên ngoài thật thoải mái, Lâm Tây giữa một loạt tiếng ồn ào cảm thấy, hôm nay, tựa hồ không có nhiều buồn bực như mọi khi.

Ăn kem xong Lâm Tây chuẩn bị về nhà, cũng không thể ngồi ở bên ngoài trốn tránh mãi được. Trần Kiều cũng đứng dậy vỗ vỗ mông đi theo phía sau cô.

Đến cửa nhà, hai người đứng đối mặt nhau.

Lâm Tây mở miệng trước, “Hôm nay làm anh chế giễu, tạm biệt.”

“Không sao.” Trần Kiều nói. “Hẹn gặp lại.”

Lâm Tây xoay người đang chuẩn bị lấy chìa khóa mở cửa, phía sau Trần Kiều đột nhiên kêu cô.

“Cái kia.....”

“Hả?” Lâm Tây xoay người lại nhìn anh.

“À..... Ngủ ngon.”

Lâm Tây biết, Trần Kiều muốn nói không phải câu này. Có thể là muốn an ủi cô hoặc có thể muốn nói chút gì đó để cô không thấy xấu hổ, ai biết được. Dù sao cũng không phải là ngủ ngon.

“Ngủ ngon.” Lâm Tây mỉm cười, mở cửa về nhà, nghênh đón cô là địa ngục Tu La.

Ba mẹ đang đứng ở giữa phòng khách tóc rối loạn bù xù, ba cô mặt đỏ ngầu, cả người toàn mùi rượu, nhìn dáng vẻ là biết mới vừa uống rượu xong, uống say về nhà phát điên, trong tay mẹ cô còn cầm đôi dép lê. Tình hình này xem ra sắp đánh nhau rồi.

“Mày suốt ngày chỉ biết chơi mạt chược, chơi mạt chược! Phòng ở cũng không biết dọn dẹp! Ngày nào về nhà cũng thấy cả phòng loạn như chuồng heo!” Lâm Cường đang lên án.

“Vậy suốt ngày mày làm cái gì! Tao chơi mạt chược một ngày kiếm tiền còn nhiều hơn mày! Mày suốt ngày uất ức. Đàn ông lớn tuổi mỗi ngày kiếm một chút tiền, chưa thấy thằng đàn ông nào không có bản lĩnh như mày, tao xui tám kiếp mới gặp phải mày.” Tào Lệ Linh đánh trả.

“Con mẹ mày, mày không biết dọn dẹp nhà cửa, tao cưới mày về để làm gì. Tao cưới đầu heo còn sướng hơn.” Lâm Cường mắng chửi người đầu là lời thô tục, đặc biệt khó nghe, mỗi lần nghe được Lâm Tây đều không thoải mái.

“Mày đừng động tới bà, nếu lúc trước bà đây không theo mày, giờ này tuyệt đối sống sung sướng chứ không phải có đức hạnh như hiện giờ.”

Lâm Tây có chút đau đầu.

Mỗi lần cãi nhau nguyên nhân đều bất đồng, nhưng toàn là chuyện vặt vãnh hàng ngày.

Mà không phải không quét dọn sẽ cãi nhau.

Tìm không thấy đồ cũng sẽ cãi nhau.

Quần áo chưa giặt sạch cũng sẽ cãi nhau.

Uống bia không lý do cũng sẽ cãi nhau.

Dù sao đều là chút việc nhỏ lông gà vỡ tỏi, bọn họ lại có thể cãi nhau đến vui vẻ, có đôi khi hứng thú lên cũng sẽ đánh nhau một trận, phần lớn là Tào Lệ Linh đánh Lâm Cường. Lâm Cường ở phương diện đánh nhau thật thân sĩ, không đánh phụ nữ, có lẽ cũng là không dám đánh. Tào Lệ Linh hung hăng hơn Lâm Cường, tính tình mạnh mẽ, phần lớn cãi nhau đều là do Tào Lệ Linh khơi mào.

Àm ỉ đến cuối cùng cũng sẽ tổng kết một chút, sau đó thẳng hoa.

Lâm Cường mắng Tào Lệ Linh không màng đến gia đình chỉ biết ăn chơi, Tào Lệ Linh mắng Lâm Cường không có bản lĩnh kiếm tiền.

Khi còn nhỏ, Lâm Tây cảm thấy tiền rất tục. Trước kia có một lần tham gia hôn lễ, cô dâu mặc váy cưới trắng tinh đứng ở trên đài nói chuyện, cô dâu cầm giấy đọc diễn văn xong rơi lệ đầy mặt nói cảm ơn với cha mẹ, sau đó nói với chú rể, anh phải nỗ lực làm việc, cố gắng kiếm nhiều tiền. Phía dưới khán đài vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Lâm Tây cảm thấy đặc biệt thất vọng. Cô cảm thấy ở trong hôn lễ một nghi thức thần thánh như vậy, sao có thể ở trước mặt nhiều người nói với chú rể lời như thế, quá tục. Nếu ở trên phim truyền hình trình diễn, cô dâu làm nữ chính, chắc sẽ nói với nam chính: Ngày hôm nay em thật hạnh phúc khi được làm cô dâu của anh. Mình cùng hứa ngày mai sau sẽ không rời xa nhau dù cuộc sống này thế nào, bên nhau đấu cho khốn khó ta sẽ không bao giờ cách xa....

Phải hứa hẹn đến chân trời góc bể, thề thốt đến sông cạn đá mòn. Tốt nhất sến rện làm người nổi đầy da gà, đây mới là tình yêu! Tiểu Lâm Tây ghét bỏ cô dâu kia đã lâu, còn âm thầm suy nghĩ lời thề trong hôn lễ của mình nhất định phải chương hiện ra tình yêu thuần khiết của bản thân!

Nhưng sau này Lâm Tây chậm rãi lớn lên cô mới phát hiện, cô dâu kia nói đặc biệt đúng.

Có tiền thật tốt, tình yêu là cái rắm.

Đó là nguyên nhân nhà bọn họ thường xuyên cãi nhau, có lẽ chính Lâm Tây đã từng khịt mũi coi thường tiền tài. Người tồn tại thật là quá tục.

Nếu nhà cô có tiền, có lẽ mỗi ngày ba mẹ sẽ không cần cãi nhau. Nếu cãi nhau thì cô cũng có thể tiêu sái lấy ra một xấp tiền, ném xuống trước mặt bọn họ, kiêu căng ngạo mạn nói: “Đừng cãi nhau nữa! Chúng ta đi Maldives du lịch đi! Như vậy liền vui vẻ.”

Đáng tiếc, cô không có tiền. Ba mẹ còn phải cãi nhau, cô còn phải... Bị trở thành nơi trút giận.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mất Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: SỮA ĐẬU NÀNH VÀ BÁNH QUẢY

Hôm nay Lâm Tây về nhà hơi muộn, trên đường đi tương đối chậm, còn ở ngoài ăn kem, bây giờ đã 10 giờ.

Lâm Tây nghĩ, ba mẹ cãi nhau đã lâu cũng sắp đến hồi kết thúc, bây giờ chắc đang đổi mục tiêu công kích. Cô đi vào chắc vừa kịp lúc hứng chịu một trận mắng chửi.

“Hôm nay mày lại đi đâu? Mày nhìn xem bây giờ đã mấy giờ? Có đưa con gái nào lại trở về nhà muộn như mày không!” Mẹ lên tiếng trước.

“Mày suốt ngày chạy ra bên ngoài làm gì, lớn như vậy còn không biết dọn dẹp nhà cửa phụ ba mẹ. Có phải mày lại chạy ra ngoài hẹn hò với thằng khốn nào rồi không, hừ, nuôi mày lớn tới chừng này mà mày chẳng giúp ích được gì, cái đồ bạch nhãn lang(1).” Ba theo sau chửi thật khó nghe.

(1) Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Nếu là ngày thường, Lâm Tây sẽ mắng trả. Nhưng hôm nay cô nghĩ người cách vách có thể sẽ nghe thấy, hơn nữa tâm tình cô tốt, không muốn cãi nhau tiêu hao tâm tình, nên hôm nay cô sẽ không cãi nhau.

“Không có. Sắp tới kỳ thi đại học rồi con chỉ ra ngoài ôn tập thôi.” Lâm Tây nói ngữ khí ôn hòa.

“Mày cứ chạy ra ngoài như vậy chuyện trong nhà đều mặc kệ, thì có tốt đến đâu cũng đều là bạch nhãn lang!” Mẹ mắng.

Lâm Tây nghĩ thầm, hôm nay hình như cô không có làm chuyện gì xấu, trong nhà hình như cũng không có chuyện gì xảy ra, vậy xem ra tâm tình của hai người bọn họ thật sự không tốt nên mới mắng cô là bạch nhãn lang.

Hôm nay đã rất mệt Lâm Tây không muốn phản ứng lại hai người họ, cô chỉ muốn nghỉ ngơi. Cô xoay người trở lại phòng của mình, khóa trái cửa, ném cặp sách lên trên giường, thả người nằm xuống.

“Haizz.”

Âm thanh cãi nhau ở bên ngoài còn đang tiếp tục, đề tài lại chuyển tới ba cô không có bản lĩnh kiếm tiền, xem ra đêm nay còn lâu mới kết thúc, vậy chỉ có thể không rửa mặt. Phòng chừng cũng ngủ không được, đành phải tiếp tục đọc sách.

Lâm Tây đứng dậy ngồi vào bàn, lấy một tờ đề thi toán học ra làm, làm toán học có thể làm đầu óc chuyên chú, nghe không được những chuyện phiến lòng ở bên ngoài, trước khi tập trung làm bài trong lòng cô nghĩ, hôm nay ăn kem mà không đánh răng không biết có thể bị sâu răng hay không?

Hôm sau khi Lâm Tây rời giường phát hiện hôm qua mình ngủ quên trên bàn học. Lâm Tây xoa xoa cánh tay, có chút mỏi, cô lại bóp eo, có chút không thoải mái. Nhưng tốc độ rất nhanh chuẩn bị ra cửa trước khi hai người kia rời giường, hôm nay cô còn muốn lên núi học bài.

Cũng không phải không thể để ba mẹ thấy cô đi ra ngoài nhưng sáng sớm nhất định không thể thiếu một trận cãi vã, Lâm Tây không muốn phá hỏng tâm tình của mình. Cô học lớp mười hai sắp thi đại học, tâm thái là quan trọng nhất, không có thời gian cũng không thể lãng phí tâm tình đi cãi nhau.

Lâm Tây rón ra rón rén ra khỏi phòng, đi tới buồng vệ sinh rửa mặt. Phòng khách mấy đôi dép lê bừa bộn, chắc là kết quả của đại chiến ngày hôm qua. Lâm Tây thờ dãi, đi qua dọn dẹp mấy đôi dép xong đi rửa mặt. Vì đền bù đêm qua không đánh răng, hôm nay cô cố ý đánh răng lâu hơn chút.

Lâm Tây xách cặp tay chân nhẹ nhàng ra cửa, bây giờ buổi sáng 6 giờ rưỡi, còn sớm, ba mẹ đều chưa thức dậy.

Lâm Tây yên lặng đẩy cửa ra, trong đầu suy nghĩ hai vấn đề vĩ đại: buổi sáng nên ăn cái gì, buổi trưa nên ăn cái gì. Ánh mắt bỗng nhìn thấy một cái bóng đen.

Là Trần Kiều, anh dựa người vào cửa nhìn điện thoại, như là đang đợi người nào đó. Anh vẫn mặc áo thun đen, quần jean, giày đen, hôm nay có thêm cái áo khoác vận động màu đen, toàn thân từ trên xuống dưới chỉ có mặt là trắng.

Bây giờ là buổi sáng cuối tuần 6 giờ rưỡi, không biết Trần Kiều đứng ở chỗ này bao lâu. Lâm Tây là học sinh nên dậy sớm cũng không có gì kỳ quái, nhưng không nghĩ tới Trần Kiều sẽ dậy sớm như vậy, hơn nữa nhìn dáng vẻ này anh là đang đợi cô.

“Dậy rồi?” Giọng nói của Trần Kiều vô cùng tự nhiên, giống như trước đó hai người đã có hẹn rồi vậy: “Bình thường giờ này cô sẽ ra cửa à? Vậy lần sau giờ này tôi sẽ ra cửa, còn có thể ngủ thêm nửa giờ.”

Lâm Tây thấy kỳ quái, anh đang đợi cô? Hơn nữa còn nói lần sau?

“Anh đang đợi tôi?” Tuy rằng đoán ra nhưng không thể tự coi nhẹ mình, nếu không phải đang đợi cô vậy thì thật xấu hổ, Lâm Tây xấu hổ nhất.

“Đúng vậy, đi trước đi.” Trần Kiều vừa đi vừa nói chuyện “Không phải cô muốn đi Tiểu Nam Sơn sao? Vừa vặn chúng ta cùng nhau đi. Buổi sáng muốn ăn cái gì?”

Lâm Tây cảm thấy Trần Kiều có chút quá mức tự quen thuộc, ăn mặc một thân màu đen giống như đại ca, hành vi như bây giờ căn bản là không phù hợp. Hình tượng thiếu niên băng sơn cao lãnh quái gở đâu? Còn ăn bánh quẩy? Thật bình dân!

Lâm Tây và Trần Kiều ngồi ở sạp sữa đậu nành bánh quẩy, đầu óc Lâm Tây có chút mông lung. Trần Kiều thoạt nhìn không giống người con trai ấm áp, chắc không phải sở khanh chứ! Nhưng cẩn thận suy nghĩ lại cô chưa biểu hiện gì, ngược lại Trần Kiều đã mời cô ăn ly kem...

“Sao anh biết tôi muốn đi Tiểu Nam Sơn hả?” Lâm Tây cảm thấy hỏi như vậy chẳng bằng dứt khoát nói "Nói! Vì sao anh phải chờ tôi đi cùng! Anh có phải sở khanh hay không!" Càng uyển chuyển một chút.

Trần Kiều múc ba muỗng đường bỏ vào ly sữa đậu nành, thấy Lâm Tây kinh hồn táng đảm, cô lại hoài nghi nhiều đường như vậy sữa đậu nành chắc là không hòa tan được, lớp mười một học hóa học hình như có nói qua..... A, mặc kệ! Cô là học sinh khoa văn. Lâm Tây nhìn sữa đậu nành của Trần Kiều, nghĩ thầm ngọt quá sẽ ngán.

Trần Kiều bẻ bánh quẩy chấm xuống sữa đậu nành, nói: “Nhà cô cãi nhau ầm ĩ sao có thể ở mãi trong nhà được. Cô học lớp mười hai, vừa thấy đã biết là học bá cuối tuần khẳng định muốn tìm một nơi yên tĩnh ôn bài. Hôm qua sớm như vậy đã tới Tiểu Nam Sơn, tôi nghĩ hôm nay cũng sẽ như vậy.”

“Anh còn biết suy luận như phim trinh thám? Cũng thật lợi hại.”

“Còn tốt còn tốt. Dù sao tôi cũng muốn lên núi về thực vật, nên muốn đi cùng.” Trần Kiều vui vẻ ăn.

Tay trái Lâm Tây cầm bánh quẩy, tay phải cầm muỗng, ăn một miếng bánh quẩy, lấy muỗng húp một ngụm sữa đậu nành. Cô nhìn Trần Kiều nhúng bánh

quẩy vào trong sữa đậu nành, thoát nhìn ăn rất ngon, cô cũng nhin không được thử một lần.

Tay trái cầm bánh quẩy nhúng vào trong sữa đậu nành, ừm, hiệu quả không quá tốt, chấm nhiều thêm một hồi, à, nhìn có vẻ không tồi. Cắn một ngụm, ăn khá ngon.

Cuối cùng bữa sáng này là Trần Kiều trả tiền, Lâm Tây quá ngượng ngùng, tính đầu ra đấy thì cô quen biết Trần Kiều hai ngày, còn ăn của anh hai lần. Ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng nên mềm mỏng hơn.

“Buổi tối xuống núi, vậy giữa trưa ăn cái gì?” Trần Kiều hỏi.

“Đi siêu thị mua bánh mì. Anh thì sao?” Thiếu niên cao lớn tuy rằng rất gầy nhưng sức ăn chắc là không ít, bánh mì hẳn là không đủ để anh ăn.

“Bánh mì không dinh dưỡng.” Trần Kiều ghét bỏ. “Mua thêm sữa chua đi.”

Lâm Tây vui vẻ nói: “Nếu không thì mua thêm thịt hun khói và hai cái trứng? Như vậy sẽ thành bánh sandwich!”

“Ý kiến hay.” Trần Kiều lấy một cái sandwich trên kệ hàng đưa cho cô.

Lâm Tây “.....”

Cuối cùng bọn họ cầm hai cái bánh sandwich, hai hộp sữa chua, một cây bánh quy Oreo, và hai cây kẹo que ra khỏi siêu thị.

Một cái bánh sandwich và một hộp sữa chua là của Lâm Tây, những cái khác đều là của Trần Kiều. Lâm Tây không dám nghĩ đến cảnh tượng Trần Kiều ngậm kẹo que, chắc là rất đáng yêu. Anh thích ăn ngọt như vậy sao lại không mập nhỉ?

Cuối cùng Lâm Tây trả tiền, Lâm Tây cảm thấy nếu tiếp tục ăn đồ của Trần Kiều vậy cô chắc phải bán mình mới trả tiền lại cho anh được. Lâm Tây nghĩ sau này vẫn nên chia đôi với anh, cô không quen để người khác mời mình, cô cũng không thể nào mời người khác. Mời rồi còn phải trả về thì quá phiền, hơn nữa việc này liên quan đến tiền. Người một nhà còn có thể vì 5 đồng tiền mà cãi nhau huống chi là người ngoài. Lâm Tây thật là bị tiền dọa sợ.

Từ nhà đến đỉnh núi Tiểu Nam Sơn tốc đi nhiều nhất cũng chỉ một giờ. Ngày thường khi đi lên núi Lâm Tây sẽ cầm tai nghe nghe tiếng Anh luyện tập thính lực, thời gian học ở trường quá gấp nào có thêm một giờ để lãng phí.

Hôm nay..... Hôm nay cùng Trần Kiều lên núi, hơn nữa là Trần Kiều chờ cô, Lâm Tây không phải đưa ngọc, tự nhiên không thể cầm tai nghe nghe tiếng Anh.

Lâm Tây và Trần Kiều sống vai đi lên trên núi, ở đây Tiểu Nam Sơn xem như cảnh khu, đường đi cũng rộng rãi, số bậc thang cũng không khiến người đi mệt mỏi. Lâm Tây cảm thấy cùng một người khác sống vai đi tới cảm giác thực kỳ diệu.

Quan hệ giữa cô và ba mẹ không tốt lắm mà quan hệ giữa ba và mẹ cũng không tốt, cô không có cách nào nói chuyện với họ, nếu cô có bản lĩnh đó thì trong nhà đã sớm không cãi nhau. Tính cách của cô cũng tương đối lạnh nhạt, không có bạn bè gì. Ở chỗ này mười mấy năm, đây hình như là lần đầu tiên cô cùng một người khác cùng nhau đi lên núi.

Lâm Tây thích yên tĩnh, từ nhỏ đã nghe ba mẹ cãi nhau nên cô đặc biệt chán ghét những âm thanh la hét ầm ĩ. Có đôi khi cô cũng ghét bản thân mình nói chuyện bởi vì thật phiền, cô cực kỳ ghét phiền. Cho nên cô rất ít nói chuyện, bạn bè cũng không nhiều.

Nhưng hôm nay rất kỳ quái, đi cùng Trần Kiều thật thoải mái, là cái loại thoải mái này.

Trên đường đi Trần Kiều ngẫu nhiên sẽ khơi mào một vài đề tài, nói nói mấy câu, sau đó lại lẳng lặng mà đi. Thật yên tĩnh, ngay cả nói chuyện phiếm cũng thật “yên tĩnh” mà nói chuyện phiếm. Rõ ràng hai người quen biết không bao lâu nhưng không hề cảm thấy xấu hổ.

Lâm Tây cảm thấy thật thoải mái, loại cảm giác này xưa nay chưa từng có.

Ở nhà cùng ba mẹ không khí nóng như lửa, không thể nào yên tĩnh.

Ở trường học, thanh danh bên ngoài của cô là "cao lãnh học bá", không ai chủ động tìm cô nói chuyện phiếm, cô cũng không muốn nói chuyện với bất kỳ ai, ngoại trừ bạn ngồi cùng bàn có thể nói được mấy câu thì không có bạn bè gì. Hơn nữa cô có thể cảm giác được cô và bạn cùng bàn chỉ là bạn học bình thường chưa thân tới hai chữ bạn bè, hơn một tháng sau kết thúc kỳ thi đại học khẳng định sẽ không còn liên quan gì đến nhau nữa.

Đây là người đầu tiên làm Lâm Tây có cảm giác thoải mái, có thể kết bạn.

Lâm Tây theo thói quen lên đỉnh núi sẽ tìm một nơi hẻo lánh ngồi xuống, cô có chỗ cố định của mình. Trần Kiều tựa hồ muốn đi chỗ ngày hôm qua vẽ tranh, hai người cũng không cố ý ngồi cùng nhau, sau khi lên đỉnh núi liền tạm biệt rồi tách ra, ai làm việc nấy.

Lâm Tây không thích có quan hệ thân mật với người khác, nếu hôm nay Trần Kiều muốn ngồi cùng một chỗ với Lâm Tây, Lâm Tây nhất định sẽ cảm thấy rất không thoải mái, nhưng anh không có làm vậy.

Câu đố khó hiểu nhất cuộc đời Lâm Tây chính là vì sao nữ sinh đi WC cũng cần kéo theo bạn bè đi cùng, có lẽ là cô có thói quen làm việc một mình nên không thể hiểu được loại hành vi thân mật này.

Lâm Tây đeo cặp đi “Chỗ cũ” ngồi xuống, cầm một xấp giấy lên nhìn, không khí sáng sớm trên đỉnh núi thật mát mẻ rất thích hợp để học bài.

Lớp mười hai trôi qua quá thật quá ồn ào, không khí trong nhà tràn ngập khói thuốc, chỉ có tại đây Lâm Tây mới tìm được một chút bình yên.

Thi đại học nhất định phải cố lên, bây giờ không thể nghĩ đến chuyện khác. Đến nỗi thi đại học xong cũng không có chỗ nào muốn đi, chỉ muốn rời xa nhà càng xa càng tốt.

Bản thân ơi, nhanh lớn lên đi!!

Tối giữa trưa, Lâm Tây cảm giác bụng hơi đói, cô lấy trong cặp ra bánh sandwich và sữa chua, cô nhớ tới Trần Kiều, do dự một hồi cô vẫn không đi tìm Trần Kiều cùng nhau ăn bữa trưa. Lâm Tây vừa ăn vừa nghĩ, không biết Trần Kiều ăn có thể no hay không, tuy rằng anh thật gầy...

Lâm Tây lại nghĩ tới dáng người của Trần Kiều... Trần Kiều rất cao, cao hơn cô một cái đầu, chắc là một mét tám, ba cô cao một mét bảy mươi sáu, nhìn qua Trần Kiều cao hơn ba cô nhiều. Không biết vì sao suốt ngày anh chỉ mặc đồ màu đen, tuy rằng cũng rất tuấn tú, nhưng mà... Lâm Tây nghĩ, về sau có cơ hội nhất định phải buộc anh mặc màu hồng nhạt!

Lâm Tây bị suy nghĩ của chính mình dọa sợ, có cơ hội? Có cơ hội gì? Sao có thể có loại cơ hội này? Mình mất trí rồi!

Lâm Tây nhanh chóng ngăn chặn suy nghĩ rối loạn trong đầu, cúi đầu nhìn đồng phục trắng xanh trên người, mỉm cười. Cô có tư cách gì ghét bỏ một thân màu đen của Trần Kiều chứ, bản thân cô còn không phải chỉ luôn mặc đồng phục sao, cuối tuần cũng không đổi, thật là!

Lâm Tây ăn sandwich xong, lại tiếp tục cúi đầu học bài, lực tập trung của cô rất cao, nguyên nhân có thể là bởi vì tính cách, vô luận ở nơi nào khi nào cô đều có thể nhanh chóng tiến vào trạng thái tĩnh tâm.

Sắc trời dần dần chuyển tối, Lâm Tây khép quyển sách lại, xoa xoa đôi mắt. Cô không thích những nơi mờ tối, học bài ở nhà nhất định phải bật đèn lớn và đèn bàn bởi vì chuyện này mà bị ba mẹ phê bình vô số lần, mắng cô lãng phí điện, phá của. Lâm Tây cảm thấy mờ mịt mấy cái bóng đèn cũng chẳng lãng phí bao nhiêu tiền, cô thích ánh sáng, gần ánh sáng mới có cảm giác an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mắt Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Thịt nướng

Trời tối sầm, chắc đã sáu bảy giờ, cô chưa muốn về nhà. Ngày thường cô sẽ lựa chọn nằm trên mặt đất nghe tiếng Anh một lát, buổi tối trời rất đẹp, không khí cũng thật thoải mái, mỗi ngày thời khắc này cô xem như cho bản thân mình nghỉ ngơi. Nhưng hôm nay cô quyết định đi tìm Trần Kiều. Buổi tối cô không định ăn cơm, không phải vì cô ý giảm béo.

Một là không đói bụng, ăn không vô. Hai là vì tiền, cô không muốn đi xin tiền ba mẹ mà cô cũng không có năng lực kiếm tiền, hết thấy chỉ có thể chờ kỳ thi đại học kết thúc rồi tính tiếp, bây giờ chỉ có thể thiếu thốn chút.

Cô không ăn cơm chiều, nhưng Trần Kiều là một chàng trai, giữa trưa chỉ ăn sandwich, buổi tối chắc chắn sẽ đói.

Lâm Tây nghĩ vậy đứng dậy vỗ vỗ mông thu dọn tập vở, đeo cặp lên lưng đi về phía Trần Kiều.

Giả vờ và bút chì Trần Kiều đều đã thu dọn xong bỏ qua một bên. Trần Kiều ngồi dưới đất đưa lưng về phía Lâm Tây, nhìn xuống chân núi đón gió, lẳng lặng ngẩn người.

Trần Kiều cảm thấy không thể hiểu nổi bản thân. Đầu tiên là đêm hôm qua không thể hiểu được chủ động trò chuyện với một nữ sinh, rồi hôm nay lại chờ cô ấy cùng nhau lên núi.

Đã thật lâu anh không nói chuyện với người khác, cho dù là bất kỳ ai. Từ khi tới Bắc Thành, anh dường như tách biệt khỏi thế giới và xã hội này. Lúc anh cho rằng bản thân dần dần đánh mất ngôn ngữ của chính mình, ai có thể nghĩ đến anh sẽ mở miệng trước chào hỏi một nữ sinh.

Có lẽ là bộ dáng đếm ngôi sao của nữ sinh kia cực kỳ giống anh năm đó.

Năm đó, mẹ anh cũng bảo anh đếm số ngôi sao trên trời. Bà ấy nói, nếu con có thể đếm rõ số ngôi sao trên bầu trời là bao nhiêu thì lúc đó con có thể nhìn thấy mẹ.

Đều là gạt người.

Cuối cùng anh cũng không biết trên bầu trời có bao nhiêu ngôi sao.

Cuối cùng vẫn không thể gặp lại bà ấy.

Lâm Tây không biết anh ở chỗ này nhìn bao lâu, cũng không biết phong cảnh dưới chân núi có gì đẹp. Từ chỗ này có thể nhìn thấy cả một tòa thành, nước sông, xe cộ, lầu cao, phố xá, còn có người, đủ loại người. Quảng trường khiêu vũ dưới chân núi các bác gái đã chuẩn bị xong, âm hưởng và tiếng ca cũng vang vọng phía chân trời, trên quảng trường đầy tiếng hét chói tai chơi đùa của lũ trẻ con, những âm thanh không biết từ nơi nào tụ tập lại ở chỗ này, đều có thể nghe được.

Có chút ồn, nhưng không phiền, đều là những âm thanh thuộc về đời sống hằng ngày.

Trần Kiều phản ứng trước, anh xoay người chào hỏi Lâm Tây, sau đó đeo ba lô lên lưng, nói: “Hoa hồng nhỏ của tổ quốc đã học xong rồi?”

“Xong rồi. Họ gia lớn của tổ quốc đã sáng tác xong chưa?” Lâm Tây nói.

“Đã xong. Họ gia lớn của tổ quốc đói bụng, hoa hồng nhỏ của tổ quốc có gì muốn đề cử?” Trần Kiều lại nhai nói.

“Chợ đêm dưới chân núi có bán rất nhiều loại đồ ăn. Có thịt nướng, hủ tiếu, mì trộn phá lấu, bánh tổ ong, đậu hũ chiên...”

“Cô thích ăn cái gì?” Trần Kiều hỏi.

“Lẩu thập cẩm và thịt nướng Buffet BBQ, hoa hồng nhỏ của tổ quốc thích ăn nhất.”

“Vậy đi thôi, họ gia lớn của tổ quốc mời cô ăn Buffet BBQ.”

Hai người cùng nhau đi xuống núi.

“A?” Ăn ké nên chột dạ, buổi sáng hôm nay thật không dễ dàng gì trả hết tiền bánh quẩy và ly kem thiếu Trần Kiều, cô không muốn tiếp tục thiếu anh nữa đâu. Một là cô không thể kiếm tiền, hai là liên quan đến tiền, cô không muốn dây dưa với ai về tiền bạc, cho dù có thể thì ba mẹ cô cũng không muốn.

“Không phải anh thích ăn ngọt sao?” Lâm Tây nói.

“Thích ăn ngọt và ăn Buffet BBQ có gì mâu thuẫn à?”

“Thịt nướng Buffet BBQ là món cay, rải ớt cay lên trên mặt thì ăn mới ngon.”

“Nhưng thích ăn ngọt và thích ăn cay cũng không có gì xung đột nha.”

“.....” Được rồi. Lâm Tây chịu.

“Vậy anh đi ăn đi, tôi không đói bụng, tôi cho anh địa chỉ rồi, tôi về nhà đây.”

“Không đói bụng và ăn cái gì cũng không có gì xung đột.” Trần Kiều nói.

Trong lòng Lâm Tây rỗng giân: Tôi đây tổng không thể nói mình không có tiền ăn!! Ăn một bữa BBQ này của anh chắc tôi phải bán mình mất!

“Tôi không có tiền.” Lâm Tây vẫn quyết định hào phóng thừa nhận bản thân nghèo. (´_`)

Hừ, dù sao học sinh cấp ba không có tiền cũng là chuyện bình thường! Tôi không có tiền đấy! Thì sao nào!

“Tôi mời cô ăn.” Trần Kiều cười nói “Ăn cơm với tôi, tôi còn không đến mức phải để con gái trả tiền.”

Lâm Tây nghiêng đầu nhìn nhìn Trần Kiều, anh thoát nhìn ngang tuổi với cô, mười tám mười chín tuổi làm sao có tiền? Anh có công việc sao? Anh thường xuyên mời nữ sinh vừa mới làm quen ăn cơm???

Trần Kiều tựa hồ chú ý tới ánh mắt nhìn kỹ của Lâm Tây, Trần Kiều nhướn mày “Sao nào? Ánh mắt này của cô là có ý gì? Hoài nghi tôi là sắc lang hả?”

Lâm Tây không nói lời nào, nhìn anh.

Trần Kiều dừng một chút, nói: “Yên tâm, sắc lang của tổ quốc sẽ không ra tay với cô gái đi đổ rác mặc áo Cậu Bé Bọt Biển và nữ sinh đi ra cửa mặc áo đồng phục đâu.”

“Anh.....” Sao anh nhớ rõ tôi mặc áo ngủ Cậu Bé Bọt Biển?

Trần Kiều ghen cười, “Thực xin lỗi, chủ yếu là Cậu Bé Bọt Biển kia quá ngốc.”

Ngày thường Trần Kiều sẽ không chú ý đến người khác, chỉ là Cậu Bé Bọt Biển trong ký ức thật sự còn mới mẻ, ngốc đến buồn cười. Mặt trên áo ngủ vẽ một cái đầu to màu vàng của Cậu Bé Bọt Biển, Cậu Bé Bọt Biển giang rộng miệng lộ ra hàm răng trắng, cười vui vẻ.

“Hừ.” Áo ngủ đó đã nhiều năm trước Tào Lệ Linh mua cho cô, thật sự rất ngốc, vốn dĩ nghĩ sau khi vào đại học sẽ mua cái áo mới, xem ra sau này không thể mặc áo ngủ ra ngoài đồ rác rưởi!

“Cho chút mặt mũi, cùng nhau đi ăn một bữa cơm? Yên tâm, sẽ không ăn hết tiền của tôi đâu.”

“Ngại quá, tôi sốt ruột về nhà ôn tập, sẽ không ăn.” Lâm Tây vẫn từ chối.

Trần Kiều nhìn nhìn cô, nhưong mày, có chút giật mình, cũng không tiếp tục kiên trì.

Trước quán nướng, Trần Kiều ngồi trên ghế một mình, trước mặt là một đồng khoai tây, nấm, sụn, thịt. Trần Kiều nếm thử từng món một, độ cay vừa phải, hương vị cũng không tệ lắm.

Trần Kiều nhớ tới lý do vừa rồi của Lâm Tây: Sốt ruột về nhà ôn tập?

Quá giả. Người ngoài như anh cũng có thể nhìn ra cô không muốn về nhà. Buổi sáng chờ cô trước cửa là bởi vì biết cô nhất định sẽ ra cửa. Mời cô cùng ăn cơm chiều là bởi vì biết cô không muốn về nhà sớm.

Cô ấy nói cô ấy không có tiền? Đây có thể là sự thật, ba mẹ quan hệ không tốt, tình huống của gia đình cũng giống nhau, không muốn xin tiền của ba mẹ, bản thân lại là học sinh có thể có bao nhiêu tiền? Nhưng một bữa Buffet BBQ mà thôi, cũng không tốn bao nhiêu tiền, lòng tự trọng cũng thật cao.

Quán nướng rục rịch, rất nhiều người. Có người một nhà ra ngoài ăn khuya, cũng có một nhóm người tụ họp ăn liên hoan. Mỗi bàn đều có một đồng bình thủy tính màu lục đậm, đó là bia. Đàn ông ăn uống vui vẻ âm thanh nói chuyện cũng không tự giác nâng cao lên, cùng với tiếng chai bia va chạm, cũng giống như cãi nhau cũng giống như không phải.

Trần Kiều không thích bầu không khí này cũng không thích uống rượu. Còn có thể làm cả người tê mõi, đàn ông không kiên định uống vào đầu óc sẽ rối loạn ngay cả vợ con cũng không nhận, ánh mắt Trần Kiều dần âm trầm, như là nhớ tới chuyện gì không tốt.

Bốn phía âm thanh la hét ầm ĩ không ngừng, bàn kế bên tiếng nói của bốn năm người đàn ông càng lúc càng lớn, nhìn dáng vẻ giống như một giây sau lập tức nhào vô đánh nhau. Trần Kiều chịu không nổi bầu không khí này, kêu chủ quán cho một cái hộp đóng gói mang về.

Trong tay Trần Kiều cầm một cái bọc nylon, đi đến trước cửa chung cư đã nghe được tiếng ồn ào.

Là cách vách.

Còn ầm ĩ hơn ngày hôm qua.

Trần Kiều nhanh chân đi về nhà.

Chiến trường hôm nay của Lâm Cường và Tào Lệ Linh vẫn là ở phòng khách, khi Lâm Tây về đến nhà trên bàn còn đồ ăn chưa ăn xong, nhìn qua là biết đang ăn đến một nửa thì cãi nhau. Chắc là vừa ăn vừa nói chuyện thiết lập quan hệ ngoại giao thất bại nên vùng tay lên đánh nhau, trong đầu Lâm Tây đã có thể dựng lên cảnh tượng xảy ra ngay lúc đó.

Hôm nay cãi nhau không có bởi vì Lâm Tây về nhà mà ngừng lại, Lâm Tây nắm lấy cơ hội mở cửa chạy vào phòng, xoay người đóng cửa, khóa trái cửa, động tác liên mạch lưu loát.

Chủ đề cãi nhau hôm nay nghe qua có liên quan đến tiền.

“Lâm Cường! Con mẹ nó, hôm nay mày không nói rõ ràng chuyện năm trăm ngàn thì đừng hòng ngủ.” Trong tay Tào Lệ Linh cầm chiếc thìa gạt dừ chỉ vào Lâm Cường.

“Không phải đã nói rõ ràng sao! Tao chỉ cho em trai tao mượn năm trăm ngàn.” Lâm Cường quát.

“Mày ở chỗ này giả bộ hào phóng cái gì? Há? Mày nhìn mày đi cái thứ nghèo kiết xác, còn làm bộ giàu có cho bà con nghèo của mày vay tiền.”

“Tào Lệ Linh!” Lâm Cường rống to, thoát nhìn thật sự rất tức giận: “Mày ăn nói sạch sẽ chút đi! Đừng có một câu nghèo hai câu nghèo mắng em trai tao.”

“Mày còn dám mạnh miệng, tưởng mình có cốt khí có năng lực lắm chắc? Mày lợi hại như vậy sao không trả lại hai trăm ngàn cho chị tao đi! Mượn đã bao nhiêu năm, mày không biết xấu hổ chứ tao thì thấy vô cùng mất mặt! Hai trăm ngàn không có mà bây giờ lại dám cho bà con nghèo của mày mượn năm trăm ngàn.”

Tào Lệ Linh càng mắng càng hăng hái, “Lúc mày mượn tiền bọn họ thì một bóng người cũng không thấy, lúc bọn họ cần mượn tiền thì lại nhớ rõ mày. Mày cũng là người không bán linh nghèo kiết xác mà còn tìm mày vay tiền, thấy có khôi hài không? Ngày mai mày lập tức trả hết tiền mày thiếu cho nhà tao, có nghe thấy không!”

Lâm Cường không nói gì, nhưng nhìn ra được sự tức giận lộ ra bên ngoài.

Trường hợp này Lâm Tây không biết nên xử lý như thế nào. Cãi nhau vì mấy việc nhỏ là chuyện thường ngày, hai người cãi nhau xong vẫn giống như bình thường. Lâm Tây có thể lựa chọn trốn tránh, trốn tránh không nghe liền có thể coi như cái gì cũng chưa xảy ra. Nhưng nói về tiền vấn đề hiện thực này Lâm Tây cảm giác thật bất đắc dĩ.

Cô không biết phải làm sao, cô không có chỗ trốn.

Cô cũng không phải Tôn Ngộ Không, không có bảy mươi hai phép biến hóa, biến không ra một xấp tiền. Việc này không có cách giải quyết, hai người họ vẫn cãi nhau.

Lâm Tây úp mặt vào đầu xuống gối, trong đầu một mớ suy nghĩ hỗn loạn.

Cô cũng không phải động vật máu lạnh, không phải thiếu nữ trưởng thành sớm, không phải cao lãnh bạch nhãn lang, cô chỉ là một người bình thường muốn có một gia đình bình thường mà thôi.

Khi còn nhỏ nhìn thấy ba mẹ cãi nhau, cô sẽ ngoan ngoãn đi lên khuyên can để hai người không còn cãi nhau, cô sợ hãi. Cô cũng sẽ gào khóc hấp dẫn lực chú ý của họ nhưng vô dụng.

Lại lớn lên một chút, cô sẽ nổi giận đùng đùng gia nhập trận chiến của hai người họ, cùng nhau cãi lộn long trời lở đất.

Vô dụng.

Rồi sau đó nữa, cô thử dùng tư duy của người lớn giảng giải làm cho hai người họ hoà thuận một chút, không cần cãi nhau.

Vô dụng.

Sau này, cô cũng chỉ biết dùng phương thức của trẻ con đi giải quyết —— tránh ở trong phòng trộm khóc. Cô không nhớ rõ mình ở chỗ này trộm khóc bao nhiêu lần, vừa khóc vừa viết vào sổ nhật ký phát tiết. Có đôi khi là kỳ vọng một gia đình ấm áp, có đôi khi là khát vọng muốn thoát khỏi nơi này, có đôi khi là hận ý ấu trĩ.

Vô dụng.

Cuối cùng, chính là bây giờ cô đã học được cách có mắt không trông làm lơ. Mặt ngoài cô có thể vẫn đậm phong khinh mà nghe hai người họ cuồng loạn khắc khải, sau đó bình tĩnh ở trong phòng làm toán, hoặc là khi hai người họ cãi nhau cô bất đắc dĩ ngồi đối diện vừa nhìn họ cãi nhau vừa ăn cơm. Đối mặt với ba mẹ ngoại trừ phiền thì không có cảm xúc dư thừa nào khác.

Cô cho rằng chính mình đã không sao cả.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mất Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Ăn cơm

Nhưng sao có thể không sao cả chứ. Lâm Tây úp mặt xuống gối, muốn lấp kín nước mắt đang từ từ trào ra.

Trong lòng Lâm Tây thầm mắng chính mình: Khóc gì mà khóc! Đã bao lớn rồi còn khóc! Có gì đáng để khóc, bọn họ cãi nhau liên quan gì tới mày, cũng đâu phải mắng mày!

Lâm Tây muốn ngăn chặn cảm xúc gọi là khổ sở của mình. Cô bò dậy khỏi giường ngồi vào bàn, mở đề bài toán học ra thử làm bản thân tĩnh tâm. Lâm Tây nói với bản thân, bây giờ chỉ có thi đại học mới cứu được mình, thi đậu đại học xong rời khỏi cái nhà này, càng xa càng tốt. Thời gian hơn một tháng sau sẽ kết thúc.

Mười phút sau.

Lâm Tây đột nhiên giờ tay ném mạnh cây bút xuống mặt bàn, cô làm bài không được tập trung. Bên ngoài còn đang ồn ào. Ba không nói lý, không dám đánh trả, mẹ còn đang mắng, phòng chừng một hồi sẽ xong.

Lâm Tây không tĩnh tâm được, cô có chút phiền muộn. Cô đi đến mép giường nằm xuống, nhìn trần nhà.

Lâm Tây không dưới một lần nghĩ, nếu đã như vậy, vì sao không ly hôn đi? Cái nhà này sớm đã rách nát bất kham, cô biết, tách ra là lựa chọn tốt nhất cho cả ba người.

Nhưng hai người họ không muốn, hai người họ giống như khẳng khẳng muốn cho cô một gia đình hoàn chỉnh, bọn họ tình nguyện dây dưa lẫn nhau không được an bình cũng tuyệt đối không xa rời nhau.

Nhưng Lâm Tây biết, cái nhà này đã sớm không hoàn chỉnh.

Cô thật sự rất chán ghét cái nhà này, đây căn bản không được tính là một nhà. Lâm Tây nhìn bốn phía, phòng của cô chỉ có một cái giường nhỏ và một cái bàn, một cái ghế dựa, còn có một cái tủ nhỏ đựng quần áo. Căn phòng rất nhỏ, không có cái gì giống nhà, không có hương vị gì của nhà, chỉ là một phòng ở, một người ở. Nhưng địa phương nhỏ nhỏ này cũng là nơi duy nhất Lâm Tây có thể trộm lưu vài giọt nước mắt.

Cô còn có thể đi nơi nào? Cô còn có thể đi nơi nào khóc nữa?

Trong đầu Lâm Tây không thể hiểu được toát ra cái tên Trần Kiều, một người hàng xóm quen biết chỉ mới hai ngày. Lâm Tây không biết vì sao mình sẽ nghĩ đến anh, chắc là bởi vì anh từng gặp qua và nghe thấy ba mẹ cô khắc khải.

Trần Kiều đứng trước cửa nhà đã lâu, lỗ tai dựng thẳng nghe âm thanh ở cách vách. Âm thanh dần dần nhỏ xuống, chắc là không có chuyện gì lớn. Trần Kiều lấy chìa khóa mở cửa đi vào nhà, tùy tay đặt túi Buffet BBQ ở trên bàn, anh ngã người nằm xuống ghế sofa, cười tự giễu.

Trần Kiều có chút bất đắc dĩ, chính mình cũng không phải người thích xen vào việc của người khác, lần này vì sao muốn phân tâm lực đi quan tâm việc nhà cách vách, thật là...

Trần Kiều đứng dậy, vỗ vỗ cái trán quyết định không nghĩ nhiều. Anh bỏ túi nylon vào tủ lạnh quyết định để ngày mai ăn, sau đó đi vào phòng mở máy tính ra, ài, anh cũng phải kiểm tiền!

Ngày hôm sau, là thứ hai, buổi sáng 6 giờ, Lâm Tây rời giường.

"Ai." Lâm Tây đạp xe đạp đi về phía trường học. Cô thở dài thật dài, đêm qua cô khóc thương tâm, nghĩ chuyện này chuyện kia không biết thế nào lại ngủ quên.

Lại không đánh răng! Hẹn với hai ngày buổi tối không đánh răng, Lâm Tây thật lo lắng cho hàm răng của mình.

Không chỉ không đánh răng, bài tập thi còn chưa làm xong, hôm qua cô lãng phí suốt một buổi tối! Thật là đáng sợ, quá đáng sợ!

Lâm Tây âm thầm ảo não, trong lòng cảnh cáo chính mình sau này chuyện như vậy nhất định không được xảy ra lần thứ hai, chịu khó kiên trì hơn một tháng nữa là có thể kết thúc.

Trên đường đi học, Lâm Tây đạp xe đạp chạy qua một con đường vắng trải dài bóng râm. Hai bên đường cây cối tươi tốt, dưới từng hàng cây hoa cúc nở rộ.

Cô đi qua tiệm bánh bao nóng hôi hổi, ngang qua quán sữa đậu nành bánh quẩy, lại vòng qua bãi đỗ xe ven đường, tránh mấy cái ổ gà, đi vào giao lộ tiếp theo. Con phố tiếp theo có từng cửa hàng dài cũ nát, cửa hàng sửa xe, cửa hàng mua sắm, các cửa hàng có tính chất đồng dạng trải dài một con phố.

Đi thẳng về phía trước, đi đến cuối, chính là trường học của Lâm Tây. Bắc Thành là một trấn nhỏ, bởi vậy cũng chỉ có một khu nhà dạy học cấp ba. Cơ sở cấp ba ngơ ngẩn hỗn tạp, người gọi là học sinh tốt, học sinh xấu, học giỏi, học dở, đều tụ tập đi học ở chỗ này.

Tại đây ngôi trường cấp ba này Lâm Tây là nhân vật phong vân. Thành tích xếp hạng nhất toàn khối mười hai, khoa văn tương lai, học sinh có triển vọng nhất Bắc Thành.

Lâm Tây không cảm thấy mình là nhân vật phong vân gì, theo cô nhân vật phong vân là chỉ những loại người có chuyện xưa có bản lĩnh. Mà bản thân cô ngoại trừ học giỏi thì cái gì cũng không có, người như cô chỉ xem như nhân vật truyền thuyết giới học bá mà thôi, nghĩ như vậy hình như cô có chút không cân mặt mũi, nhưng cũng là sự thật. Lâm Tây nghĩ, nếu trong nhà cô có thật nhiều tiền vậy Lâm Tây cảm thấy mình nhất định thập phần phong vân!

Như thường ngày Lâm Tây đạp xe đến trường học là 6 giờ rưỡi, lúc này trường học vô cùng quanh quẩn, Lâm Tây để xe trong bãi giữ xe, sau đó đi đến nhà ăn mua hai cái bánh bao ngọt, một ly sữa đậu nành, sau đó xoay người đi đến phòng học.

6 giờ 40, Lâm Tây đã ngồi ở trên chỗ ngồi của mình, một bên lẩm bẩm học từ đơn tiếng Anh, một bên ăn bánh bao.

Bánh bao ngọt ở nhà ăn hơi thiếu ngọt, chẳng qua nhìn chúng nhỏ nhỏ đáng yêu, cho nên Lâm Tây mới thích mua. Lâm Tây một bên ăn, một bên nghĩ, cũng may mình không thích ăn ngọt, nếu là Trần Kiều nhất định anh sẽ ngại không đủ ngọt, nói không chừng còn phải mua kẹo que kẹp ở bên trong ăn...

Nghĩ cái gì mà nghĩ!

Lâm Tây ý thức được mình nghĩ đến Trần Kiều, không nói hai lời đã vắng Trần Kiều ra khỏi đầu, bắt đầu chuyên chú học từ đơn.

Lâm Tây biết, tuy thành tích của mình ở Bắc Thành rất tốt nhưng đặt ở toàn tỉnh xem ra chẳng tới đâu.

Ở Bắc Thành, chỉ cần nhà có chút tiền, hoặc nguyện ý vì thành tích học tập của con cái mà trả giá, hoặc học tập thành tích có chút hy vọng, gia trưởng đều sẽ đưa con cái đến thành phố lớn đi học. Cho dù là tiền phí hay là những mặt khác, trường trung học Bắc Thành so ra kém xa trường học ở các thành phố lớn.

Cho nên, bây giờ ở tại trường trung học Bắc Thành gồm có học sinh không có tiền, hoặc học sinh không có hy vọng, hoặc là gia trưởng mặc kệ con cái. Lâm Tây chỉ là nhân tài nhỏ nhỏ trong một đám người, cô cần nỗ lực, càng ngày càng nỗ lực.

Còn hơn một tháng kết thúc học kỳ, tuy rằng đại cục đã định, nhưng vẫn không thể thả lỏng.

Buổi tối 7 giờ, tiếng chuông tan học vang lên, vườn trường lâm vào xao động ngắn ngủi, mười phút sau lại khôi phục bình tĩnh. Phòng học không cho ở lại quá lâu bằng không một hồi sẽ bị chú bảo vệ cầm cây đuổi đi, Lâm Tây thu dọn tập sách trên bàn sau đó đi lấy xe đạp chạy về nhà, không biết hôm nay hai người bọn họ có cãi nhau hay không.

Hôm nay vận khí khá tốt, Lâm Tây đi đến cửa nhà không nghe thấy âm thanh khắc khải, Lâm Tây mừng thầm, có thể hôm nay mẹ chơi mạt chược thắng, tâm tình không tồi, xem ra hôm nay có thể vui vẻ ăn cơm chiều.

Cơm chiều hôm nay có các món đậu hủ Ma Bà, ớt xanh xào thịt, thịt kho tàu cà tím, cơm, còn có canh bí đỏ. Lâm Tây không thích ăn ớt xanh, nhưng lại thích ăn ớt xanh xào thịt.

Có lẽ là sắp thi đại học nên mẹ làm cơm chiều phong phú chút, ba bận một canh, đều là món Lâm Tây thích.

Khi ăn cơm Lâm Tây không thích nói chuyện, nói nhiều tất không thể thiếu cãi nhau.

Khởi đầu của bữa cơm này tốt đẹp.

Mẹ gấp đồ ăn cho cô, ôn nhu hỏi cô gần đây học tập có nhiều áp lực không, tình huống học tập gần đây thế nào. Lâm Tây nhất nhất đáp lại.

Ba cũng hòa ái giảng cho cô tầm quan trọng của việc thi đại học. Lâm Tây không thích nghe nhưng chỉ cần không cãi nhau, cô cũng thật nghiêm túc mà nghe ba nói chuyện.

Bọn họ thậm chí còn bắt đầu thảo luận hướng đi đại học của Lâm Tây, mẹ hy vọng cô đi Thượng Hải, ba hy vọng cô ở lại tỉnh thành, một nhà ba người, hoà thuận vui vẻ.

Lâm Tây không thể nào thích loại đề tài này, bọn họ rõ ràng chưa từng quản lý giáo dục cô, vì sao muốn tranh nhau khoa tay múa chân sắp đặt tương lai của cô. Rõ ràng đối xử với cô hết thảy đều là thái độ không sao cả, vì sao cứ coi trọng thành tích của cô như vậy. Nếu trước đó chưa từng tham dự vào nhân sinh của cô, vì sao muốn cắm một chân vào thời điểm ngay lúc cô cảm thấy ý nghĩa nhất?

Người lớn có đôi khi thật kỳ quái.

Nhưng không quan trọng, hai người bọn họ có thể ngồi nói chuyện cũng tốt rồi. Cô cũng đủ vui.

Lâm Tây cảm thấy hôm nay cơm ăn thật ngon, cô còn có thể ăn thêm một chén cơm.

Chờ Lâm Tây bụng chén cơm từ phòng bếp trở về, đề tài đã từ hướng đi đại học của Lâm Tây biến thành một lần khắc khải.

"Lâm Cường, tao nói này, mày biết vì sao mày không có bản lĩnh không? Mày chính là phế vật! Một chút chí hướng của đàn ông cũng không có! Ở lại bản địa có tiền đồ gì? Tao không thể để con gái của tao uất ức cả đời như mày!"

"Nó một đứa con gái có bản lĩnh kia để làm gì! Ở lại tỉnh thành gần nhà hơn! Tào Lệ Linh, mày đừng có chuyện gì cũng nhắc tới tao."

"Chẳng lẽ không đúng?"

"Mẹ nó, tao chính là không có bản lĩnh, không có tiền đầy thì sao! Mày có bản lĩnh làm đàn ông tốt thì mày đi đi! Mày đi đi!"

"Năm đó nếu tao không đi theo mày, bây giờ tuyệt đối không phải cái dạng này! Mày một thằng đàn ông không có bản lĩnh, còn không biết xấu hổ, tao thật là xui tám kiếp mới gặp phải mày."

Mỗi lần đều là như thế này, đều thiên về hướng -- Lâm Cường không có bản lĩnh.

Lâm Cường tiếp tục nói: "Mày cho rằng mày là người tốt chắc? Mỗi ngày chỉ biết chơi mạt chược chơi mạt chược! Cái nhà này mày có quản không? Mày có quản Lâm Tây bao giờ chưa?"

Tào Lệ Linh: "Tao chơi mạt chược thì sao? Tao chơi mạt chược không phải là học từ chỗ mày sao? Mày còn không biết xấu hổ nói Lâm Tây, mày có khi nào quản Lâm Tây chưa? Mày một cây cùn chưa từng đánh nó."

Tào Lệ Linh tiếp tục mắng: "Khi còn nhỏ Lâm Tây ghé vào cửa sổ khóc la kêu mày trở về đừng đi chơi mạt chược nữa, mày cũng không quan tâm chạy tới tiệm mạt chược chơi nguyên một ngày! Để nó một mình ở trong nhà khóc thét, toàn bộ chung cư đều nghe được, bây giờ mày còn không biết xấu hổ nói tới Lâm Tây! Còn không biết xấu hổ nói tao chơi mạt chược!"

Lâm Cường tức giận khuôn mặt đỏ bừng, đột nhiên đứng lên, quát: "Khi còn nhỏ mày chơi mạt chược đều mang theo nó, tiệm mạt chược là cái loại địa phương nào chẳng lẽ mày không biết, mày đưa một đứa trẻ tới đó ném qua một bên, nó thiếu chút nữa bị người ta bắt mất, mày còn nhớ rõ không!"

Đề tài không biết như thế nào lại vòng lên trên người cô, nhìn hai người vì chuyện của cô mà cãi tới cãi lui, Lâm Tây phiền lòng.

Cô biết ba mẹ từ nhỏ đến lớn chưa từng quản cô, cô chỉ nhận được sự quan tâm cực kỳ nhỏ bé từ bọn họ.

Cô có thể lý giải.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mắt Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Lại một ly kem

Tính cách Tào Lệ Linh lãnh đạm, không thích nói chuyện với người khác, ở trước mặt con gái mình nói chuyện cũng không nhiều lắm, Tào Lệ Linh cũng mê chơi, mỗi ngày ở tiệm mặt chược sương khói lượn lờ, mừng rỡ quên hết tất cả.

Lâm Cường tuy rằng không có bản lĩnh, yếu đuối vô năng nhưng dù sao cũng là đàn ông, không tránh được chủ nghĩa đàn ông, cho rằng quản lý giáo dục con cái là việc phụ nữ nên làm, hưởng hờ tính cách Lâm Cường cầu thả, chẳng mấy quan tâm đến Lâm Tây.

Lâm Tây có thể hiểu cũng không có gì oán giận, rốt cuộc nhiều năm như vậy cô không thiếu ăn không thiếu mặc sống cũng khá tốt.

Nhưng nếu mười mấy năm qua chưa từng hỏi đến cuộc sống của cô vậy bọn họ dựa vào cái gì muốn nhúng tay vào tương lai của cô.

Lâm Tây đã sớm không để bụng, nhưng Tào Lệ Linh và Lâm Cường vẫn cãi nhau không ngừng.

Lý trí nói cho Lâm Tây đừng đi khuyên ngăn, bởi vì vô dụng, khuyên không được. Hai người lửa giận ngút trời, nước tràn kim son cũng dập không được. Tính cách của Lâm Cường tốt hơn Tào Lệ Linh một chút, mỗi lần đều là Tào Lệ Linh tức giận mắng người không để yên.

Lâm Cường có đôi khi nhịn, có đôi khi thật sự nhịn không nổi, một người đàn ông bị một người phụ nữ chỉ vào mũi mắng, thật sự quá mất mặt. Nhưng phần lớn dưới tình huống này đều là Lâm Cường cãi thua, mặt mũi vẫn không có. Mỗi lần cãi nhau xong, Lâm Cường đều cười ha hả nói với Lâm Tây: “Ba là không muốn cãi nhau với mẹ con, đàn ông phải nhường phụ nữ.”

Nhưng nếu Lâm Cường uống rượu, vậy xong rồi, Lâm Cường uống rượu vào lửa giận có thể so với thiếu niên hai mươi tuổi, thiếu niên hai mươi tuổi cần nhất chính là mặt mũi, tôn nghiêm bị người ta nghi ngờ, cứ cho là trong mắt người ngoài ông không có tiền đồ là một kẻ thất bại, cũng không chấp nhận được Tào Lệ Linh là vợ mình chỉ vào mũi mình mắng, kia sẽ là một hồi đại chiến.

Lâm Tây bối rối một chút, nhìn bàn cơm còn dư lại không ít đồ ăn, hồi tưởng không khí ảm áp vừa rồi, quyết định vẫn nên đi khuyên một chút.

Lâm Tây cầm chén cơm đặt ở trên bàn, muốn mở miệng ngăn cản hai người.

“Ba, ba đừng nóng giận, đừng cãi nhau nữa ăn cơm đi.” Tính tình của ba tốt nên trấn an ông trước.

Lâm Cường hừ một tiếng, không tiếp tục, cúi đầu ăn cơm.

Lâm Tây múc cho mẹ một chén canh bí đỏ, “Mẹ, mẹ cũng đừng tức giận, ăn bí đỏ, hôm nay bí đỏ rất ngọt.”

Tâm tình của Tào Lệ Linh cũng không tồi, cũng không muốn cãi nhau chỉ mắng Lâm Cường vài câu. Húp canh bí đỏ, tuy rằng mặt vẫn còn nhăn nhó nhưng nhìn dáng vẻ dường như không có ý định tiếp tục mắng người.

Lâm Tây thở phào một hơi, khuyên can dễ dàng như vậy, hôm nay thật đúng là ngày lành, cô cảm thấy mình có thể ăn thêm chén cơm thứ ba.

Nhưng không như ý muốn. Có thể ông trời cảm thấy cô ăn nhiều sẽ béo, không cho cô cơ hội ăn chén cơm thứ ba.

Đột nhiên, âm thanh quen thuộc vang lên, là tiếng chuông điện thoại của ba.

Là chú ba của Lâm Tây, em trai của Lâm Cường, ba nhận điện thoại, sắc mặt không tồi nói chuyện với nhau vài câu.

Nhìn đến cái tên hiện trên điện thoại, mặt Tào Lệ Linh lập tức đen lại.

Nội tâm Lâm Tây vang lên hồi chuông cảnh báo không ổn, tiêu rồi...

Buông điện thoại, Lâm Cường nói với Tào Lệ Linh: “Qua mấy ngày cháu trai tao kết hôn, mấy ngày nữa chúng ta cùng nhau về nhà. Tiền biếu chuẩn bị cho tốt, ngày mai tao lại mua chút thuốc lá và rượu quà tặng gì đó.....”

Sắc mặt Tào Lệ Linh càng ngày càng đen, không tức giận vút ra một câu: “Muốn đi thì mày tự đi, bà đây không đi.”

Sắc mặt Lâm Cường thay đổi, “Tào Lệ Linh, mày có ý gì.”

“Ý gì là ý gì? Bà đây không muốn đi nhà mày. Nhà mày một đồng thân thích, mỗi lần về nhà mày đều cảm thuốc lá rượu ngon còn cho một đồng tiền, làm bộ làm tịch giàu có.”

“Đây là lễ nghĩa! Có phải ba mẹ mày không dạy cho mày lễ nghĩa đối xử với người lớn phải không!”

“Mày là về nhà hay là thăm người thân? Nếu là về nhà vậy đưa lễ vật làm gì? Bà con thân thích nghèo nàn của mày tao nhìn đủ rồi, một đồng quý hút máu, Bà! Đây! Không! Đi!”

Lâm Cường thật sự tức giận, Tào Lệ Linh có thể mắng ông, phụ nữ sao, muốn cho, muốn nhận, nhưng ông không chịu nổi nhất chính là Tào Lệ Linh mắng người nhà của ông.

“Một câu nghèo hai câu cũng nghèo, mày có tiền lắm sao mà nói người khác! Tao nói cho mày, làm người không thể quên nguồn gốc! Ba mẹ tao sinh tao ra nuôi tao lớn, tao và em trai tao là anh em, tao quan tâm nhiều một chút thì có sao?” Lâm Cường chỉ vào Tào Lệ Linh chửi ầm lên.

Mắt thấy lửa trên chiến trường càng lớn, Lâm Tây vội vàng khuyên can.

“Ba mẹ đừng cãi nhau, đừng nóng giận. Mẹ, ngày thường chú cũng rất chiều cổ chúng ta, mẹ đừng nói nữa, ăn cơm đi.”

“Mày xem, con gái còn biết lý lẽ hơn mày!” Lâm Cường nói.

“A, Lâm Tây, con cái gì cũng không biết. Năm đó lúc nhà chúng ta cần tiền, mấy người thân thích của ba con một đồng cũng không chịu móc ra. Cần bọn họ giúp đỡ, bọn họ đều nói bận. Bây giờ nhà chúng ta tốt lên chút, bọn họ lại hỗn hờ chạy tới vay tiền, trong mắt bọn họ chỉ có danh lợi, vong ân bội nghĩa...”

“Tào Lệ Linh mày đủ rồi!” Lâm Cường tức giận “Mày đừng ở trước mặt con cái nói bậy nói bạ!”

“Tao có nói bậy nói bạ hay không con nó biết rõ ràng! Lâm Tây cũng trưởng thành mày để nó phân xử!”

“Lâm Tây!” Lâm Cường kêu cô “Đây là chuyện của người lớn, con không cần quản, đi, về phòng học bài đi.”

“Ba, ba đừng nóng giận, mẹ con chính là loại tính tình này, hai người đừng cãi nhau.”

Tào Lệ Linh nói: “Ba mẹ không có việc gì, con về phòng học bài đi, bây giờ nhiệm vụ của con là học bài để thi đại học, những chuyện khác đừng xen vào.”

“Mẹ! Chuyện chẳng lớn lao gì, hai người đừng tức giận.” Lâm Tây cầu xin.

“Về phòng! Học bài đi! Chuyện của người lớn con nít con nôi đừng có lộn xộn!” Lâm Cường quát.

Lâm Tây buông bát cơm, về phòng khóa cửa, ngã người xuống giường, thở dài thật mạnh.

Được rồi, đã là thói quen.

Một bữa cơm hòa hợp đã lâu chưa từng ăn qua.

Giao lưu cùng hai người bọn họ, hoàn toàn chính chính từ đầu tới cuối hoà bình ở chung, cũng không biết đó là chuyện đã bao lâu về trước.

Thi đại học? Không có cái nhà nào con cái thi đại mà có bầu không khí như cái nhà này.

Lâm Tây cảm thấy có chút đau đầu.

Ngực buồn, hít thở không thông, nghẹn.

Bên ngoài quá ồn, cô muốn ra ngoài!

Lâm Tây bò dậy ra khỏi phòng, tốt quá hai người bọn họ về phòng ngủ cãi nhau rồi, như vậy sẽ không thấy cô ra ngoài, nếu có nhìn thấy thì bọn họ cũng mặc kệ cô thôi. Lâm Tây ra khỏi nhà, đứng trước cửa không biết nên đi nơi nào.

Trời đã tối, ngôi sao trên trời thưa thớt nhưng rất sáng. Tháng tư vẫn là mùa xuân, buổi tối Bắc Thành còn lạnh lẽo, nếu một trận gió thổi qua, sẽ làm người ớn lạnh rùng mình.

Nhưng Lâm Tây cảm thấy khô nóng, trong nhà quá ồn thật phiền, cô phải dập lửa.

Lâm Tây đi qua siêu thị mua một ly kem, vừa lạnh vừa ngọt, dập lửa. Lâm Tây đứng trước cửa siêu thị ăn một lát, không biết suy nghĩ cái gì cô quay lại cầm một ly khác.

Lâm Tây đứng ở trong sân thấy nhà cách vách còn mờ đèn, Lâm Tây chần chờ một lúc rồi gõ cửa nhà cách vách.

Rất nhanh Lâm Tây nghe thấy âm thanh dép lê dẫm lên mặt đất: “Ai đó?” Tiếng nói thanh lãnh của Trần Kiều truyền tới.

Lâm Tây nghĩ nghĩ, nói “Hoa hồng nhỏ.”

Trần Kiều mở cửa, mỉm cười: “Sao lại tới đây?”

Lâm Tây giờ ly kem lên đưa cho anh: “Đưa ly kem, cho chút mặt mũi để tôi đi vào ngủ?”

Trần Kiều mới đầu ngậy ra một lúc, rất nhanh phản ứng lại giờ tay cầm ly kem, Trần Kiều không dấu vết nhìn thoáng qua phía sau Lâm Tây, theo sau nghiêng người để Lâm Tây đi vào, cười nói “Hoan nghênh hoa hồng nhỏ đến chơi.”

Vào cửa rồi đầu óc Lâm Tây mới dần dần tỉnh táo lại, cứ như vậy lổ mẫn đi vào nhà một chàng trai mình không quá quen biết, Lâm Tây hậu tri hậu giác có chút xấu hổ.

Bố cục nhà Trần Kiều giống nhà Lâm Tây, hai phòng ở, hai phòng ngủ, cửa đều khép hờ, nhìn không ra ban nãy Trần Kiều đang làm cái gì. Phòng ở này là Trần Kiều thuê, gia cụ đều là nguyên chủ bố trí, nhìn không ra phong cách của Trần Kiều.

Trần Kiều dẫn Lâm Tây ngồi ở trên sofa phòng khách, hai người mặt đối mặt ăn kem.

“Nhà anh một người ở?” Lâm Tây hỏi.

“Cô xem bộ dáng của tôi giống như có người ở cùng sao?” Trần Kiều ăn kem đáp lời.

“Vậy sao anh thuê một nhà hai phòng ở?” Lâm Tây nghi hoặc hỏi.

“Tình huống phức tạp, gấp gáp chọn nhà, lại không có nhà nào thích hợp. Dù sao tiền thuê nhà cũng không cao, cho nên lập tức thuê luôn.”

“Ồ.” Có tiền, Lâm Tây hâm mộ.

Trần Kiều thoát nhìn cũng không lớn hơn cô bao nhiêu, thoát nhìn cũng không thiếu tiền, đi Bắc Kinh còn tốt nhưng đi tới một nơi nhỏ như Bắc Thành... Vì sao anh muốn đi tới một nơi nhỏ như Bắc Thành? Chắc chắn không phải tới đây công tác đâu nhỉ. Lâm Tây một bụng nghi vấn, nhưng tùy tiện mở miệng hỏi cũng không quá lễ phép, Lâm Tây đành phải đem nghi vấn giấu ở trong bụng, tiêu hóa với kem.

“Trong nhà lại cãi nhau?” Lần này đổi lại Trần Kiều mở miệng hỏi vấn đề.

“Ừ.” Cũng không tính là bí mật gì, anh nghe thấy hẳn là rất nhiều lần rồi, cũng không thấy xấu hổ.

“Còn bao lâu thi đại học?” Trần Kiều hỏi.

“Hơn một tháng.” Lâm Tây đáp.

“Nếu tần suất cãi nhau của ba mẹ cô vẫn như thế này, về sau buổi tối tới nhà của tôi ôn tập đi.” Trần Kiều bình đạm tự nhiên mở miệng nói, nói ra lời này ngữ khí giống như đang hỏi “tôi mời cô ăn kem nhé?”

“Hả?” Lâm Tây cảm thấy chuyện này phát triển có chút vi diệu.

Tâm tình cô không tốt muốn ra ngoài hít thở không khí vì thế gõ cửa nhà cách vách, nhà cách vách có một anh đẹp trai vừa mới làm quen với cô được ba ngày, mà anh đẹp trai vừa mới làm quen với cô được ba ngày này không chỉ quan tâm hỏi tình huống nhà cô mà còn mời cô tới nhà anh học bài.

“Sắp thi đại học, thi đại học rất quan trọng. Vừa lúc nơi này của tôi còn dư một phòng, bàn, ghế dựa, đèn đều có, lần sau cô chỉ cần mang sách tới là được.”

Ừm, anh đẹp trai đã an bài tốt chỉ chờ mình đồng ý thôi.

“Được.” Lâm Tây mà xui quỷ khiến mà đồng ý.

Lý trí nói cho cô phải từ chối! Đồng ý không thích hợp, không tốt đâu Lâm Tây! Nhưng miệng không nghe đầu óc sai sử, thân thể là thành thật, không khí nơi này rất tốt, làm cô cảm giác thật thoải mái.

Hơn nữa ở cùng Trần Kiều cảm giác cũng rất thoải mái.

“Như vậy có quấy rầy anh quá không?” Lâm Tây hỏi, không biết mỗi buổi tối anh làm cái gì, trong phòng có nhiều thêm một người, cũng không biết có can thiệp đến anh hay không.

Trần Kiều đã ăn xong ly kem, anh ném cái hộp vào thùng rác, đứng dậy rót cho hai người mỗi người một ly nước. Anh vừa đưa ly nước cho Lâm Tây

vừa nói: “Không. Cô yên tĩnh học bài sao quấy rầy đến tôi được? Mỗi ngày tôi đều thức khuya, ngủ không thể sớm hơn học sinh cấp ba, sẽ không quấy rầy đến tôi đâu.”

“Cảm ơn.” Lâm Tây vui đầu uống ly nước, thấp giọng nói.

“Sao nào? Bị tôi làm cảm động rồi? Có phải cảm thấy nhìn không ra tôi là người tốt?” Trần Kiều cười xấu xa nói.

Lâm Tây gật đầu, khẽ cười: “Đúng vậy đó, cảm ơn đại họa gia thiện lương.”

“Cho nên hoa hồng nhỏ phải học tập cho tốt mỗi ngày đều hướng về phía trước nha.”

“Chỗ của tôi không có tạp chí gì xem, nếu cô thấy nhàm chán, vậy xem TV đi.” Nói, Trần Kiều bật TV, đưa điều khiển từ xa cho Lâm Tây. Dứt lời, liền đứng dậy trở về phòng, nói “Tôi còn có việc làm, cô tự nhiên đi.”

Trần Kiều ngửa đầu ngồi ở trên ghế, buồn bực bóp cái trán, anh cảm thấy bản thân quá không bình thường. Anh không phải người thích xen vào việc của người khác. Lúc trước, bắt đầu từ ngày anh chủ động chào hỏi Lâm Tây đã không quá bình thường, đến bây giờ anh cư nhiên còn mời Lâm Tây đến nhà mình? Trần Kiều nghĩ nhất định là đầu óc anh bị hỏng rồi, hoặc có thể do uống sữa chua, uống sữa đậu nành, uống đến choáng váng!

Vì sao?!

Bạn đang đọc truyện *Trong Mất Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Mật ong bánh tổ

Chắc là bộ dáng đếm ngôi sao của cô làm anh nhớ tới một ít chuyện cũ.

Chắc là cách vách âm i không chỉ ồn ào đến Lâm Tây đau đầu, anh cũng phiền.

Chắc là Lâm Tây làm anh nhớ tới... Bản thân trước kia.

Trần Kiều thở dài, không muốn suy nghĩ tiếp, lời nói đã nói ra, cứ như vậy đi. Dù sao Lâm Tây cũng sẽ không quấy nhiễu đến anh, hưởng chi, thoát nhìn Lâm Tây có vẻ học rất giỏi, chuyện mình làm không được, người khác có thể làm được, cũng là chuyện tốt.

Trần Kiều ngồi thẳng thân mình, lấy điện thoại, mở máy tính, chuyên tâm làm việc của mình.

Lâm Tây ngồi ở phòng khách nhà Trần Kiều, chán muốn chết cầm điều khiển từ xa dỗi dãi, đã lâu không xem TV, nhìn TV cảm thấy có chút xa lạ.

Cô không muốn về nhà, nhưng cũng không muốn cứ như vậy lãng phí thời gian. Trong đầu Lâm Tây thầm tính toán, một giờ tương đương ba bốn đề toán học, một giờ cũng tương đương nửa bộ đề thi tiếng Anh, còn một bộ đề ngữ văn..... Hơn một tháng nữa thi đại học, nhiệm vụ hôm nay còn có...

Ây, không xong, phải về nhà!

Chắc do vừa ăn xong một ly kem nên tâm trạng bây giờ của Lâm Tây khá tốt.

Lâm Tây tắt TV, sau đó đi qua gõ cửa phòng ngủ Trần Kiều, nói cho anh biết mình phải đi, phòng trong chỉ truyền đến một tiếng “Ừ.” trầm thấp của Trần Kiều.

Lâm Tây cảm thấy con người Trần Kiều thật mâu thuẫn, anh rõ ràng thoát nhìn lạnh băng, toàn thân đều tản ra hơi thở “Người sống chớ gần”. Nhưng lập đi lập lại nhiều lần giúp cô, mời cô ăn, vừa kỳ quái vừa lạ lùng.

Lâm Tây lấy chìa khóa mở cửa nhà, đồ ăn trên bàn lộn xộn bữa bãi, ba đang đứng bên ban công hút thuốc, mẹ đang nằm ở trong phòng, có thể là đang chơi điện thoại hoặc là đang ngủ. Lâm Tây thở dài, dọn dẹp chén đĩa trên bàn, rửa chén xong, lau bàn xong, sau đó về phòng học bài.

Đối với học sinh cấp ba mà nói, đêm, còn dài.

Ngày hôm sau buổi sáng trước khi ra cửa, Lâm Tây do dự một hồi, đứng ở kệ giày nói với ba mẹ:

“Ba mẹ, sau này buổi tối con ở lại trường học học tiết tự học buổi tối, sau này không cần chuẩn bị cơm chiều cũng không cần để đèn cho con, hơn mười giờ con mới về nhà.”

Ngày thường Lâm Tây là học sinh ngoan, không chỉ có thành tích học tập tốt, cũng chưa từng làm chuyện gì sai khiến hai người bọn họ nhọc lòng, Lâm Cường và Tào Lệ Linh đều không hề nghi ngờ, không hỏi thêm cái gì lập tức đồng ý.

Lâm Tây ở trường học cả ngày tâm thần không yên, lúc nghe giảng bài rất nhiều lần thất thần, ngay cả ngồi cùng bàn Lưu Vũ Thần cũng nhìn ra cô không thích hợp.

Lưu Vũ Thần: “Lâm Tây, hôm nay sao vậy, ngày thường đi học chưa từng thấy cậu mất tập trung nha? Hay là thân thể có chỗ nào không thoải mái?”

Lâm Tây nói: “Không có, không có việc gì.”

Lưu Vũ Thần: “Có phải gần đây học tập áp lực quá lớn không, sắp thi đại học, cậu cần phải điều chỉnh tâm trạng cho tốt.”

Lâm Tây mỉm cười, nói: “Ừ, cậu cũng vậy. Quảng thâm dưới mắt của cậu đều nhìn ra, ngày hôm qua thức đêm chứ gì?”

Lưu Vũ Thần nói: “Ài, tớ không giống cậu học cái gì cũng nhanh, tớ đã cố gắng hết sức nhưng thành tích cũng chỉ có thể như vậy, có lẽ tớ không thích hợp với học tập. Ba mẹ kỳ vọng quá cao ở tớ, bọn họ hy vọng tớ có thể học giỏi, tổng cảm thấy tớ chưa cố gắng, có đôi khi thật sự rất phiền.”

“Có cố gắng thì tốt rồi, cậu không cần nhất định phải thỏa mãn kỳ vọng của ba mẹ cậu, nhưng cậu phải nỗ lực vì chính mình.”

“Tớ biết, tớ sẽ nỗ lực.” Dừng một chút, Lưu Vũ Thần lại khóc lóc kể lể nói, “Ba mẹ tớ gần đây nghi thần nghi quỷ, tính thần còn khản trương hơn tớ, giống như thi đại học chính là bọn họ chứ không phải tớ vậy. Mỗi ngày đều hỏi tớ cái này hỏi tớ cái kia, phiền muốn chết.”

Lâm Tây cười, nói: “Không phải khá tốt sao, bọn họ là quan tâm cậu, bây giờ cậu chính là tiểu công chúa trong nhà! Chờ thi đại học xong sẽ không còn loại đãi ngộ này đâu.”

“Ha ha, cũng đúng, sau khi thi đại học sẽ là một cuộc sống khác.”

Có thể là đúng, thi đại học xong, có lẽ sẽ bắt đầu một hành trình mới, Lâm Tây cũng không biết.

Tan học, Lâm Tây không giống như ngày thường ở trong phòng học chậm rì rì dọn tới dọn lui thật lâu mới ra cổng trường, hôm nay cô nhanh chóng dọn dẹp sách vở, đeo cặp lên lưng chạy nhanh ra khỏi trường học, giống như có ai đang đợi cô vậy.

Lưu Vũ Thần: Kỳ quái, sao hôm nay Lâm Tây gấp gấp về nhà như vậy, tiêu chảy à?

Mới vừa tan học cổng trường học sinh chen chúc đông nghẹt, rất nhiều xe đẩy bán đồ ăn vặt, hương vị thơm nức, các quán ăn gần trường chen đầy học sinh mặc đồng phục trắng lam, bình thường Lâm Tây rất ít ăn mấy thứ này, nhưng hôm nay... Cũng không biết người kia có ăn cơm chưa...

Lâm Tây chen vào đám người, mua hai hộp bánh bao nhân nước và một phần mật ong bánh tổ. Cô nhớ rõ anh là người phía nam, chắc là sẽ thích ăn mấy món này, lần trước anh nói muốn ăn bánh bò trắng đáng tiếc không mua được, hương vị của mật ong bánh tổ chắc cũng gần giống bánh bò trắng.

Lâm Tây xách hai phần đồ ăn vặt đạp xe về nhà, cô đỗ xe trong gara, sau đó đi đến trước cửa nhà Trần Kiều, gõ gõ cửa.

Cửa nhanh chóng mở ra, TV còn đang chiếu Bản Tin Thời Sự, Lâm Tây sắc mặt phức tạp nhìn thoáng qua Trần Kiều, không nghĩ tới chàng trai lãnh khốc này còn biết xem tin tức.

Lâm Tây đặt đồ ăn mới mua lên trên bàn, hỏi: “Anh ăn cơm chưa?”

Trần Kiều đáp, “Chưa, chuẩn bị chờ cô trở về gọi cơm hộp.”

“Tôi mua chút đồ ăn vặt, anh có thể ăn lót bụng trước. Đây là bánh bao nhân nước, đây là bánh mật ong lạnh.” Lâm Tây chỉ vào đồ ăn vặt nói “Tôi cảm thấy mấy món này sẽ hợp khẩu vị của anh, bánh mật ong này tôi còn kêu chủ quán bỏ thêm nhiều đường.”

Trần Kiều mỉm cười, “Mua nhiều như vậy, đủ một bữa cơm chiều.”

“Anh ăn nhiều đây có thể ăn no?” Lâm Tây hồ nghi, lượng cơm của ba cô có thể ăn hết một con trâu, Trần Kiều... Chắc là cũng không khác gì mới đúng.

Trần Kiều gật đầu, nói: “Tủ lạnh còn đồ ăn, nếu cô ăn không đủ thì nói tôi lại đi nấu bát mì.”

“Tôi ăn một phần bánh bao là đủ rồi.” Lâm Tây nói.

“Vậy được, tôi ăn cũng đủ rồi.”

Hai người cùng nhau ăn hai phần bánh bao và một phần mật ong bánh tổ, mật ong bánh tổ bỏ rất nhiều đường, ngọt thậm chí có chút phát ngán, nhưng Lâm Tây vẫn cứ cảm thấy ăn rất ngon.

Trần Kiều ăn xong miếng bánh mật ong cuối cùng, tán thưởng gật đầu, liếm liếm môi, nói “Về sau cơm chiều để tôi gọi cơm hộp đi, cô không cần mua.”

“Anh vẫn luôn ăn cơm hộp sao?” Lâm Tây hỏi.

“Ngẫu nhiên cũng ăn mì gói. Kỹ thuật nấu mì của tôi tuyệt lắm đấy.”

Lâm Tây: “Bằng không sau này tôi tới nấu com đi, tôi cũng không thể ăn của anh mà không trả tiền, ở nhà anh học bài, tôi đã thấy ngưng ngưng.”

Trần Kiều nhướn mày, “Cô còn biết nấu com?”

Lâm Tây thờ dãi nói, “Trước kia ba mẹ tôi trầm mê mặt chược, không rảnh quản tôi, có đôi khi cũng không nhớ đưa tiền, tôi liền tự mình học nấu com, bằng không đã sớm chết đói, ha ha.”

Lâm Tây tiếp tục cười nói “Lúc tôi biết nấu com tôi rất vui, nấu xong không ăn giữ lại cho ba mẹ, lúc ấy lần đầu tiên dùng nồi com điện anh biết tôi nấu gì không? Ai! Là một nồi khoai tây! Tôi nấu quá khó coi, mẹ tôi ngại ăn không được nên đem đi đổ, lúc ấy tôi tức giận muốn chết, ha ha.”

Lâm Tây lại bồi thêm một câu: “Nhưng hiện tại tôi làm ăn rất ngon, tuyệt đối sẽ không quá khó coi, anh yên tâm”

Trần Kiều hí hóp mắt mỉm cười “Người bình thường học nấu ăn món đầu tiên không phải là cà chua xào trứng gà sao? Từ điển món ăn quốc dân.”

Lâm Tây nhăn mặt nói: “Tôi không thích ăn cà chua, cho nên tôi sẽ không làm”

“Thật tốt quá.” Trần Kiều vui vẻ “Tôi cũng không thích ăn cà chua.”

Lâm Tây cảm thấy tình hữu nghị cách mạng giữa cô và Trần Kiều tại một khắc này thăng hoa! Lâm Tây hận không thể đi qua ôm Trần Kiều hô to: Người anh em! Cuối cùng tôi cũng tìm được đồng bọn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mất Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Malatang

**Malatang có thể cho là tiền thân của lẩu cay Tứ Xuyên, cũng có thể nói là phiên bản đơn giản hoá của lẩu. Sự khác biệt là, thịt và rau đều xâu qua cây xuyên tre, khi ăn ta lấy nhiều thịt và rau xâu qua cây xuyên tre bỏ vào trong nước dùng đồ lật qua lật lại, cách ăn chánh tông chính xác không phải là ăn từng xâu từng xâu, mà là từng nắm từng vốc, dùng đũa vớt từng cái một, rau đã rớt lộn xộn trong cái đĩa dầu mè, sau đó tọng vào bụng. (nguồn: Wikipedia)*

Nhiều năm như vậy Lâm Tây chưa từng tìm được một người không thích ăn cà chua giống mình, mỗi lần trên bàn com xuất hiện cà chua xào trứng cô đều sẽ bị mẹ chỉ vào mũi mắng kén ăn, còn bị ba chỉ vào mũi nói chỉ biết chọn trứng gà ăn không biết chừa cho người lớn một chút. Những lúc đó Lâm Tây thật muốn nhảy dựng lên hô to: Vậy các người đừng có làm món này nữa!

Lâm Tây tiếp tục hỏi: “Vậy anh còn không thích ăn món gì nữa?”

Trần Kiều nói: “Nhiều lắm”

“.....?”

Trần Kiều mặt không biểu tình kể ra một đống đồ ăn: “Cà tím, đậu đũa, nấm hương, rau cần, hành tây, ớt xanh, đậu hủ, bông cải, khổ qua, hành gừng tỏi.....”

Lâm Tây nghĩ, cuối cùng cũng biết vì sao lượng ăn của Trần Kiều không nhiều. Thế gian lớn như vậy mà những món thông thường đều bị anh ghét bỏ hết rồi!

Thật kén chọn!

Lâm Tây nói: “Vậy anh lớn lên cũng thật không dễ dàng”

Trần Kiều nhàn nhạt nói: “Đúng là không dễ dàng” Dừng một chút, lại nói “Cô cũng không cần nấu com cho tôi, cấp ba không phải đều nắm chặt thời gian học tập sao? Cô muốn ăn gì thì nói với tôi, ngày mai tôi gọi com hộp.”

“Tôi...” Lâm Tây còn muốn nói thêm, bị Trần Kiều cắt ngang.

“Quan trọng nhất chính là, nhà tôi không có không gian để cô nấu ăn, phòng bếp kể từ ngày tôi thuê đến nay chưa từng mở qua, nói không chừng bây giờ bên trong chỉ có mấy con nhện đang dệt võng, con kiến đang chuyển nhà, con chuột đang đào hang.”

“.....”

Lâm Tây giật giật khoe miệng, lại nói: “Vậy tiền com tôi...”

Trần Kiều lại ngắt lời: “Tiền không cần, cô cũng ăn không nhiều, thi đại học xong rồi nói sau.”

Lâm Tây ừ một tiếng đồng ý.

Trần Kiều dẫn Lâm Tây vào phòng học, bố trí căn phòng này cũng giống phòng của cô, một giường, một bộ bàn ghế, trên giường thậm chí còn không có khăn trải giường. Lâm Tây trộm nghĩ, căn phòng này có thể hay không cũng có chuột đào hang?

Trần Kiều thay Lâm Tây bật đèn, nói: “Ngồi ở đây đi.”

Lâm Tây lấy sách vở ra, nói với Trần Kiều: “Tôi ở đây đến khoảng mười giờ, sẽ không quấy rầy đến anh chứ?”

Trần Kiều nói: “Không sao, tôi buổi sáng ngủ, buổi chiều dậy.”

Lâm Tây: “... Vậy lần trước cuối tuần...”

“Đó là đi vẽ tranh, tình huống đặc biệt.” Nói, Trần Kiều tò mò cầm lấy bài thi tiếng Anh của Lâm Tây: “Tôi có thể nhìn xem không?”

“Được, anh xem đi.”

Trần Kiều cầm lấy bài thi tiếng Anh, lông mày run rẩy nhìn hai giây, lại cười khò bỏ bài thi xuống.

Trần Kiều về mặt bất đắc dĩ nói: “Đều không biết.”

Lâm Tây thử hỏi: “Anh bao lớn rồi, vì sao không đi học?”

Trần Kiều nhướn mày, cười xấu xa nói: “Em gái nhỏ, tôi là người như thế nào em cũng không biết mà đã dám chạy vô nhà tôi.”

Lâm Tây học theo anh, nhướn mày nói: “Tôi là người như thế nào anh cũng không biết mà đã dám đưa tôi vô nhà anh.”

Trần Kiều nói: “Em gái nhỏ rất hư nha.”

Lâm Tây không cam lòng yếu thế: “Anh trai nhỏ...”

Hai người đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ, Lâm Tây thanh thanh giọng, nghiêm mặt nói: “Tôi biết anh không phải người xấu, anh khá tốt, tôi biết.”

“Tôi không phải người tốt.” Trần Kiều lạnh lùng nói “Em đừng quá tin tưởng người khác.”

Lâm Tây lắc đầu, cố chấp nói: “Anh là người tốt.”

Anh tò mò nhìn cô ngây ngốc nằm ở trên thảm cỏ đếm số ngôi trên trời.

Anh cực thích ăn đồ ngọt.

Anh cùng cô ngồi ở trong sân ăn kem

Anh vì nhìn ra cô không muốn về nhà nên mới mời cô ăn com.

Anh thu lưu một người vừa mới quen biết chưa được một tuần.

Anh vẽ rất đẹp.

Anh rất tốt.

“Sao em biết tôi là người tốt?” Trần Kiều lạnh lùng nói “Nói không chừng tôi còn từng trộm đồ, đánh người, giết người nữa?”

Lâm Tây chớp mắt nhìn anh, không nói gì.

Trần Kiều cho rằng mình làm cô sợ, đang định lên tiếng cứu chữa. Lại nghe thấy Lâm Tây nói: “Vậy cứ cho là trước kia anh là người xấu khôn nạn, nhưng bây giờ anh đứng trước mặt tôi, trong mắt anh có ngôi sao.”

“Bây giờ anh đặc biệt tốt.”

Trần Kiều ngây dại, chưa từng có người nào nói anh trong mắt có ngôi sao, cũng chưa từng có người nói anh đặc biệt tốt. Lớn nhùng này chỉ nghe trong miệng người khác nói anh:

“Thằng khốn nạn chẳng ra gì!”

“Bạch nhãn lang!”

“Phế vật! Ăn mà không làm!”

“Tiện nhân sinh cầu vật”

.....

Nghe nhiều những từ ngữ ô uế, đột nhiên có người nói mắt mình sáng ngời như sao, Trần Kiều có chút không thích ứng được.

Trần Kiều đề ép xuống suy nghĩ trong lòng, nhàn nhạt nói: “Mười tám”

Lâm Tây chậm chạp phản ứng lại, anh là đang trả lời vấn đề lúc này, “Anh năm nay bao lớn rồi?”

Trần Kiều bình thản nói, “Cha mẹ tôi mất sớm, không có tiền đi học.” Trần Kiều mỉm cười nói: “Tôi chỉ là thằng nhóc bằng cấp tiểu học, giấy chứng nhận tốt nghiệp tiểu học cũng không biết bị tôi ném đi đâu. Em ở trước mặt tôi chính là đại học bá!”

Lâm Tây không nghe ra bi thương trong những lời này, có lẽ là anh biết che dấu tình cảm cũng có lẽ là thật sự đã không còn khổ sở. Nhưng Lâm Tây cảm thấy, vô luận là loại nào đều rất khó.

Mười tám, bằng tuổi cô, vừa mới thành niên, nhưng anh giống như đã thừa nhận quá nhiều chuyện không hề thuộc về độ tuổi của chính mình. Tuy rằng cô sẽ thường xuyên bởi vì ba mẹ cãi nhau mà tâm phiền ý loạn, nhưng lúc bọn họ không cãi nhau, cô còn có thể hưởng thụ một chút ấm áp, nhưng Trần Kiều, anh từ mười hai tuổi đã mất đi một phần ấm áp kia, bắt đầu một mình bước vào xã hội rèn luyện bản thân.

Lâm Tây: “Xin lỗi.”

“Không sao, bọn họ đều đã chết bao nhiêu năm, tôi sớm đã không còn để bụng những việc này.” Trần Kiều lại cười nói: “Em học không tồi đi? Người cuối tuần đều chạy lên trên núi học bài nhất định là học rất giỏi! Thật tốt.”

“Tôi chính là phận liễu úa tàn, còn em chính là hoa hồng đỏ thắm! Tôi cam tâm tình nguyện để em phân phó, trợ giúp em một tay!” Trần Kiều ôn nhu cười nói.

“Cảm ơn.” Lâm Tây cười nói, theo sau lại từng câu từng chữ, nói năng khí phách: “Cảm ơn anh!”

Trần Kiều mỉm cười.

“Anh muốn học không?” Lâm Tây hỏi.

“Cái gì?”

“Anh muốn học tập không?”

“Tôi? Tôi một thằng thất học, học tập cái gì?”

“Anh mới mười tám, còn một tương lai xa xôi.”

“Có lẽ vậy.” Trần Kiều nhàn nhạt nói.

Lâm Tây khó hiểu nhìn anh. Trần Kiều lại nói: “Hoa hồng đỏ thắm, em cố gắng học tập, thi đại học xong, tương lai tươi sáng nhất định đang vẫy tay chờ em!”

Trần Kiều mỉm cười, xoay người ra cửa phòng.

Lâm Tây nhìn về phía cửa phòng thật lâu, sau đó cúi đầu học bài.

Cô nghĩ, một phần thành tích này, cũng có một phần của Trần Kiều. Cô không chỉ vì chính mình mà chiến.

Buổi tối 10 giờ, Lâm Tây trở về nhà, ba mẹ đã nằm ở trên giường chuẩn bị ngủ.

Tào Lệ Linh nghe thấy tiếng động biết con gái về nhà, đi ra phòng ngủ, nói: “Đã về? Ăn cơm chiều chưa?”

Lâm Tây nói: “Rồi”

“Ăn cái gì?”

Lâm Tây do dự một chút, quyết định nói dối: “Ở trường học ăn cơm hộp.”

“Về nhà muộn như vậy có an toàn không? Hay là để mẹ kêu ba con buổi tối đi đón.”

Lâm Tây vội vàng nói: “Không cần, không cần, buổi tối rất an toàn, bạn học đều ở lại học tiết tự học buổi tối, tan học con cùng Lưu Vũ Thần về nhà, không cần ba đi đón. Mẹ, đã trễ thế này mẹ mau đi ngủ đi.”

Tào Lệ Linh xoay người vào phòng ngủ, nói: “Tối rồi con cũng đi ngủ sớm chút, đừng thức quá khuya.”

“Dạ.” Lâm Tây.

Thấy Tào Lệ Linh trở về phòng tắt đèn ngủ, Lâm Tây cũng xoay người trở về phòng. Đóng cửa lại cô mới cảm giác được tim mình đập nhanh hơn, Lâm Tây sờ sờ gương mặt, hơi nóng. Lâm Tây nghĩ, không biết vừa rồi có bị mẹ nhìn ra mình đang nói dối?

Từ nhỏ đến lớn Lâm Tây là con ngoan trò giỏi, biết nghe lời, chưa từng làm chuyện gì khiến ba mẹ nhọc lòng. Lâm Tây cũng chưa từng trải qua chuyện gì khác người, cũng chưa từng nói dối ba mẹ. Đây cũng là lý do vì sao hai người yên tâm với "tiết tự học buổi tối" đột nhiên xảy ra trong miệng Lâm Tây. Ở trong lòng hai người họ, con gái ngoan ngoãn nghe lời như vậy, sao có thể biết gạt người.

Lâm Tây lần đầu nói dối ba mẹ, khẩn trương đến đổ mồ hôi tay, à, không đúng, buổi sáng hôm nay mới là lần đầu tiên, bây giờ đã là lần thứ hai.

Huống chi chính mình vẫn là đi nhà của nam sinh cách vách, Lâm Tây nghĩ, nếu để ba mẹ biết, có thể họ sẽ giết cô mất. Lâm Tây lắc lắc đầu, cô sẽ không để bọn họ phát hiện. Dù sao ba mẹ vẫn áp dụng biện pháp nuôi thả, ngoại trừ thành tích học tập thì mặt khác đều mặc kệ, cũng không quan tâm, bọn họ sao có thể phát hiện chứ?

Bây giờ mới 10 giờ, buổi tối còn rất dài, còn có thể làm mấy bài thi. Lâm Tây xách cặp sách đi đến trước bàn, tiếp tục làm bài.

Trần Kiều lấy điện thoại ra, mở Weibo của mình lên, xem nhẹ 99+ tin nhắn. Anh click mở đầu cộng phía trên góc bên phải, lấy bức họa gần đây mình vẽ đăng lên Weibo, không gõ chữ, đăng xong sau đó thoát ra.

Ngày hôm sau, Lâm Tây không nghe lời ở trước cổng trường mua một phần mật ong bánh tở, cô vui vẻ đạp xe chạy về nhà.

Cô biết, cô không phải về nhà, mà là đi một nơi khác.

Ở nơi đó, có người chờ cô trở về.

Trần Kiều đã gọi cơm hộp, anh đang ngồi ở trên sofa xem Bản Tin Thời Sự, trên bàn hai phần cơm Malatang, phần của Lâm Tây hiển nhiên nhiều ớt cay hơn một ít.

Lâm Tây đem bánh mật ong đưa cho Trần Kiều, Trần Kiều cười tiếp nhận. Anh thật đúng là rất thích ăn.

“Wow, hôm nay là Malatang à, tôi thích ăn nhất là Malatang.” Lâm Tây rửa tay xong, ngồi vào bàn, gấp không chờ nổi mở ra hộp cơm.

Trần Kiều mỉm cười, không nói gì. Anh mở hộp bánh ra, lấy tăm xĩa răng ghim một khối bánh, cắn một miếng, thật ngọt. (*´~`*)~

Hai người một bên ăn cơm, một bên câu được câu không nói chuyện, Bản Tin Thời Sự trên tivi đã kết thúc, Lâm Tây tùy tiện chọn một đài, mở phim truyền hình làm phông nền.

“Mất anh hôm nay có quảng thâm, hôm qua mấy giờ ngủ?” Lâm Tây cắn một miếng đậu hũ hỏi.

Trần Kiều: “6 giờ.”

Lâm Tây: “.....” Giỏi quá nhỉ.

“Tôi 6 giờ dậy.” Lâm Tây mỉm cười, cô lại hỏi “Vậy anh không cần làm việc sao?” vấn đề này Lâm Tây rất tò mò. Anh thoát nhìn rất có tiền nhưng từ chỗ nào có nhiều tiền như vậy?

“Không tính là công việc, nhưng có thể kiếm tiền.” Trần Kiều ghim một miếng bánh mật ong bỏ vào miệng, nghĩ nghĩ, nói: “Tôi ở trên mạng kiếm sống, vẽ tranh, có thể kiếm ít tiền.”

Lâm Tây tò mò: “Vẽ tranh còn có thể kiếm tiền? Anh thật lợi hại.”

Trần Kiều cười, “Kiếm chút tiền ăn cơm, có thể đủ sống.” Dứt lời, lại nói “Tôi không giống cô, có bằng cấp, có văn hóa, còn có thể đi vào đại học. Tôi cái gì cũng không có, không có bản lĩnh gì, cũng chỉ có một đoạn thời gian học vẽ tranh có thể lấy ra để kiếm sống.”

Trần Kiều: “Lúc trước mỗi khi không có việc gì tôi thường xuyên đăng tranh mình vẽ lên mạng, sau đó có chút danh khí, cho nên cứ như vậy mà làm.”

Lâm Tây nói: “Không có, anh cũng rất giỏi. Lần trước tôi thấy anh vẽ tranh, vẽ rất đẹp. Tôi vẫn luôn muốn học nhưng không có cơ hội.”

Trần Kiều nói: “Chờ cô thi đại học xong, nếu tôi còn ở, tôi có thể dạy cô.”

Còn ở? Anh phải đi? Anh muốn đi đâu? Khi nào đi?

Cũng đúng, không có người ngoại lai nào sẽ cắm rễ tại tòa tiểu thành này, thi đại học xong, ngay cả cô cũng phải rời đi. Huống chi là Trần Kiều. Anh có tài hoa có năng lực, tuy rằng không biết vì sao anh vào Bắc Thành, nhưng, anh sẽ đi.

Lâm Tây đột nhiên phát hiện, cô hoàn toàn không biết gì về anh cả, ngoại trừ tên tuổi, cô cái gì cũng không biết, thậm chí số điện thoại cũng không có. Nam sinh ngồi ở bên cạnh cô cùng cô ăn Malatang này có lẽ chỉ là khách qua đường trong cuộc đời cô. Anh chỉ là một vị khách ngoại lai tình cờ dừng chân tại đây, anh tùy thời tùy lúc đều có thể rời đi. Nếu rời đi, có thể sẽ không bao giờ gặp lại.

Nghĩ đến đây, Lâm Tây không biết vì sao có chút không vui.

Lâm Tây nhìn Trần Kiều ngồi đối diện đang ăn miếng bánh mật ong cuối cùng, cô nghĩ, cô chưa từng gặp nam sinh nào thích ăn ngọt như vậy. Tuy rằng quen biết không lâu, nhưng cô lại cảm thấy cô ở bên cạnh anh có thể an tâm, chẳng sợ anh là một người tội ác tày trời, cô cũng không thể hiểu được, cảm thấy an tâm.

Nhưng chút an tâm này cũng sẽ rời đi.

Lâm Tây nói: “Được. Tôi nhất định học thật tốt.” Cô không hy vọng anh đi.

Ăn xong cơm chiều, Lâm Tây lấy trong cặp ra một chồng giấy, đưa cho Trần Kiều, nói: “Đây là tôi tìm trong nhà được chút giấy tờ tiếng Anh cơ bản của tôi, nếu anh muốn xem, có thể lấy xem. Nhà tôi còn một ít giấy tôi từ từ lấy tới cho anh, nếu anh không muốn xem thì cứ vứt đi, được không?”

Trần Kiều tiếp nhận giấy, tùy tiện xem hai trang, xem không hiểu. Anh đặt giấy qua một bên, nói: “Được, tôi có rảnh sẽ xem một chút. Cô không cần lấy cái mới, nhiều đây đủ để tôi xem rồi.”

Lâm Tây không nói gì, cầm lấy cặp sách vào phòng học bài.

Trần Kiều không tự giác cảm lên một tờ tiếng Anh, nhìn thật lâu, lại nhẹ nhàng thả trở về.

Một tuần kế tiếp, mỗi buổi tối Lâm Tây đều chạy đến nhà Trần Kiều, trên đường về nhà sẽ mua cho Trần Kiều một phần đồ ăn vặt. Có đôi khi là mật ong bánh tỗ, có đôi khi là một chuỗi kẹo hồ lô, có đôi khi là bánh táo đỏ, bánh vùng tròn, bánh bao... Trần Kiều hết thấy đều ăn vui vẻ.

Mỗi buổi tối Trần Kiều sẽ gọi một phần cơm không giống nhau, nhưng đều hợp khẩu vị của Lâm Tây, có đôi khi là món cay Tứ Xuyên, có đôi khi là gà chiên ớt, bò cay, đầu cá hấp ngấm ớt, có đôi khi thấy cô ăn quá cay sẽ đổi cho cô một phần canh thập toàn đại bổ, súp cá chua ngọt, canh gà hầm rau củ, Trần Kiều nhìn Lâm Tây ăn cay đến nỗi muốn ứa nước mắt.

Qua một đoạn thời gian hai người đều không hẹn mà cùng ăn ý.

Mỗi ngày Lâm Tây sẽ mang cho Trần Kiều giấy, sách giáo khoa, tạp chí, tiểu thuyết, thậm chí là giấy vẽ.

Nhưng Lâm Tây biết, Trần Kiều đều không động tới. Lâm Tây cũng có kiên nhẫn, kiên trì đưa cho anh sách giấy của mình.

Mỗi buổi tối thời gian về nhà của Lâm Tây càng ngày càng muộn, từ lúc bắt đầu 10 giờ đến 10 giờ rưỡi sau đó lại đến 11 giờ, dù sao về nhà lúc nào ba mẹ cũng đã đi vào giấc ngủ, bọn họ cũng không quan tâm đến cô chỉ quan tâm thành tích học tập của cô mà thôi.

Mà Trần Kiều cũng không thúc giục cô về nhà, mỗi ngày lúc Lâm Tây về nhà, Trần Kiều có đôi khi ngồi ở trước bàn vẽ tranh, có đôi khi nằm trên sofa chơi điện thoại, có đôi khi đang ngắm người, có đôi khi chơi trò 1000 mảnh ghép hình.

Nhưng lúc Lâm Tây rời đi anh sẽ đưa Lâm Tây đến cửa, sau đó nhìn theo cô mở cửa về nhà —— tuy rằng Lâm Tây cũng không biết khoảng cách không đến mười mét có gì để đưa tiễn.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mắt Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Bữa cơm

Mà bạn ngồi cùng bàn với Lâm Tây — Lưu Vũ Thần nhìn Lâm Tây lúc trước ở lại phòng học tự học thật lâu mới về nhà, đến lúc này gấp không chờ nổi chạy ra cổng trường. Lại đến giờ phút này trước vài phút tiếng chuông tan học vang lên Lâm Tây thu dọn cặp sách biểu tình chờ mong nhìn ra cổng trường. Nội tâm Lưu Vũ Thần một trận ồ lên, cảm thấy bản thân càng ngày càng không thể hiểu được thế giới của học bá, chỉ có thể nói học bá áp lực quá lớn khiêng không được gánh nặng học tập.

*

Buổi tối thứ sáu, Lâm Tây đang vui đầu ăn gà cay, nghe nữ chính trong phim truyền hình nói chuyện.

Trần Kiều bỗng nhiên nói với cô: “Ngày mai tôi ở nhà.”

“?” Lâm Tây không phản ứng kịp.

“Nếu ngày mai cô không muốn đi Tiểu Nam Sơn học tập thì nói, có thể tới nhà của tôi.”

“Được.”

“Nhưng lúc cô tới nhà tôi có thể tôi đang ngủ.” Trần Kiều móc từ trong túi ra một cái chìa khóa đưa cho Lâm Tây, thanh sắc vững vàng nói: “Đây là chìa khóa nhà tôi, tôi làm cho cô một cái, ngày mai cô tới có thể tự mình mở cửa.”

Tôi sợ cô ném lung tung, còn cố tình tìm cho cô một sợi dây đỏ. Câu này đương nhiên không nói.

Lâm Tây tiếp nhận chìa khóa dây đỏ, trong lòng có một loại cảm giác không thể hiểu được, cũng..... Khá tốt, thật an tâm.

Lâm Tây nghĩ, đây là chìa khóa nhà anh, bây giờ cho cô một phần, vậy phải giữ gìn thật cẩn thận. Lâm Tây đem chìa khóa cất vào túi. (*>.<*)

Lâm Tây hỏi “Bình thường mấy giờ anh rời giường?”

“Xem tình huống, có đôi khi một, hai giờ, có đôi khi ba, bốn giờ.”

“.....”

“Vậy bữa trưa anh giải quyết như thế nào?”

“Tủ lạnh có mì gói, cũng có chân giò hun khói, nếu cô muốn ăn có thể tự mình làm, không muốn ăn mì gói thì nói trước tôi kêu com hộp cho cô.”

Mì gói, com hộp.

Thức đêm, dậy muộn, ngày đêm đảo lộn.

Không ra khỏi cửa, trạch nam, chơi trò chơi ghép hình, không bạn bè.

Lâm Tây thần sắc phức tạp nhìn đỉnh đầu rối tung của Trần Kiều, lại nhìn khuôn mặt bóng loáng, đáng người tốt đẹp của anh.

Lâm Tây nghĩ tới ngày hôm qua khi tắm tóc của mình rơi xuống lấp kín cống thoát nước, lại sờ sờ chút thịt mỡ gần đây bị Trần Kiều cho ăn nên mập lên một chút.

Lâm Tây chỉ muốn ngửa mặt lên trời thở dài, hô to trời xanh bất công!

“..... Không cần. Com trưa tôi chờ anh dậy rồi cùng nhau ăn đi, tôi dọn dẹp phòng bếp một chút nấu com cho anh. Coi như..... Báo đáp?”

Trần Kiều cắn một miếng mận thảu Lâm Tây mang về, hoài nghi nhìn nhìn Lâm Tây, nói:

“Dọn phòng bếp tốn rất nhiều thời gian, tôi có lý do tin tưởng giữa trưa ngày mai tôi sẽ không ăn được com”

“Hừ.”

“Bánh mận thảu táo đỏ này ăn rất ngon lần sau tôi muốn ăn nữa.”

..... “Được.”

Ngày hôm sau Lâm Tây giống như ngày thường dậy thật sớm, ba mẹ đều sẽ cho rằng cô vẫn giống trước đây đi lên núi học bài.

Lâm Tây rời giường, vốn dĩ chuẩn bị mặc đồng phục ra cửa, nhưng khi duỗi tay đến tủ quần áo, suy nghĩ mỗi lần mình đi gặp Trần Kiều đều mặc đồng phục trắng xanh xấu xí, mà Trần Kiều..... Có đôi khi mặc áo thun màu đen, có đôi khi mặc áo thun màu trắng ôn nhu, người đẹp, mặc cái gì cũng đẹp. Lâm Tây thật chờ mong có một ngày anh mặc quần áo màu hồng nhạt.

Lâm Tây duỗi tay cầm lấy cái váy liền áo đã lâu không mặc.

Lâm Tây nhìn bản thân mặc váy trong gương, thấy thế nào cũng kỳ quái, càng nhìn càng cảm thấy lòng mang ý xấu. Cuối cùng Lâm Tây quyết định cởi cái váy trên người ra, thay một bộ áo thun hồng và quần cao bồi dài, thả tóc xuống, vui vẻ đi ra khỏi nhà.

Cô không đi nhà Trần Kiều trước, mà đi tới siêu thị.

Đêm qua cô nhìn phòng bếp nhà Trần Kiều, quả nhiên thăm không nổi nhìn, quả thực nhà chỉ có bốn bức tường! Trong phòng bếp ngoại trừ nồi và bệ bếp, những cái khác cái gì cũng không có! Thậm chí còn không có chén đĩa! Trách không được trong tủ lạnh nhà Trần Kiều chỉ toàn mì ăn liền!

Nghĩ đến đây, Lâm Tây thở dài. Lại không khỏi may mắn, cũng may chủ nhà cho nồi sắn, bằng không nồi cô không mua nổi.

Lâm Tây đẩy xe mua sắm bận rộn lựa chọn, từ chén đĩa đến gia vị, từ rau củ đến trái cây.

Lúc đi đến sạp hàng để ly, Lâm Tây nghĩ đến mấy cái ly mũ trong nhà Trần Kiều đều dùng một lần rồi bỏ, Lâm Tây thở dài, nghĩ, anh đúng là thật sự chuẩn bị tùy thời tùy lúc phải đi.

Lâm Tây muốn mua cho anh một cái ly, thói quen sinh hoạt như vậy đã không tốt, uống nhiều nước chút chắc có thể làm được.

Cô bỗng nhiên thấy hai cái ly sứ, màu trắng thuần, cái ly thứ nhất vẽ một chân của con mèo màu cam, cái ly thứ hai vẽ một chân của con chó màu xám, cái đuôi của con mèo và con chó chính là cái đồ cầm, còn tai mèo và tai chó không vẽ mà khắc lên trên cái ly, có thêm hai cái miệng mặt trên điều khắc chân dung của con mèo và con chó, vô cùng đáng yêu.

Lâm Tây có chút động tâm, nghĩ đến khuôn mặt lạnh lùng của Trần Kiều, lại nghĩ phong cách mặc quần áo của anh, Lâm Tây nổi lên ý xấu, tưởng tượng đến cảnh Trần Kiều cầm cái ly này uống nước, nhất định rất đáng yêu.

Khi Lâm Tây cầm hai cái ly bỏ vào xe mua sắm, cô lo lắng nhìn trái nhìn phải, như là sợ bị ai nhìn thấy bí mật của mình vậy.

Hai cái ly này hình như là một đôi.

Lúc tính tiền, cô lấy hết tiền mừng tuổi mấy năm tích góp của mình ra trả, Lâm Tây cảm thờ hóa đơn thật dài khóe không ra nước mắt, nhưng nhìn mấy món đồ trong xe mua sắm lại cảm thấy mỹ mãn.

Lâm Tây cầm chìa khóa có dây tơ hồng mở cửa nhà Trần Kiều, Lâm Tây cảm thấy loại cảm giác này rất kỳ quái, cũng thật kỳ diệu. Trong tay cô cầm các loại đồ dùng ở nhà, mà bây giờ Trần Kiều đang nằm trên giường ngủ. Cô cầm chìa khóa mở nhà đúng là nhà của thiếu niên đang nằm ngủ trên giường kia.

Lâm Tây đột nhiên nghĩ đến cái gì, mặt khế biến đỏ, lại lừa mình dối người lắc đầu, muốn đem ý tưởng trong đầu đá ra, nhưng khuôn mặt đỏ ửng và nụ cười lơ đãng gọi lên khóe môi không lừa được người.

Lâm Tây cất chìa khóa, bỏ vào chỗ sâu nhất trong cặp sách. Không biết vì sao cô thật thích sợi dây đỏ này, cô không muốn thay một cái móc khóa khác, cũng không muốn đem chìa khóa này cất chung một chỗ với chìa khóa nhà mình. Nó là độc nhất vô nhị.

Lâm Tây nhẹ nhàng đóng cửa lại, lại lén lút đi vào phòng bếp, lẳng lặng dọn dẹp bố trí lại phòng bếp.

Lúc Trần Kiều rời giường đã là hai giờ trưa, đêm qua anh thức khuya về tranh tới tận sáu bảy giờ sáng mới ngủ.

Lúc Lâm Tây vào cửa anh thậm chí còn chưa hoàn toàn ngủ, anh chỉ nghe thấy tiếng mở cửa và đóng cửa rất nhỏ, sau đó cái gì anh cũng không nghe thấy, không biết như thế nào đã ngủ say như chết. Rõ ràng trong tiềm thức nói cho anh trong phòng còn có một cô gái đang chờ anh, nhưng anh vẫn ngủ đến hai giờ mới dậy.

Buồn ngủ làm hồng việc.

Trần Kiều xoa xoa đôi mắt, đầu ồ gà, mặc một thân quần áo màu xám đi ra khỏi phòng. Phòng rõ ràng đã được quét tước sạch sẽ lấp lánh như muốn phát sáng, có người quét sàn nhà, đồ rác, thậm chí phòng khách còn nhiều thêm hai bồn cây xanh?!

Lâm Tây nghe thấy âm thanh Trần Kiều rời giường, cô đi ra phòng khách, nói: “Dậy rồi? Anh mau đi rửa mặt, đồ ăn tôi đã làm xong, chỉ chờ anh rời giường.”

Trần Kiều nhìn trong nhà “Có người”, ngây ngốc đứng tại chỗ sững sốt vài giây.

Lâm Tây cho rằng anh chưa tỉnh ngủ, vì thế nói: “Anh ngủ đến choáng váng?”

Trần Kiều nhìn ngó bốn phía, mở miệng nói: “Cô đôi giống loài rồi?”

“Cái gì?”

“Từ thực vật biến thành động vật.”

“.....?” what?

Trần Kiều nghiêm trang nói: “Từ hoa hồng nhỏ biến thành ốc đồng cô nương.”

(Ốc đồng cô nương: là cô tiên ốc dẹt chuyên quét dọn nhà cửa và nấu cơm)

“.....” Lâm Tây không muốn phản ứng lại anh, nhấp khước môi trộm mỉm cười, thúc giục anh nhanh đi rửa mặt sau đó vào phòng bếp.

Trần Kiều ở trong toilet rửa mặt đánh răng, nghe bên ngoài truyền đến âm thanh leng keng va chạm, anh biết, đó là Lâm Tây, Trần Kiều cảm thấy loại cảm giác này có chút xa lạ, có chút không thể hiểu được, còn có một chút ảm áp, làm người quyền luyến.

Trần Kiều thay quần áo xong đi vào phòng bếp, Lâm Tây đưa lưng về phía anh xào rau. Hôm nay cô không mặc đồng phục mà mặc một bộ đồ trang nhã. Tóc cũng không cột lên mà thả lỏng xuống. Trên người Lâm Tây còn mặc bộ tạp dề màu hồng nhạt mới mua, không biết vì sao nhìn bóng dáng này làm Trần Kiều rất muốn ôm một cái.....

Tựa hồ ý thức được trong đầu có ý nghĩ không đúng đắn, Trần Kiều nhanh chóng lắc lắc đầu. Ôm cô một cái? Anh làm sao có thể? Anh dựa vào cái gì? Anh là một người không có tương lai ngay cả ngày mai cũng không biết ở nơi nào, có tư cách gì, anh không thể.

Nhìn bóng dáng của cô, Trần Kiều lần đầu tiên nghĩ nếu anh cũng có tương lai thể thì thật tốt.

Trần Kiều bước lên phía trước hỏi, “Có cái gì cần tôi giúp không?”

Lâm Tây chỉ huy anh đi dọn chén. Trần Kiều vui vẻ tiếp nhận nhiệm vụ.

Trần Kiều mở ra tủ bát, bên trong chén đĩa chỉnh tề còn có đồ nhấc nôi. Trần Kiều cầm hai cái chén nhỏ ra, một cái màu hồng nhạt, một cái màu lam nhạt, mặt trên vẽ hoa văn tinh xảo đẹp đẽ. Trần Kiều chưa từng sử dụng cái chén nào tinh xảo như vậy, anh nghĩ mình sẽ chẳng có cơ hội sử dụng. Chiếc đĩa cũng là mới mua, chỉ có hai cái, mặt trên đều vẽ hoa văn, rất đẹp.

Trần Kiều cảm muốn mức com xoi com lên mức cho cô và anh mỗi người một chén, đặt chén nhỏ xuống, anh cảm thấy chỉ cần một cái chén và một đôi đũa anh đã có thể ăn xong một chén com trắng rồi.

Lâm Tây kêu anh bung đồ ăn lên, anh đi vào phòng bếp, tiếp nhận cái mâm trong tay Lâm Tây, bung đồ ăn lên trên bàn.

Trần Kiều nghĩ, lúc này phải mở TV lên như vậy mới náo nhiệt. Anh bật tivi lên bấm đài truyền hình mỗi buổi tối Lâm Tây thường xem, bây giờ hình như đang chiếu một bộ phim khác, nhưng không sao, đây đều là làm phong nền cho hai người bọn anh.

Lâm Tây từ phòng bếp đi ra thấy Trần Kiều mức com xong. Lâm Tây lấy cái muỗng chỉnh cho com trong chén thành hình tròn, sau đó rải lên mấy hạt mè đen. Cực kỳ đẹp, giống hệt com trong tiệm vậy.

Hai người, Lâm Tây làm ba món mặn một canh, đĩa cũng là đồ mới mua. Ba cái đĩa màu sắc bất đồng, một cái màu hồng nhạt, một cái màu lam nhạt, một cái màu vàng nhạt.

Trong khoảng thời gian này cùng nhau ăn com, Lâm Tây cũng coi như đã hiểu khẩu vị của Trần Kiều. Cực kỳ thích ngọt, còn không ngại béo, a, đây là lời nói ngoài lề, khẩu vị tương đối thanh đạm, cũng thật thích ăn cay nhưng không thể ăn quá cay, hơi cay chút thôi là mỗi Trần Kiều đã sung đỏ nước mũi chảy ròng ròng, sau đó vừa hít mũi vừa tiếp tục ăn.

Lâm Tây làm tôm luộc, thịt cua đầu sư tử, gà chiên giòn, canh thịt bò hầm củ sen, Lâm Tây không mua thịt bò, dùng chân giò hun khói thay thế.

Trần Kiều nhìn một bàn đồ ăn, tinh xảo đẹp mắt, nhất định ăn rất ngon. Anh lấy điện thoại ra chụp bức ảnh, nói “Em làm cho tôi bữa com đầu tiên, nên muốn chụp lại làm kỷ niệm”

Bạn đang đọc truyện *Trong Mất Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Cái lẩu

Lâm Tây mỉm cười, gấp cho Trần Kiều một cục thịt viên, nói "Thịt cua đầu sư tử này là lần đầu tiên tôi làm, lúc trước cũng chưa từng ăn qua, thử nghĩ anh là người phía nam chắc sẽ thích ăn món này, không biết hương vị có giống hay không."

Lâm Tây lại nói: "Lúc trước nghe nói có dịch heo, bây giờ thịt heo tăng giá, hồi sáng đi mua nhìn giá cả mà hết hồn còn tưởng nhìn nhầm thịt bò."

Lâm Tây lại nói: "Những vật dụng sinh hoạt hàng ngày tôi đều mua, tôi còn mua mấy bồn cây nhỏ, đặt ở trong nhà càng có nhân khí, phòng tôi có một chậu, phòng anh cũng có một chậu, anh đừng làm nó chết đấy."

Lâm Tây tiếp tục nói: "Tôi ở siêu thị mua chút trái cây, không biết anh thích ăn cái gì, tôi liền tùy tiện mua mấy thứ tôi thích ăn."

"Chuối cứ nhiên mắc tiền như vậy! Tôi mua nửa trái dưa hấu, đã bỏ vào tủ lạnh rồi, buổi tối anh có thể vừa ôm dưa hấu ăn vừa xem TV."

Lâm Tây lải nhải: "Tôi mua thêm vài ly mì ăn liền cho anh, đều bỏ trong bọc. Sau này muốn ăn mì gói có thể nấu ăn, tôi còn mua trứng gà và cái thìa, anh có thể lấy ăn kèm, có dinh dưỡng. Trong tủ còn có nắm kim châm, mì sợi, tàu hũ ky, đậu giá, cà viên... Anh muốn ăn cái gì có thể nấu chung với mì ăn liền...."

Trần Kiều nghe Lâm Tây ngày thường ít nói nhưng hôm nay không hề yên, kỳ quái, một chút cũng không cảm thấy ồn. Trần Kiều muốn đem tivi trước mặt tắt đi, anh chỉ muốn nghe tiếng Lâm Tây riu rít.

Lâm Tây nói một hơi dài, đột nhiên nhớ tới cái gì dừng một chút, hỏi: "Anh biết dùng nồi không?"

Trần Kiều biết, anh lại nói: "Không rảnh lắm, em dạy tôi đi."

"Được, com nước xong tôi dạy cho anh."

Trần Kiều lặng lẽ mỉm cười, kẹp một cục thịt viên bỏ vào trong miệng, ăn rất ngon. (*~*)

Một bữa com ba món mặn một canh, ăn lấy ăn để, chủ yếu là công lao của Trần Kiều, anh ăn tận ba chén com.

Lâm Tây khiếp sợ với sức ăn của Trần Kiều, âm thầm nghĩ lần sau lại làm nhiều chút. Lâm Tây vẫn luôn tưởng rằng Trần Kiều ăn không nhiều, ai ngờ nhiều không tưởng!

Com nước xong, Lâm Tây muốn rửa chén, bị Trần Kiều ngăn cản: "Em đi nghỉ ngơi đi, tôi ăn com em làm, đâu thể không biết xấu hổ mà để em rửa chén được?"

Lâm Tây kiên trì không có hiệu quả, vì thế ở bên cạnh Trần Kiều thu dọn phòng bếp. Trần Kiều đứng trước bồn rửa chén, mang bao tay cao su cẩn thận rửa chén.

Leng keng, leng keng, rầm rầm.

Trần Kiều cảm thấy âm thanh này rất mỹ diệu rất êm tai, trước nay anh chưa từng thích phòng bếp đến như thế.

Com nước rửa chén dọn dẹp xong, Lâm Tây lấy hai cái ly mới mua ra, một cái ly vẽ con chó đưa cho Trần Kiều, một cái ly vẽ con mèo để lại cho mình. Cô bỏ vào ly nửa miếng chanh và bạc hà còn có đường phèn, sau đó đổ nước ấm, hương thơm nhàn nhạt lan tỏa ra bốn phía.

Trần Kiều nhìn cái ly của mình, mặt trên vẽ một bàn chân của con chó màu xám, ngộ ngĩnh, thật đáng yêu, bản thân anh cũng không thích loại đồ vật này, nhưng rất thích cái ly này. Trần Kiều liếc cái ly của Lâm Tây một cái, là một bàn chân con mèo, cũng thật đáng yêu.

Trần Kiều nói: "Em mua mấy thứ này tốn bao nhiêu tiền, tôi trả cho em."

Lâm Tây có chút không vui: "Không cần, tôi ở chỗ này ăn nhiều hộp com của anh như vậy, nhiều đây chẳng là gì."

Trần Kiều nói: "Em mua mấy thứ này có thể tốn nhiều tiền hơn mấy hộp com của tôi."

"Không cần, tôi mua, tôi vui." Lâm Tây nói.

Lâm Tây không muốn dây dưa tiệc bạc với người khác, tiền tài là nghìn ác vạn ác, đạo lý này cô đã sớm biết, nguyên tắc này cô vẫn luôn tuân thủ, nhưng cô không biết vì cái gì cô rất muốn cùng Trần Kiều có càng nhiều dây dưa tiền bạc, giống như vậy, bọn họ có thể càng ngày càng dây dưa không rõ, càng ngày càng có liên hệ lẫn nhau, cách anh gần một chút.

Trần Kiều cuối cùng vẫn đưa cho Lâm Tây ba trăm ngàn, lý do là: "Em là học sinh, còn là nữ sinh, sao tôi có thể để em tiêu hao tiền bạc."

Lâm Tây vốn dĩ không muốn nhận.

Trần Kiều nhìn cô nói: "Lâm Tây, cảm ơn. Những thứ em mua tôi đều rất thích, com ăn rất ngon, cái ly rất đẹp, cảm ơn em."

Buổi chiều, Lâm Tây về phòng học bài, Trần Kiều cũng bắt đầu làm việc của anh.

Trong khoảng thời gian này Lâm Tây đã quen cùng Trần Kiều ăn com, sau đó lại cùng nhau yên tĩnh về phòng làm việc riêng. Thật thoải mái, thật yên tâm.

Com chiều, Trần Kiều không muốn để Lâm Tây hao tâm tốn sức nấu com, cho nên anh gọi com hộp, Malatang, Lâm Tây thích ăn.

Một ngày cuối tuần thanh thản tự tại trôi qua.

Lâm Tây đi rồi, Trần Kiều nằm ở trên sofa, nghĩ thầm, anh cũng bắt đầu thích cuối tuần, tuy rằng anh là nghệ sĩ tự do.

Hôm nay cái phòng ở này, rất có cảm giác của "Nhà".

Nói thật, đã rất lâu Trần Kiều không biết cảm giác gì gọi là nhà. Cũng có lẽ là vì anh chưa từng nếm trải mùi vị của nhà.

Không biết đã bao nhiêu năm anh chưa ăn đồ ăn nhà làm, Lâm Tây làm đồ ăn vừa ngon vừa đẹp. Trần Kiều lại nhớ tới bóng dáng cô ở phòng bếp bận rộn, và cảnh tượng anh đang rửa chén cô ở bên cạnh dọn dẹp. Trần Kiều cảm thấy có thứ gì đó từ trong lòng xông ra, kêu gào muốn nẩy mầm lớn lên. Đây là một loại cảm giác kỳ diệu.

Trần Kiều nhìn bốn phía, cái phòng ở lạnh như băng này, hôm nay phá lệ ấm áp. Trên bệ cửa sổ có một chậu cây xanh, trên bàn có ly nước chanh, hộp giấy mới mua, cái đĩa tinh xảo đủ loại màu sắc đựng đầy trái cây, tủ lạnh tràn đầy các loại gia vị và mì ăn liền.

Nơi nơi đều có bóng dáng của cô ấy, thật tốt.

Cuối tuần, thật tốt.

Buổi tối 12 giờ, Trần Kiều phá lệ nằm ở trên giường chuẩn bị đi ngủ. Trước khi ngủ, anh nghĩ nghĩ, mở Weibo ra.

Hiếm khi ghi dòng trạng thái, ghi là "Hôm nay", kèm với ảnh chụp đồ ăn hôm nay, và cái ly mới mua. Vì chứng nghệ thuật mỹ học và cưỡng bách đủ ba món đồ, nên chụp thêm một ảnh khác.

Đăng lên Weibo xong Trần Kiều lập tức tắt điện thoại, tắt đèn ngủ.

Trần Kiều quyết định hôm nay đi ngủ sớm một chút, như vậy ngày mai có thể gặp cô sớm một chút.

Mỗi một giây đều là trộm được, cho nên phải quý trọng.

Trần Kiều đăng Weibo xong phía dưới lập tức chen đầy bình luận.

【Gâu gâu! Nam thần lần đầu tiên đăng ảnh tự chụp!】

【Lúc trước hâm mộ tay nghề của anh, bây giờ hâm mộ mặt anh.】

【Hôm nay? Hôm nay đã xảy ra chuyện gì?!】

【A a a a, tui phát hiện cái này! Hai bộ chén đĩa! Một lam một hồng.】

Còn có.....

【Cái gì? Nữ thần của tôi cư nhiên là nam?】

【Tôi vẫn luôn tưởng anh này là một bà chị... hu hu】

【Không thấy mặt nhưng em biết anh đẹp trai lắm! Từ hôm nay trở đi anh chính là bạn trai của emmm!】

*

Buổi sáng hôm sau, Lâm Tây đứng giờ ra cửa, đi đến nhà cách vách. Lâm Tây lấy chìa khóa có dây tơ hồng ra mở cửa.

Kỳ thật Lâm Tây vẫn thích cảm giác Trần Kiều mở cửa cho cô, mỗi buổi tối trở về, trên bàn có hai hộp cơm, trên sofa có thiếu niên đang ngồi.

Lâm Tây cảm thấy, nơi này càng có hơi thở của nhà hơn phòng ở cách vách.

Lâm Tây vào cửa, Trần Kiều đã rời giường, thoát nhìn là vừa rời giường không lâu, còn mặc quần áo màu xám ở nhà, chân dài bắt chéo ngồi ở trên sofa xem tin tức sáng sớm trên tivi.

Lâm Tây giật mình, hôm qua cô biết Trần Kiều có bản lĩnh ngủ một giấc đến tận hai giờ rưỡi chiều, cũng biết Trần Kiều có năng lực thức đêm, nhưng hôm nay lại rời giường sớm xem TV?

Là vì xem tin tức sáng sớm?

Lâm Tây lại nghĩ tới mỗi buổi tối về nhà trên TV đều chiếu Bản Tin Thời Sự, mặt không khỏi tối sầm.

Anh thích xem tin tức đến hết thuốc chữa!

"Tối rồi?" Trần Kiều xem tin tức nghe thấy tiếng động, quay đầu lại nhìn Lâm Tây "Ăn sáng chưa?"

"Chưa. Còn anh?"

"Cũng chưa, đi, chúng ta cùng nhau ra ngoài ăn sáng. Sữa đậu nành bánh quẩy?" Trần Kiều đứng lên.

"Ai, không cần. Hôm qua tôi có mua bánh mì và sữa bò, để trong tủ lạnh, lấy ra ăn đi."

Nói, Lâm Tây mở tủ lạnh ra, bàn tay vòng qua một đồng mì ăn liền lấy ra ổ bánh mì nướng và một hộp sữa bò.

"Anh ăn bánh mì trước, tôi đi phòng bếp làm nóng sữa bò." Lâm Tây đặt bánh mì ở trên bàn, cầm hộp sữa đi đến phòng bếp.

Trần Kiều mặt không biểu tình đi theo: "Tôi đi theo học tập."

Lâm Tây nhìn Trần Kiều mặt mày chưa tỉnh ngủ nhảy nhót đi theo mình vào phòng bếp, cười ra tiếng, không biết vì sao tim cô nhẹ nhẹ rung động, ầm ập.

Lâm Tây đổ sữa bò vào trong nồi, bật lửa, cô lấy ra hai cái chén nhỏ, chuẩn bị lát nữa sữa nóng sẽ đổ ra.

Lâm Tây đứng trước nồi chờ sữa nóng, Trần Kiều khoanh đôi tay ôm ngực đứng ở phía sau Lâm Tây.

Lâm Tây nhìn Trần Kiều chưa tỉnh ngủ, mỉm cười, nói: "Như vậy đi, tủ lạnh còn trứng chiên và chân giò hun khói, tôi nướng bánh mì một chút chúng ta ăn sandwich."

Nói, Lâm Tây đi ra phòng bếp, đi đến tủ lạnh lấy nguyên liệu nấu ăn. Trần Kiều lon ton đi theo phía sau.

Trần Kiều đứng ở phía sau Lâm Tây, như là nhớ tới cái gì anh quay lại phòng khách cầm cái ly, lại chạy sang phòng Lâm Tây cầm một cái ly nữa.

Lâm Tây thấy tay trái Trần Kiều cầm một cái ly hình con chó, tay phải cầm một cái ly hình con mèo, mặt không biểu tình chạy tới trước mặt Lâm Tây. Trần Kiều đem hai cái ly đưa cho cô: "Sữa bò."

Nội tâm Lâm Tây: Đáng yêu chết mất!!

Bữa sáng là sandwich trứng chiên chân giò hun khói, bánh mì nướng hơi bị khét, màu vàng sậm, đặt ở trên đĩa. Bên cạnh là hai ly sữa bò. Đơn giản lại không thiếu tinh xảo.

Lâm Tây đang chuẩn bị ăn, bị Trần Kiều ngăn cản, "Từ từ, chụp ảnh."

.....

Trước kia chưa bao giờ gặp qua Trần Kiều chụp ảnh, nhưng bây giờ... hôm qua và hôm nay hai ngày chụp hai bữa cơm.....

"Giữa trưa ăn lẩu đi?" Trần Kiều gắp sandwich. Ăn bữa sáng, suy nghĩ bữa trưa.

"Sao đột nhiên muốn ăn lẩu?" Lâm Tây hỏi.

Trần Kiều trầm mặc một lát, nói, "Đồ ăn trong tủ lạnh em mua cho tôi, phối hợp lại đã đủ một cái lẩu."

Nấm kim châm, mì căn, tàu hũ ky, đậu giá, cá viên...

... Hình như cũng đúng.

Hôm qua khi Lâm Tây mua đồ ăn chính là dựa theo nguyên liệu nấu lẩu mà mua, cô cảm thấy ăn mì ăn liền bỏ càng nhiều đồ kỳ quái càng tốt, đây mới là mì ăn liền phiên bản xa hoa! Có một lần cô dùng mì ăn liền nấu thành một nồi thêm Malatang.

Nghĩ đến đây, Lâm Tây bụng lỵ uống một ngụm sữa bò. "Được, một hồi tôi đi siêu thị mua nước cốt lẩu, lại mua một ít đồ ăn khác."

"Cùng đi đi."

"Hả?"

"Cùng đi siêu thị đi."

"Anh muốn cùng tôi đi ra ngoài?" Lâm Tây có chút khiếp sợ.

"Ừm." Trần Kiều gạt đầu, khóe miệng còn dính sữa bò chưa lau khô, thoạt nhìn vô cùng ngoan ngoãn.

Lâm Tây chần chờ hỏi, "Anh... Bao lâu rồi chưa ra cửa?"

Trần Kiều nhấp môi, nghĩ nghĩ, nghiêng đầu nói với Lâm Tây: "Hình như một tuần."

Dứt lời lại cúi đầu nói, "Tôi không thích ra cửa."

Lâm Tây mỉm cười, nói "Hai ta mỗi ngày chỉ biết ăn cơm, ăn châu này xong về sau ra ngoài ăn."

Xem có giống sinh hoạt của vợ chồng nhỏ không.

Trong lòng Lâm Tây nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng không có lời nào để nói, vì thế không kịp phòng ngừa nói ra.

"Xem có giống sinh hoạt của vợ chồng nhỏ không."

Nói xong một câu, Lâm Tây giặt nãy mình, vội vàng uống một hớp sữa lớn, sau đó cúi đầu chuyên tâm ăn bánh mì, không dám nhìn Trần Kiều.

Không khí rơi vào trầm mặc.

Bỗng nhiên, Trần Kiều nhẹ nhàng cười ra tiếng. "Khá tốt."

*

Lâm Tây rất thích ăn lẩu, cũng thích dạo siêu thị. Cô cảm thấy hai việc này quả thực không cần quá ảm áp.

Người một nhà cùng nhau ngồi vây quanh cái lẩu sôi ùng ục, cười nói vui vẻ gấp đồ ăn cho nhau, cùng ba hoặc mẹ đoạt cục thịt viên cuối cùng trong nồi, hoà thuận vui vẻ tâm sự, không thể tốt hơn.

Đáng tiếc, những điều đó đều là Lâm Tây tưởng tượng ra. Gia đình khác có lẽ là như thế, nhưng nhà của cô tuyệt đối không phải như vậy.

Tào Lệ Linh tính tình hấp tấp, mỗi lần ăn lẩu đều vội vàng vàng đem đồ ăn bỏ hết vào trong một nồi hầm. Mà Lâm Cường thích không vội không chậm ăn uống nói chuyện phiếm, ông sẽ thường mua thêm mấy chai bia ướp lạnh, trước khi ăn cơm sẽ uống trước mấy chai mật mỳ biến thành đỏ thắm. Cứ như vậy, cơm còn chưa bắt đầu ăn, hai người đã có thể cãi nhau trước một trận.

Hơn nữa Tào Lệ Linh không thích Lâm Cường uống rượu, từ lượng của Lâm Cường quá kém, nhiều lời vài câu hai người đã có thể cãi nhau đến đỏ mặt tía tai, mỗi một lần ăn lẩu, đều là như vậy. Lâm Tây thậm chí sợ hãi Lâm Cường uống say sẽ lật nồi, quá đáng sợ.

Dần dần Lâm Tây càng thích ăn Malatang, hương vị cũng không khác mấy.

Trong tưởng tượng của Lâm Tây dạo siêu thị là một nhà ba người, đẩy xe mua sắm, chậm rãi đi dạo, cẩn thận chọn vài món đồ lập, sau đó cười nói thảo luận vài tiếng đồng hồ.

Nhưng Tào Lệ Linh không thích như vậy, tính tình gấp gáp yêu cầu cái gì thì nói thẳng, mua xong đồ cần thiết lập tức quay đầu đi. Còn Lâm Cường thì lười, không thích dạo siêu thị. Cho nên hình ảnh tưởng tượng trong đầu Lâm Tây căn bản không có khả năng xuất hiện.

Lúc Lâm Tây đẩy xe mua sắm màu xanh lục Trần Kiều đi theo bên cạnh, Lâm Tây có một chút không phân rõ đây là thật hay là giả.

Mộng tưởng trở thành sự thật.

Lâm Tây có ý đi chậm rãi, Trần Kiều cũng không nóng nảy, nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau cô.

Lâm Tây cầm lấy mấy thẻ bài nước cốt lẩu, hỏi Trần Kiều mua cái nào, Trần Kiều ngốc ngốc chỉ vào cái đẹp mắt nhất.

Lâm Tây băn khoăn mua thịt dê cuốn hay là thịt bò cuốn, Trần Kiều đem hai cái đều bỏ vào xe mua sắm, đều lấy cả hai.

Thật tốt.

Ở nhà làm một cái lẩu rất đơn giản, ngoại trừ rửa rau thì những cái khác đều không cần làm.

Hai người vây quanh cái bàn, nhìn một bàn tràn đầy đồ ăn, nồi lẩu sôi ùng ục, cái ly mới vừa đổ nước chanh vào, phóng nền tivi chiếu một bộ phim thanh xuân vườn trường. Lâm Tây cầm đũa chuẩn bị ăn.

"Từ từ" Trần Kiều lên tiếng ngăn cản, Lâm Tây khó hiểu nhìn anh.

"Chụp ảnh."

...

"Chụp ảnh chung đi." Lâm Tây đề nghị. "Tôi không có điện thoại, bắt anh chụp một tấm, chờ thi đại học xong chia cho tôi."

"Được."

Tách một tiếng, trên màn hình điện thoại, cô gái tươi cười sáng lạn, chàng trai giương khoe miệng mỉm cười.

Tấm ảnh chụp chung đầu tiên của hai người bọn họ.

Lâm Tây cảm thấy đây là cái lẩu ngon nhất cô từng ăn, không gì sánh nổi. Lâm Tây tâm tình tốt, ăn uống ngon, lời nói tự nhiên cũng nhiều lên.

Trần Kiều có khi nói nói mấy câu, có khi cảm hốt ngắt lời, có khi mỉm cười không nói.

Điều duy nhất làm Lâm Tây bất mãn chính là, Trần Kiều thừa dịp cô nói chuyện kẹp mắt cục bò viên cuối cùng trong nôi.

Đáng ghét! (ノ◕_◕)ノ ———

-

Vào lúc ban đêm, Trần Kiều nằm ở trên giường, hồi tưởng những chuyện xảy ra trong hôm nay, từ làm cơm sáng đến cơm trưa, từ dạo siêu thị đến cùng nhau rửa rau. Trần Kiều không tiếng động cong cong khóe miệng, chìm chốc dậy sớm có trùng ăn.

Trần Kiều lấy điện thoại ra, mở Weibo, đem ảnh chụp sandwich sáng hôm nay và cái lẩu up lên, ảnh mắt xẹt qua hình cô và anh chụp chung hôm nay, nghĩ nghĩ, không đăng lên. Vì nghệ thuật mỹ học và cường bách chứng đủ ba món đồ, Trần Kiều lại chụp tám ảnh khác đăng lên. Văn án: hôm nay, thật tốt.

Trần Kiều không xem bình luận, anh click mở tin nhắn, từng bước từng bước click mở, không phải vì xem, mà là vì xóa đi chấm đỏ.

Chúng cường bách không thể nhẫn nhịn điểm đỏ.

Tin nhắn đơn giản chỉ là khen anh vẽ đẹp, có rất nhiều tin hẹn bản thảo, sau ngày hôm qua anh đăng ảnh tự chụp, còn có người thổ lộ với anh...

Bạn đang đọc truyện *Trong Mắt Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Bắp

Sau khi hết thấy điểm đỏ, Trần Kiều offline, tắt đèn ngủ. Anh không đọc bình luận.

【Aa a a a, nam thân!】

【Tốc độ quá nhanh làm người cảm động.】

【Anh định đổi nghề thành mỹ thực gia sao?】

【Chỉ bằng tám ảnh này đủ để tôi phấn khởi cả ngày.】

【Sandwich nhìn rất ngon miệng!】

【Chỉ có tôi chú ý tới bộ đồ ăn và cái ly đều là đồ đôi sao? ！】

【Bác chủ yếu đương sao! Tôi thất tình!】

*

Gần đây Lưu Vũ Thần phát giác ra bạn cùng bàn của mình - Học bá Lâm Tây, không thích hợp, vô cùng không thích hợp!

Lúc trước bạn học Lâm Tây là một người ít nói ít cười, đi học vô cùng nghiêm túc tiêu chuẩn học bá cao lãnh, nhưng gần đây.....

Lưu Vũ Thần nhìn Lâm Tây một giây trước còn nghe giảng, giây tiếp theo nhìn bực giảng không thể hiểu được lộ ra nụ cười ngây ngô. Lưu Vũ Thần khó hiểu nhìn lên trên bực giảng thầy giáo lịch sử đang đứng giảng bài nước miếng văng tứ tung, lại nhìn đỉnh đầu sáng bóng của ông thầy. Lưu Vũ Thần lắc đầu, nhất định không phải như thế!

Áo giác! Là ảo giác!

Lưu Vũ Thần kết hợp gần đây Lâm Tây thay đổi bất thường, chỉ có thể nói Lâm Tây chịu áp lực quá lớn, Lưu Vũ Thần cảm thấy tình thế nghiêm trọng, cô là bạn ngồi cùng bàn duy nhất của học bá, cô không thể trốn tránh trách nhiệm quan tâm thể xác lẫn tinh thần của Lâm Tây! Đây không chỉ là chuyện của Lâm Tây, cũng không chỉ là chuyện của chính mình, đây là chuyện liên quan đến toàn bộ khối mười hai, liên quan đến vinh dự của trường trung học Bắc Thành!

Nghĩ đến này, cô cảm thấy gánh nặng trên vai mình càng lớn, thậm chí cảm thấy có một tia bi tráng. Lưu Vũ Thần nắm chặt nắm tay, tự cổ vũ cho chính mình, cô phải nghiêm túc tán gẫu với Lâm Tây một lúc.

"Lâm Tây." Lưu Vũ Thần thật cẩn thận mở miệng. "Cậu cảm thấy, thầy giáo lịch sử thế nào?"

"Hà?" Lâm Tây quay đầu nhìn Lưu Vũ Thần "Khá tốt. Giảng bài nghiêm túc thú vị, nghiêm cẩn có trách nhiệm, là thầy giáo tốt."

Nội tâm Lưu Vũ Thần vang lên hồi chuông cảnh báo. Vội vàng nói.

"Lâm Tây, lại hơn một tháng nữa thi đại học, cậu nên đặt tâm tư ở học tập, không thể nghĩ lung tung những chuyện khác."

Lâm Tây ngẩn người, trầm mặc.

Lưu Vũ Thần nhìn phản ứng của Lâm Tây, nội tâm hồ to không ổn, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, nói: "Chuyện gì đều phải chờ thi đại học xong rồi nói, huống chi cậu căn bản không hiểu biết người ta, sao cậu có thể thích được? Cứ cho là cậu hiểu biết, nhưng cũng không thể thích!"

Lâm Tây ngây người.

Đúng, bản thân xác thật hoàn toàn không biết gì về Trần Kiều, một người như anh, không có quá khứ lại không có tương lai, thần bí lại làm người tò mò.

Cô không biết Trần Kiều từ đâu tới đây, cũng không biết bước tiếp theo anh sẽ đi nơi nào sống, cô thậm chí không biết anh sẽ ở đây bao lâu.

Trên người anh tựa hồ có rất nhiều bí mật.

Thân thể, công việc, tính cách, quá khứ.

Cô thật sự không biết, nhưng cô cũng không muốn biết.

Trần Kiều là người rất tốt, chuyện riêng tư của người khác đã qua thì cứ cho qua đi, cô không muốn tìm tòi nghiên cứu. Mà Trần Kiều của bây giờ, đang tham dự vào cuộc sống của cô.

Cô đúng thật không thể thích anh. Bản thân cô còn có một gia đình phá hoại làm cô sứt đầu mẻ trán, cô không có tâm tư cũng không thể thích anh.

Ngay cả thi đại học xong, cô cũng có thể rời khỏi nơi này, đi đến một thành thị khác.

Nhưng chính mình, thật sự đi được sao? Cô thoát được sao?

Trốn không thoát đâu.

Gia đình là sinh ra đã có sẵn, trừ phi bản thân chết, nếu không bản thân sẽ vĩnh viễn bị nhốt ở cái nhà này. Cái nhà này từ trong xương cốt đã mang theo cô, cô muốn rửa cũng không sạch được.

Cô có thể giống như phế vật nhắm mắt chạy trốn, cách bọn họ xa một chút, lại xa một chút.

Nhưng cô biết, cô đi càng xa, Tào Lệ Linh và Lâm Cường vẫn sẽ cãi nhau, bản thân vẫn không chiếm được một cái nhà ấm áp, cái nhà này vẫn có vô số khe hở, bản thân vẫn ở tại đây kéo dài hơi tàn cho nóc nhà lung lay sắp đổ.

Cô của bây giờ giống như một người bị nhốt trong một đồng bùn lầy, tránh không được, đi không xong, cô có tư cách gì lên bờ bên kia động lòng, có tư cách gì kéo người trên bờ vào vũng bùn này.

Cô không thể được.

Nhân lúc bây giờ còn chưa động tâm, mau cắt đứt trước.

Dù sao, bọn họ đều là người phải đi.

Lâm Tây bình phục tinh thần, nhàn nhạt nói với Lưu Vũ Thần, "Tớ đã biết. Cậu yên tâm. Tớ không thích ai cả."

Lưu Vũ Thần như cũ gào to: "Thế thì tốt quá! Chờ cậu thi đại học xong muốn yêu đương như thế nào cũng được, tớ giúp cậu tìm bạn trai! Cậu nhất định phải cố lên nha, một tháng cuối cùng, cố lên!"

Lâm Tây nhìn Lưu Vũ Thần ở bên cạnh riu rít, một ý niệm xông ra.

Làm sao cô ấy biết được những việc này?!

Lưu Vũ Thần tiếp tục nói: "Tớ cũng muốn nỗ lực, nhìn cậu ở bên cạnh kiên cường hiên ngang, tớ mới cảm thấy học tập vô cùng có động lực!"

"Đúng rồi, Lâm Tây." Lưu Vũ Thần hỏi. "Một tây tháng năm nghỉ ba ngày, cậu định làm gì?"

-

"Một tây tháng năm em định làm gì?" Trần Kiều ăn com cắn một miếng khoai tây, hỏi.

Hôm nay Lâm Tây không mua đồ ăn vặt cho Trần Kiều, không có mật ong bánh tở, cũng không có bánh màn thầu táo đỏ, cái gì cô cũng không mang về. Trần Kiều cũng không nói gì thêm.

Mỗi ngày trở về cô đều mang một phần đồ ăn vặt cho Trần Kiều nhiều ngày trôi đã trở thành thói quen của hai người, nhưng hôm nay.....

Có lẽ những lời đó của Lưu Vũ Thần đã nhắc nhở cô, có lẽ cô đang giấu đầu lòi đuôi che đậy cái gì, nên hôm nay tan học cô không mua.

"Không định làm gì hết, đi học bài."

Trần Kiều nhướn mày, cười nói "Xem ra nhà của chúng ta có một đại học bá nha."

Nhà của chúng ta.....

Vành tai Lâm Tây nhiễm một tầng đỏ ửng không dễ phát hiện.

Trần Kiều lại nói: "Học bá cũng nghỉ ngơi, sắp thi đại học, thả lỏng tinh thần chút, tôi đưa cô ra ngoài chơi một ngày, thế nào?"

Lâm Tây cúi đầu không nói.

"Coi như em bồi tôi ra ngoài chơi đi? Ở đây tôi không có bạn bè khác, em cho tôi chút mặt mũi, cùng nhau đi đi?"

Lâm Tây bắt đắc dĩ, thờ dãi, hỏi: "Đi đâu?"

Lâm Tây biết, Trần Kiều không cần người đi cùng. Anh có thể một mình tự sinh tự sống. Quen anh nhiều ngày như vậy ngoại trừ cô ra thì chưa từng thấy anh nói chuyện với người ngoài, điện thoại cũng không gọi, cũng không thấy anh ra cửa, thậm chí WeChat giao diện nói chuyện phiếm cũng trống rỗng.

Anh vẫn luôn một mình.

Ngoại trừ bản thân và công việc, anh không hề giao thoa với bất kì ai.

À, không, còn có com hộp.

Ai!!

Lâm Tây nghĩ, khó được Trần Kiều muốn ra cửa, tuy rằng là vì cô, vậy cứ cùng anh đi ra ngoài chơi một chút đi, cả ngày buồn ở nhà, sẽ buồn ra bệnh.

Lâm Tây: "Đi chỗ nào? Haizz... Để tôi ngắm lại..."

"Ngồi xe lửa đi Tây Tạng Lhasa đi!" Trần Kiều mở to hai mắt nhìn, kích động nói với Lâm Tây.

"Được! Chúng ta đi Tây Tạng Lhasa! Đi xem cung điện Potala!" Lâm Tây thập phần phối hợp trùng lớn đôi mắt vỗ tay tán dương.

"Ồ, không tốt lắm." Trần Kiều nhíu nhíu mày.

"Không tốt chỗ nào?" Lâm Tây phối hợp hỏi.

"Quá cao, có cao nguyên, không an toàn."

"Vậy đi đại thảo nguyên bên trong Mông Cổ?" Lâm Tây dò hỏi.

Trần Kiều tán đồng gật gù đầu, nói: "Được! Chúng ta đi ăn dê nướng nguyên con! Đi thảo nguyên đua ngựa!"

"Không tốt." Lâm Tây làm bộ làm tịch lắc lắc đầu.

"Không tốt chỗ nào?" Trần Kiều cũng phối hợp.

"Cưỡi ngựa quá nguy hiểm, vạn nhất quăng ngã gãy tay gãy chân, làm sao thi đại học?" Lâm Tây làm bộ buồn rầu.

Trần Kiều nhéo nhéo cằm, nói: "Nói cũng đúng."

"Có!" Trần Kiều hô to: "Chúng ta đi Vân Nam! Đi Tây Song Bản Nạp! Đi xem rừng mưa nhiệt đới!"

Lâm Tây làm bộ sợ hãi, hô to: "Sẽ bị voi dẫm chết!"

"Ai" Trần Kiều bắt đắc dĩ lắc đầu "Nơi nào cũng không tốt, vẫn là Bắc Thành an toàn."

"Nếu không?" Lâm Tây thăm dò, tiếp nhận lời nói: "Đi du ngoạn Bắc Thành một ngày?"

"Ý kiến hay!"

Hai người ăn nhip với nhau.

Hai người lặng im một lát, mặt đối mặt cười ra tiếng, "Mẹ nó" Trần Kiều bật cười, nhẹ nhàng mắng một câu, "Hai đứa đàn độn."

Lâm Tây vui vẻ cười ha ha.

Một tây tháng năm tới đúng hẹn, bắt đầu kế hoạch một ngày du ngoạn Bắc Thành.

Trần Kiều đi đầu, Lâm Tây theo sau làm tiểu tủy tùng.

Trần Kiều là một người không xứng chức hướng dẫn du lịch, không có một chút kế hoạch gì, đi nơi nào còn xem tâm tình và vận khí.

Không có mục đích, không có chung điểm, không hỏi lai lịch, không hỏi đường đi chỗ về.

Lâm Tây ở tòa thành này ngày người đã lâu, nhưng vẫn chưa hoàn toàn nhìn rõ cả Bắc Thành.

Lâm Tây đạp xe đạp của mình, Trần Kiều đạp xe đạp công cộng.

Hai người đạp xe, đón gió tự do đi về phía trước, khí thế ngời ngời.

Từ sáng sớm đã xuất phát.

Trần Kiều mang Lâm Tây đạp xe đi lung tung, từ nội thành đến vùng ngoại ô, từ vùng ngoại ô đến đồng ruộng, từ đồng ruộng đến cánh đồng hoang vu.

Trên đỉnh đầu trời xanh mây trắng, mặt trời lên cao. Gió nhẹ thổi qua mang đến hương thơm của cây cỏ, một trận mát mẻ thoải mái.

Hai người, hai chiếc xe, bốn chân, lao thẳng về phía trước đi đến một phương trời xa xôi không điểm dừng.

"Chúng ta đi nơi nào!" Lâm Tây đón gió kêu lớn.

"Không biết!" Trần Kiều cũng đón gió kêu lớn, âm thanh cuốn theo gió đi xa. "Chạy đến cuối thế giới đi!"

"Được!"

Lâm Tây nghĩ, mùa hè, tới rồi. Như vậy mới là mùa hè.

Lâm Tây cũng không biết đã chạy bao lâu, có thể một giờ, có thể hai giờ.

Nhưng rất kỳ quái, cô không mệt một chút nào.

So với hành trình dĩ vãng tí mĩ lên kế hoạch, Lâm Tây cảm thấy, trận hành trình này mới là đi hướng phương xa.

Cuối cùng hai người dừng lại bên cạnh một dòng suối nhỏ.

Lâm Tây khóa xe lại, Trần Kiều cũng khóa xe lại vút qua một bên.

Lâm Tây nhìn quanh bốn phía, nơi này chắc là sơn thôn xem ra hai người đã rời xa nội thành.

Thôn xóm, bù nhìn, con sông, nhà ở, đất trồng rau, chó chùng nhà.

Kỳ thật không tính là sơn thôn, mấy chục hộ nhà, roi rặng ở bên đường, sơn gian.

Hai bên đường là đồng ruộng bát ngát, vọng đến cuối.

Trần Kiều vẫy vẫy tay, "Đi thôi, bắt đầu hành trình của chúng ta."

Lâm Tây mỉm cười, nói: "Tôi cảm thấy tôi đã thỏa mãn, dọc theo đường đi thấy được nhiều đồ vật thú vị, hít thở không khí mới mẻ, đủ vui."

Trần Kiều quay đầu, nhìn Lâm Tây, chậm rãi nói: "Cả ngày hôm nay, đều là hành trình của chúng ta."

Hai người đứng song song si ngốc mà nhìn đồng ruộng bắp rau dưa.

Trần Kiều nhìn Lâm Tây, nói: "Đi trộm đồ ăn?" Lại nhướn mày, cười xấu xa nói: "Nói không chừng có quả dưa hấu to."

Lâm Tây do dự: "Như vậy không tốt đâu."

Trần Kiều cũng cúi đầu, hơi ỳ khuất nói: "Nhưng anh muốn ăn dưa hấu."

Lâm Tây nhìn Trần Kiều cúi đầu làm bộ đáng yêu, cảm thấy hôm nay Trần Kiều quá không thích hợp, rất giống thẳng ngốc.

Cuối cùng hai người vẫn cúi người xuống, khẽ kêu meo meo đi vào đất trồng rau.

Đầu tiên đi ngang qua một mảnh đất trồng ớt xanh.

Trần Kiều không thích ăn ớt xanh.

Hai người mắt nhìn thẳng đi qua mảnh đất này.

Lại đi ngang qua một mảnh đất trồng cà chua.

Hai người đều không thích ăn cà chua.

Hai người không chút do dự đi về phía trước.

Lại đi ngang qua một mảnh đất trồng cà tím.

Trần Kiều không thích ăn cà tím.

Hai người hùng hổ, cõi lòng đầy ý chí chiến đấu đi về phía trước.

Lại đi ngang qua một mảnh đất trồng không biết là loại hoa quả gì.

Nhưng vừa nhìn thấy đã biết không thể ăn.

Trần Kiều có chút không vui, không khỏi bóp bóp cái trán, vừa bất đắc dĩ vừa khó hiểu nói: "Nhân loại vì sao phải trồng nhiều loại đồ ăn mà người ta không nguyện ý ăn như vậy."

Hai người khát vọng muốn tìm thấy được một mảnh dưa hấu, thật sự không được, có cái gì có thể ăn cũng được!

Trời xanh không phụ lòng người!

Hai người rút cuộc nhìn thấy một mảnh đất trồng bắp!

"Xem này, bắp!" Lâm Tây chỉ vào một tảng bắp lớn hô to.

Vỏ bao bọc trái bắp màu xanh lục, mượt mà, sức sống bùng bùng.

Trần Kiều không nói gì, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đi về phía cây bắp.

Lâm Tây cảm thấy, bóng dáng này chứa đầy thất vọng khi không ăn được dưa hấu và gặp được một đồng đồ ăn không ăn được mà tức giận.

Trần Kiều đi đến trước một cây bắp, tay nâng lên bẻ! Một trái bắp khóc thút thít rời khỏi vòng tay của mẹ.

Hai tay Trần Kiều cầm bắp, chạy chậm, giống như tranh công đi đến trước mặt Lâm Tây, không nói gì.

Nhưng Lâm Tây từ trong mắt anh nhìn ra ý vị: Xem này! Tôi cũng thật giỏi!

-

Tác giả có lời muốn nói: *Tôi thật thích mấy chương này, hy vọng các bạn cũng thích.* (๑• ₃ •๑).

Bạn đang đọc truyện *Trong Mắt Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Giường lá cây

Đang đứng, Lâm Tây hít hít cái mũi, ngửi được một mùi tanh tươi. Đây là mùi gì?

Trần Kiều cũng ngừng được, mặt không biểu tình, nói: “Phân bón.”

Lâm Tây khó hiểu: “Phân bón?”

Trần Kiều gật gật đầu, “Ừ.” Ngón tay chỉ vào cái hồ to bên cạnh Lâm Tây: “Đây, hồ phân bón.”

Lâm Tây theo ngón tay Trần Kiều nhìn lại.

Chỉ thấy một cái hồ to hình vuông, loại có thể nhảy vào bơi lội nhưng chỉ đủ phịch ba cái té ngã, đương nhiên không có người dám nhảy vào.

Bên trong cái hồ to hình vuông là một đồng phân bón màu đen. Mặt trên còn phủ cỏ dại chờ người lột hồ.

Mặt Lâm Tây đầy hắc tuyến, khóe miệng không tự giác giật giật, vẻ mặt cặn lõi.

Thấy phản ứng của Lâm Tây, Trần Kiều ôm bụng cười ha ha.

Trần Kiều bỗng nhiên cúi người, lặng lẽ nói với Lâm Tây, “Chạy mau, một hồi có người đuổi tới bắt chúng ta!”

Trần Kiều ôm một trái bắp, vừa chạy vừa vẫy tay với Lâm Tây, hô to: “Chạy mau chạy mau. Cần thận lột hồ!”

Hai người chạy vội trên đồng ruộng, không có người đuổi theo, cứ như vậy, chạy về phía trước.

Lâm Tây cười hô to, “Chúng ta đuổi theo gió đi!”

“Được! —” Trần Kiều kéo dài thanh âm, tiếng nói cuốn theo gió truyền đến tai Lâm Tây, lại một vòng quanh quẩn bên tai Lâm Tây, quanh quẩn giữa đồng ruộng.

Chúng ta đuổi theo gió.

Chúng ta chạy vội về phía trước.

Không quay đầu lại, chạy về phía trước.

Có gió thổi qua, thổi tan nóng bức của ánh mặt trời, chỉ để lại ôn nhu mát mẻ.

Đây là mùa hè, đuổi theo gió mùa hè.

Hai người chạy về đường cái bên cạnh, lại chạy đến bên dòng suối nhỏ chơi.

Dòng nước thông thả, thanh tịnh thấy đáy, bên lòng sông còn có mấy con bướm chậm rì bay bay.

Lâm Tây ngồi xổm bên cạnh bờ sông, cười hi hi hắt nước lên người Trần Kiều: “Anh nói xem nơi này có thể có nòng nọc không?”

Trần Kiều nhìn cô một cái, “Nếu có nòng nọc, vậy sẽ có ếch xanh.”

“Oa oa oa, nhào nhào dính dính, có sợ không!” Nói, Trần Kiều thừa dịp Lâm Tây không để ý, trả thù hắt nước lên người cô.

Thích hợp với tình hình, bỗng nhiên có vài tiếng ếch kêu, vang vọng chân trời!

A!

A A!

A A A!

Lâm Tây một là vì trốn Trần Kiều hắt nước, che mặt nghiêng đầu.

Hai là sợ ếch xanh, nghe thấy tiếng ếch kêu, Lâm Tây nhanh chân chạy.

Trần Kiều cười ha ha ha chạy theo sau Lâm Tây.

Chạy mau!

Chạy trốn đi!

Không muốn sống nữa!

Có ếch xanh đại quái vật đang đuổi theo phía sau!

Oa hu hu!

Cô chạy trước, anh theo sau.

Hai người lại chạy lên núi.

Trên núi lưa thưa mấy hộ nhà.

Sân nhỏ độc nhất vô nhị, có cửa có rào tre, có xây một bức tường lùn.

Trong sân đủ loại rau dưa củ quả.

Có sào phơi quần áo.

Trẻ con ngồi trên mặt đất chơi đùa.

Gà và vịt đang tranh giành thức ăn.

Ánh mắt Trần Kiều như hồ rình mồi nhìn trái dưa hấu lớn.

Trong viện có một con chó vàng to xác như hồ rình mồi nhìn chăm chăm Trần Kiều và Lâm Tây.

Hai người một chó mắt to trừng mắt nhỏ.

Chó vàng to xác thông hiểu lòng người, đôi hoả nhãn kim tinh liếc một cái lập tức nhìn ra hai người có mưu đồ gây rối!

Chó vàng to xác bốn chân chấm đất, lui ra phía sau một bước, làm tư thế dự bị.

Chó vàng to xác lớn tiếng dọa người, ngửa mặt lên trời sủa dài, chạy về phía hai người!

Gâu gâu!

Gâu gâu gâu!

Trong lúc nhất thời, hai người một chó, bốn chân đối bốn chân, lại một hồi chó rượt người chạy.

Trời đất quay cuồng, bụi đất phi dương!

Giữa hỗn loạn, Trần Kiều nắm tay Lâm Tây, bàn tay lớn phủ lên bàn tay nhỏ, to rộng ôn nhuận lại chạm tới lòng người, gắt gao cầm, anh lôi kéo cô ra sức chạy trốn.

Lần này, là thật sự chạy trốn.

Lâm Tây cái gì cũng chưa kịp nghĩ,

Không kịp nghĩ đến độ ấm của lòng bàn tay.

Và cảm xúc lạnh lẽo của bàn tay kia.

Cũng không kịp nghĩ bản thân không biết là bởi vì chạy quá nhanh hay là bởi vì cái nắm tay mà mặt đỏ tai hồng.

Cô chỉ có thể nghĩ đến một việc: Chạy trốn!

Bọn họ không biết chạy bao lâu, cũng không biết con chó phía sau đuổi theo bao lâu.

Trần Kiều nắm tay Lâm Tây, Lâm Tây chạy theo sau Trần Kiều, cứ như vậy không quay đầu lại, tiếp tục chạy.

Thật đáng mừng, trải qua một thời gian dài chạy trốn hai người rút cuộc bỏ xa con chó kia, càng đáng mừng chính là trái bắp lớn no đủ còn lẳng lẳng nằm trong lòng ngực Trần Kiều, may mắn chưa tồn hại.

Hai người đứng yên, một đường chạy vội, thế nhưng chạy đến địa phương quý quái nào cũng không biết.

Trần Kiều và Lâm Tây đứng mặt đối mặt, nhìn đối phương chặt vật thở dốc, hai người lại nhin không được cười ha ha.

Đứng giữa núi rừng yên tĩnh mặt đối mặt cất tiếng cười to.

Tiếng cười vang vọng quanh quần giữa không trung.

Môi Trần Kiều hơi hơi tách ra, trong mắt mang theo ý cười, nhẹ nhàng nói, “Ngốc.”

Trần Kiều lại nói: “Đi thôi, chúng ta đi thám hiểm!”

Hai người đi về phía trước, phát hiện có một con suối.

Gần con suối có người cư trú xây một cái giếng nước hình vuông, phía trên là một cái nắp gỗ lớn lấp kín miệng giếng.

Trần Kiều đi lên trước, nhìn nhìn, xem ra gần đây vẫn còn có người ở.

“Là nước suối, có thể rửa tay, sau đó lại uống một ngụm” Trần Kiều nói.

Lâm Tây quay đầu nhìn anh, hỏi: “Nước suối này ở đâu ra?”

“Trên núi chảy xuống đó. Không phải em học rất giỏi sao? Địa lý còn chưa học qua?”

Lâm Tây đúng lý hợp tình giáo biện: “Tôi là con một sách, hừ!”

Lâm Tây đi lên trước, ngồi xổm xuống, đẩy cái nắp ra một chút.

Lâm Tây thả tay xuống nước, một trận mát lạnh, Lâm Tây chụm tay lại vớt nước lên, đưa đến bên miệng.

Lâm Tây uống một ngụm, mừng rỡ hô to về phía Trần Kiều, ngọt!

Trần Kiều nhìn Lâm Tây, mỉm cười, đi lên một bước ngồi xổm xuống bên cạnh Lâm Tây, cũng vớt một mớ nước.

Một ngụm nước suối mát lạnh ngon ngọt, đánh lui cái nóng trên người.

Nơi xa không biết từ đâu truyền đến từng đợt ve kêu.

Bốn phía có cây cối cao to cành lá rậm rạp tươi tốt.

Ong bướm lượn lờ bên bụi cây hoa dâm bụt đỏ rực.

Ánh nắng nhàn nhạt, mây trắng trên trời chậm rãi trôi.

Một trận gió thổi qua, lại một trận tiếng vang sần sật.

Thật tốt.

Ngọt. Trần Kiều trong lòng nghĩ.

Hành trình qua một nửa, hai người nửa ngày đều bỏ mạng thiên nhai,

Thi chạy với gió.

Thi chạy với ếch xanh.

Thi chạy với con chó vàng to xác...

Tốt quá. Trần Kiều ngồi trên mặt đất, đưa cho Lâm Tây ngồi bên cạnh một tờ khăn giấy.

Lâm Tây tiếp nhận, nói: “Ai, ngồi xuống nghỉ chút đi.”

“Mệt sao?” Trần Kiều quay đầu hỏi Lâm Tây. Nửa ngày bôn ba, Lâm Tây mặt đỏ bừng, trên trán có vài giọt nước, không biết là mồ hôi hay là nước suối.

“Không mệt, tôi rất vui vẻ.” Lâm Tây cười, cô nâng một bàn tay lên, che đến đôi mắt, từ giữa khe hở nhìn ánh mặt trời trút xuống rừng cây, lại xuyên thấu qua bóng cây rải lên trên người bọn họ.

“Hôm nay là một ngày vui vẻ nhất trong cuộc đời tôi!” Lâm Tây bỗng nhiên dùng hết sức hô to với không trung.

“Cút hết đi!” Lâm Tây đôi tay đặt ở bên miệng, khàn cả giọng gầm lên.

Cút hết đi nhà, cút hết đi tiền, cút hết đi thi đại học, cút hết đi tương lai!

Bây giờ tôi là tự do, Lâm Tây nghĩ.

Trần Kiều lẳng lặng ngồi ở bên cạnh, nhìn cô, nhìn cô rống to, nhìn cô thất thố, nhìn cô làm càn.

“Cút hết đi!” Trần Kiều học theo bộ dáng của Lâm Tây, hai tay đặt ở bên miệng hô to.

Đều đã qua, đều đã là quá khứ.

Trần Kiều ôm trái bắp anh trộm được thuận thực thành thạo lột da ra, lộ ra hàng bắp vàng kim bên trong.

Trần Kiều một bên lột, một bên thất vọng nói: “Đáng tiếc không có bật lửa, bằng không tôi có thể nướng bắp ăn, mùi bắp nướng rất thơm.”

“Anh biết nướng?” Lâm Tây hồ nghi. Rốt cuộc trong mắt cô bạn Trần Kiều chỉ biết nấu mì gói.

Trần Kiều nhấc tay cầm bắp: “Lấy bùn làm một cái hố, bật lửa, hoặc là chôn dưới ngâm nướng, làm cách nào cũng ăn rất ngon.”

Trần Kiều liếm liếm môi, tiếp tục nói: “Còn có bí ngô, cà tím, khoai tây đều có thể nướng, ăn rất ngon.”

Lâm Tây đưa cho anh một quả táo xanh, Trần Kiều một bên ăn, một bên nói: “Còn quả táo nữa, táo đỏ loại này nướng lên mềm mềm ngọt ngọt, ăn rất ngon.”

Lâm Tây cười cười, nghĩ, nếu cho Trần Kiều một cái bật lửa, anh nhất định có thể phóng hỏa đốt núi!

Lâm Tây nhìn sinh linh bốn phía, cảm thấy vô cùng may mắn, A di đà phật.

Bắp bẻ thành hai nửa, đưa cho Lâm Tây một nửa, nói: “Bắp cũng có thể ăn sống, ngọt, ăn khá ngon.” Vừa nói, vừa gỡ hai hạt bắp bỏ vào trong miệng.

Lâm Tây học theo anh, cũng gỡ hai hạt bắp bỏ vào trong miệng.

Thơm ngọt.

Lâm Tây nhìn lá cây trên đỉnh đầu, gió thổi qua, vang lên tiếng sần sật, nói: “Nếu có thể đắp một cái giường lá cây, bây giờ chúng ta có thể nằm xuống ngủ một giấc.”

Trần Kiều mỉm cười, nói: “Được! Chúng ta làm một cái giường!”

Trần Kiều giống như có phép thuật từ trong ba lô lấy ra một cái khăn trải giường, trải lên một đồng lá cây, khoe khoang nói: “Khăn lót bàn dã ngoại tiện lợi, có phải cao cấp hơn giường lá cây không!”

Lâm Tây giật mình “Sao anh còn mang theo cái này!”

Trần Kiều cười: “Tôi không mang theo, đây là tôi biến ra.”

Lâm Tây vỗ tay: “Anh giỏi lắm!”

Hai người ngửa đầu nằm ở trên “Khăn lót bàn dã ngoại tiện lợi”, ánh mặt trời xuyên qua lá cây chiếu xuống trên người, dưới thân thậm chí có thể cảm nhận được hơi ấm trên mặt đất.

“Khi còn nhỏ tôi hy vọng có thể nằm dưới tàng cây, gió thổi mát mẻ, ngủ một giấc.” Lâm Tây bỗng nhiên mở miệng.

Trần Kiều không nói gì, lẳng lặng mà nghe cô nói tiếp.

“Sau đó tôi liền đi dựng một cái giường lá cây. Tôi tìm được một cây đại thụ phía sau sân nhà, tôi hái xuống rất nhiều cành lá trên cây, lấy dao nhỏ cưa nhánh cây, sau đó rải lá cây trên mặt đất, rải thành một tầng.”

“Sau đó tôi lấy trong nhà ra gối đầu và chăn, mừng rỡ chuẩn bị ngủ ở chỗ đó.”

“Sau đó thì sao.” Trần Kiều nhẹ nhàng hỏi.

“Sau đó tôi bị mẹ tôi xách trở về đánh một trận, ha ha.” Lâm Tây cười nói.

Trần Kiều không cười, nghe cô tiếp tục nói.

“Sau đó, giường lá cây đã không còn.”

Hai người nằm song song, thật lâu không nói chuyện.

Giữa không trung tiếng riu rít của chim chóc.

Trộn lẫn tiếng ve kêu vang.

Thích ý tự tại nhẹ nhàng.

Đến cuối cùng, Lâm Tây ngủ mất.

Giữa ban ngày ban mặt mơ một giấc mơ thật đẹp.

Trong mộng, cô nằm ở trên giường lá cây, an an tĩnh tĩnh, không có tiếng khắc khẩu, chỉ có ánh mặt trời ấm áp. Một bên, ba và mẹ đang nhìn nhau cười, ôn nhu nói nhỏ, làm cho cô nướng BBQ.

Thơm ngào ngạt, Lâm Tây nghĩ, nhiều ớt một chút thì ngon.

Trần Kiều nằm dưới trời xanh mây trắng, cũng không tự giác nhắm mắt ngủ.

Giấc mơ của anh không tốt lắm.

Trong mộng,

Dao.

Máu.

Đau.

Nước mắt.

Dây lưng từ không trung từng đợt quật tới trên da thịt.

Tiếng khóc bất tận.

Trốn không thoát.

.....

Trần Kiều bừng tỉnh, lặng im nằm thật lâu, nhìn lên bầu trời.

Khi Lâm Tây tỉnh lại, trời đã tối đen.

Lúc hai người trở về, rất có mắt nhìn đặc biệt tránh đi con chó vàng to xác.

Trần Kiều khẳng định nói: “Chúng ta đi vòng quanh đi, mắt nhìn thẳng, làm bộ không thấy nó, như vậy nó sẽ không rượt chúng ta.”

Đáng tiếc, chó vàng khứu giác nhanh nhạy.

Hai người lại một lần nữa bị chó rượt, chạy xuống núi.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mất Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Ăn cháo

Hai người chạy xuống chân núi, cuối cùng cũng thoát khỏi con chó vàng kia.

Lâm Tây thở hổn hển, Trần Kiều đứng đối diện cô cười.

Trời tối, chân trời từ đông đến tây, từ màu xanh lam đến màu trắng xám, một tầng lại một tầng, thái dương vừa mới biến mất, còn có dư lại một tầng ánh sáng màu cam nhạt.

Đột nhiên.

“Lâm Tây!” Trần Kiều chỉ vào phương xa, hô to: “Mau xem!”

Một cái chớp mắt kia, chỉ thấy.

Hai bên đường mấy trăm cái đèn lồng đỏ, từ gần đến xa, theo thứ tự sáng lên, một cái nối tiếp một cái.

Một loạt đèn đỏ, nối thành một hàng dài.

Màu đỏ lấp lánh tỏa sáng.

Nháy mắt, trời đất bị nhuộm thành một màu đỏ.

Hai người đi xuống núi, đi đến con sông hồi sáng lấy xe đạp.

Hai người chậm rì rì đạp xe về nhà.

Một đường đèn đỏ, phồn hoa đưa tiễn.

Hôm nay, bọn họ chỉ là hai người thiếu niên.

Không có thi cử, không có cha mẹ, chỉ có anh và cô, ở trong núi tự do chạy vội.

Không có quá khứ, không có bóng tối, chỉ có anh và cô, ở trong núi tự do chạy vội.

Không có đúng, không có sai, lòng tự tại

•

Tháng năm tới rồi, ý nghĩa cách kỳ thi đại học càng ngày càng gần, đếm ngược con số màu đỏ trên tường càng ngày càng nhỏ, học sinh cấp ba đều không tự giác nghiêm túc trở lại, ngay cả học sinh thường ngày cả lo phát phờ ngù gật trong lớp cũng bị không khí ảnh hưởng, giây phút cuối cùng bắt đầu chăm chỉ học bài.

Đối với Lâm Tây mà nói, đây là hành trình cuối cùng, chạy mười mấy năm, thành bại tại đây, cô không thể lo lắng, cô biết bản thân muốn cái gì, cô càng tàn nhẫn với chính mình.

Lâm Tây ngủ càng ngày càng muộn, từ một giờ đến hai giờ, thậm chí là ba giờ.

Lâm Tây ăn cơm chiều tốc độ càng lúc càng nhanh, tùy tiện ăn mấy miếng rồi bắt đầu học bài. Trần Kiều nhìn đến nhũ chân mày.

Hai người ở chung hình thức vẫn giống trước đây, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau yên tĩnh ngốc tại cùng dưới một mái hiên, không quấy nhiễu lẫn nhau.

Lâm Tây không biết thời gian dài Trần Kiều một mình ở trong phòng làm gì, anh cơ hồ không ra khỏi cửa, ngoại trừ công việc cũng không nói chuyện với ai, thậm chí TV cũng rất ít xem, nếu không phải vẽ tranh thì chính là ngồi ngây người.

Có đôi khi Lâm Tây còn sợ Trần Kiều ngốc một mình như vậy có thể xảy ra chuyện gì hay không, nhưng Trần Kiều mỗi lần xuất hiện ở trước mặt cô đều trong trạng thái rất tốt, không nhìn ra có gì bất đồng. Lâm Tây vội vàng học, cũng không quá để ý.

Sau khi trở về, hai người không hề nhắc lại chuyện của ngày hôm đó.

Chỉ có thể trộm giấu đi vui sướng.

Trộm nằm trong phòng cười ngây ngô.

Bọn họ cũng đều biết, có một số việc, vô pháp “Cút hết đi”, tránh không được, trốn không thoát.

Ngày tháng bận rộn trôi qua nhanh một ít, tháng năm như là bánh xe nhanh như chớp chạy tới tháng sáu.

Một tháng này Tào Lệ Linh và Lâm Cường đối với hành vi đi sớm về trễ của Lâm Tây cũng không nói thêm gì, có lẽ là tin tưởng, rốt cuộc Lâm Tây thành tích vẫn luôn tốt, hoặc có lẽ là lười quản.

Tháng sáu, ý nghĩa giữa năm, ý nghĩa mùa hè, ý nghĩa khô nóng.

Đối với học sinh cấp ba mà nói, tháng sáu, ý nghĩa là đại chiến sắp tới.

Con số đếm ngược màu đỏ trên tường nhỏ dần, bọn họ là người nũa cái chân bước lên chiến trường, không đến một tuần, nửa cái chân còn lại phải lập tức bước vào chiến trường, hoàn thành trận chiến thuộc về bọn họ.

Còn đối với Trần Kiều mà nói, tháng sáu, ý nghĩa chỉ là ngày quốc tế thiếu nhi sắp tới mà thôi.

Lâm Tây vẫn là trẻ nhỏ mười tám tuổi, anh phải tặng quà cho Lâm Tây.

(*’▽`*)

Lâm Tây gần đây quá mệt mỏi, Trần Kiều không nghĩ tới cô gái nhỏ này lại có thể đối xử với bản thân tàn nhẫn quả thực đến mức không muốn sống.

Tháng sáu, một ngày chủ nhật, Trần Kiều lên kế hoạch mang Lâm Tây ra ngoài ăn lẩu —— Không có thời gian ở nhà làm, Lâm Tây quá bận.

Anh còn muốn mua cho Lâm Tây một cái bánh kem lớn, mặt trên vẽ Cậu Bé Bọt Biển, coi như chúc mừng, cũng cầu chúc Lâm Tây thi đại học thuận lợi.

Sáng sớm, Lâm Tây cầm chìa khóa mở cửa nhà Trần Kiều, Trần Kiều hiếm khi dậy sớm, còn ngồi ở trên sofa phát ngốc.

Thấy Lâm Tây tới, Trần Kiều quay đầu chào hỏi: “Ăn sáng chưa?”

Tất nhiên là chưa, không có thời gian ăn!

“Ăn rồi.” Lâm Tây nói dối.

Trần Kiều nhìn cô, lặng im một lát, “Ăn cái gì?”

..... Lâm Tây còn chưa chuẩn bị lời giải thích, bị hỏi đến nghẹn họng. Lâm Tây đứng yên không nói lời nào.

Trần Kiều đứng lên ôn hòa nói: “Không ăn sáng không tốt cho thân thể.” Nói lời kéo Lâm Tây đi ra ngoài, vừa đi vừa nói chuyện: “Muốn ăn cái gì? Muốn ăn cháo không?”

Trần Kiều mở cửa, nắm tay Lâm Tây đi ra ngoài.

Trong miệng còn lẩm bẩm: “Mấy ngày gần đây phải đặc biệt chú ý thân thể, phải nhớ đến dạ dày, đừng ăn đồ cay quá sẽ nặng bụng...”

Lâm Tây đi theo anh ra ngoài, mới vừa bước ra cửa phòng, cô bỗng nhiên nhìn thoáng qua cái bóng đen đứng ở trên thang lầu.

Lâm Tây ngẩng đầu nhìn nhìn, ngây ngẩn cả người.

Người trên lầu là dì Vương, bạn chơi mặt trượt của Tào Lệ Linh.

Trần Kiều tựa hồ chưa chú ý tới, vẫn nắm tay Lâm Tây kéo cô đi ra ngoài, trong miệng còn nói không ngừng: “Com chiều mấy ngày nay anh sẽ không cho em ăn Malatang gì đó.....”

Lâm Tây dừng bước chân, vội vàng tránh thoát tay Trần Kiều.

Trần Kiều khó hiểu, quay đầu lại nhìn cô, hồ nghi nhìn theo tầm mắt của Lâm Tây.

Một mảnh yên tĩnh, ba người đứng yên, sáu mắt nhìn nhau.

Cuối cùng dì Vương mở miệng trước đánh vỡ xấu hổ.

“Tiểu Tây, ra ngoài sao.”

“Vâng, chào dì Vương. Con tới tìm hàng xóm cách vách cùng nhau ăn sáng.”

“Chào đi.” Trần Kiều nhàn nhạt nói.

“Sắp thi đại học rồi? Thật vất vả, sớm như vậy đã thức.” Dì Vương nói.

“Vâng. Vậy dì Vương tui con đi trước.” Lâm Tây chỉ muốn chạy nhanh rời khỏi đây.

“Tạm biệt dì Vương.” Trần Kiều ngoan ngoãn nói.

Bây giờ đầu óc Lâm Tây có chút mông lung. Lúc vào trong tiệm cháo, Lâm Tây còn đang ngẩn người.

“Muốn ăn cháo gì?” Trần Kiều hỏi Lâm Tây.

“Trứng vịt Bắc Thảo.”

“Muốn ăn gì nữa không?”

“Gì cũng được.”

Trần Kiều quay đầu nói với chủ quán: “Một tô cháo trứng vịt Bắc Thảo thịt nạc, một tô cháo bắp ngọt. Lại lấy thêm một phần sủi cảo, một phần bánh

hoa quế và bánh gạo, một phần bánh củ sen chiên giòn, một phần khoai lang nướng, một phần bánh nướng đường đỏ, lại một phần... Một phần bánh rán nhân đậu đi.”

“Nhiều vậy?” Lâm Tây phản ứng lại nhìn anh: “Ăn có hết đâu?”

“Đều nếm một chút.” Trần Kiều nói: “Người vừa rồi, em quen biết?”

“Ừ, ở tại lầu trên. Khi còn nhỏ mẹ tôi mang tôi ra tiệm mặt chược, bà ấy thường chơi với tôi.”

Khóc miệng Trần Kiều giật giật.

“Bà ấy và mẹ tôi quan hệ khá tốt, bà ấy sẽ không nói cho mẹ tôi cái gì chứ?” Lâm Tây lo lắng sốt ruột.

Trần Kiều bình tĩnh hỏi ngược lại: “Sẽ nói cái gì? Mẹ em biết thì sẽ thế nào?”

Trần Kiều: “Mẹ em sẽ mắng em bởi vì hoàn cảnh trong nhà thật sự không thể học tập mới đến nhà cách vách tránh né xin giúp đỡ, hay là sẽ trách cứ em ở nhà cách vách thế nhưng thoải mái hơn ở trong nhà của mình chứ?”

Lâm Tây im lặng một lát, “Lời nói là nói như vậy, nhưng bọn họ sẽ hiểu lắm.”

“...” Trần Kiều không nói gì.

Chuyện sáng hôm nay mặc cho ai nhìn đều sẽ hiểu lắm.

Sáng sớm tinh mơ, chàng trai nắm tay cô gái đi ra khỏi nhà của chàng trai, hai người còn đang thảo luận buổi tối ăn cái gì.

— Việc này khó.

Nhưng dì Vương nhìn Lâm Tây lớn lên từ nhỏ, nếu bà ấy nói gì với mẹ cô chắc cũng sẽ không thêm mắm thêm muối.

Mà nhân phẩm của mình mẹ biết rõ, tuy mẹ ngày thường không đủ quan tâm cô, giao lưu cũng không nhiều lắm, nhưng tính cách tác phong của cô bọn họ vẫn sẽ biết.

“Chuyện này chỉ cần tôi giải thích là bọn họ sẽ tin, ngày thường tôi biểu hiện khá tốt. Huống chi... Chúng ta vốn dĩ cũng không có gì, tôi chỉ là ở nhà anh học tập mà thôi.” Nghĩ đến đây, Lâm Tây đột nhiên yên tâm.

Cháo bùng lên, đồ ăn vặt trải đầy một bàn, tuy rằng một đồng đồ ăn Trần Kiều mới gọi hơi nhiều, nhưng mỗi loại chỉ có một chút, phần lượng thật không lớn.

“Ừm.” Trần Kiều thấp giọng nói.

“Sắp thi đại học, chắc bọn họ cũng sẽ không nói gì tôi, nhưng lúc trước tôi nói dối bọn họ, có thể bọn họ vẫn sẽ không vui, mấy ngày nay tôi chắc sẽ không qua nhà anh học bài.” Lâm Tây dùng muỗng khuấy cháo.

“Được.” Trần Kiều vẫn chau mày, nói: “Bằng không tôi đi nói chuyện với ba mẹ em... Vốn dĩ cũng không có gì hiểu lắm, có thể dễ dàng nói rõ.”

“Không sao, không cần đâu. Bọn họ khẳng định sẽ tin tôi.” Lâm Tây nói: “Nếu anh nói ngược lại càng không rõ.”

“Huống chi, chuyện này anh chính là giúp tôi, là bọn họ sai. Lại nói tiếp, tôi còn chưa cảm ơn anh.”

Trần Kiều trầm mặc một lát, nói: “Không cần.”

“Muốn, thật sự cảm ơn!” Lâm Tây nghiêm túc nói.

Trần Kiều không nói gì, khuấy cháo. Anh cảm thấy tô cháo này có chút nóng.

“Đoạn thời gian trước tôi rất nôn nóng, mỗi ngày đều nghĩ rất nhiều.” Lâm Tây mỉm cười: “Mỗi ngày đều nghĩ thi đại học không tốt sẽ như thế nào, nghĩ tương lai sẽ như thế nào, nghĩ hôm nay bọn họ có cãi nhau hay không, nghĩ mình khi nào thì có thể rời khỏi nơi này.”

“Có đôi khi cảm thấy, tôi là một người không có tương lai. Tôi sao có thể có tương lai?” Lâm Tây cười nói ra những lời này.

Trần Kiều quay đầu nhìn cô, sắc mặt bình tĩnh.

“Có những thứ đã sớm đi theo thấm vào máu đến tận trong xương tủy, trong xương tủy của tôi chính là những thứ kia.” Lâm Tây sắc mặt bình tĩnh nói.

Trần Kiều không nói.

Lâm Tây bỗng nhiên cười: “Cảm ơn anh, sau khi gặp được anh lòng tôi thấy khá hơn nhiều. Trạng thái học tập gần đây cũng rất tốt, tôi cảm thấy chỉ cần

đi về phía trước, sẽ còn có đường.”

Lâm Tây lại cười nói: “Tôi thi đại học, có một phần của anh.”

Trần Kiều bỗng nhiên trầm giọng nói: “Định cảm ơn như thế nào?”

Lâm Tây mỉm cười, đôi mắt cong thành trăng non, “Chờ thi đại học xong, thi đại học kết thúc, tôi sẽ cảm ơn anh.”

Hai người tuy rằng tâm sự nặng nề, các loại sầu lo, nhưng không chịu nổi nhiều đồ ăn vặt Trần Kiều gọi, hơn nữa món ăn của cửa hàng này cũng không tệ lắm, hai người không có tâm tư ăn uống nhưng vẫn... Ăn no căng.

“Bây giờ em muốn về nhà hay là đi nhà của tôi?” Trần Kiều hỏi.

“Đi dạo một chút, tiêu thực.” Lâm Tây trả lời.

“Được.”

Hai người dọc theo bờ sông đi một vòng, dạo quanh tiểu thành một vòng, ai cũng không nói gì.

Tiểu thành thật sự không lớn, buổi sáng cũng không náo nhiệt, yên yên tĩnh tĩnh, có gió thổi tới, có chim sẻ bay tới rồi chạy đi. Vạn vật hết thảy đều tươi tốt.

Nhưng tòa thành này, bên trong mỗi một căn nhà cất giấu cái gì, không có người biết, cũng không có người muốn biết.

Cách ngày thi đại học còn năm ngày.

Sự thật chứng minh, nếu di Vương nói gì đó với Tào Lệ Linh thì mới là tốt.

Sự thật là, di Vương không nói cho Tào Lệ Linh biết chuyện buổi sáng, mà lại ngầm nói cho bạn bè trong tiệm mặt chược thêm mắm thêm muối nói ra nói vào.

Chờ sự tình truyền tới tai Tào Lệ Linh, tin tức đã ở tiệm mặt chược nhỏ nhỏ truyền qua truyền lại ồn ào huyền náo càng ngày càng nghiêm trọng.

Nói cái gì cũng có.

Lâm Tây ở nhà bạn trai qua đêm.

Tuổi còn nhỏ đã quan hệ nam nữ.

Làm bụng Lâm Tây lớn.

.....

Tào Lệ Linh ở tiệm mặt chược nghe thấy tin tức này, phản ứng đầu tiên là cảm thấy bọn họ nói bậy. Một đồng người ở bên cạnh bà thêm mắm thêm muối ba hoa chích choè miêu tả sự tình sau khi trải qua, Tào Lệ Linh tức giận sắc mặt xanh mét, lập tức chạy về nhà.

Lúc Tào Lệ Linh về nhà Lâm Cường đang nằm ở trên giường ngủ, Lâm Tây đang ở trong phòng học bài. Nhìn thấy Lâm Cường đang ngủ, Tào Lệ Linh càng giận sôi máu.

Tào Lệ Linh đã man mở cửa phòng Lâm Tây, cửa đập cái rầm, rống to với Lâm Tây: “Đêm qua mày chạy đi đâu?!”

Lâm Tây sững sốt, cô không dự đoán được Tào Lệ Linh sẽ gọn gàng dứt khoát như vậy hỏi cái vấn đề này.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mất Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Không ăn gì

Mẹ không tin cô?

Lâm Tây bình tĩnh nói: “Mẹ, mẹ nghe con giải thích. Buổi sáng hôm nay chỉ là...”

“Cho nên bọn họ nói là sự thật!” Tào Lệ Linh tức giận hô to: “Có phải mày với cái thằng cách vách kia ở bên nhau?!”

Lâm Tây: “Mẹ! Con không có! Mẹ nghe con nói...”

“Có phải mày ngủ với thằng đó rồi không!” Tào Lệ Linh mặt mang sát khí hét lên.

“Giữa trưa kêu la cái gì?” Động tĩnh quá lớn đánh thức Lâm Cường đang ở phòng bên cạnh, Lâm Cường hậm hực đi tới, tức giận gào lên với Tào Lệ Linh:

“Àm ỉ cái gì? Tao đang ngủ, con cái đang học bài, Mày phát điên cái gì? Một ngày không cãi nhau mày khó chịu lắm đúng không?”

“Con mẹ nó mày tối ngày chỉ biết ngủ ngủ ngủ! Con của mày đều ngủ cùng người ta rồi, mày mẹ nó còn ở đây ngủ!” Tào Lệ Linh cuồng loạn lớn giọng nói.

“Con tiện nhân này mày nói bậy nói bạ cái gì hả?” Lâm Cường cũng hét lên.

“Con gái ngoan của mày!” Tào Lệ Linh chỉ vào mũi Lâm Tây, phần nộ nói: “Đêm qua, chạy đến nhà cách vách ngủ!”

“Con không có.” Lâm Tây phản bác.

“Mày cũng vừa mới thừa nhận, sáng hôm nay chị Vương ở lầu trên đều đã thấy, xem rành mạch! Còn thấy hai người chúng mày ở đó hôn! Không có! Mày còn nói không có! Mày còn ở đây giả biện! Sao tao lại sinh ra thứ khốn nạn như mày!”

“Mày nói mỗi ngày tan học phải học tiết tự học buổi tối là gạt tội tao phải không! Mày đi nhà cách vách có phải không!”

Lâm Tây không muốn phản ứng Tào Lệ Linh đang mất đi lý trí, quay đầu hỏi Lâm Cường: “Ba, ba tin sao?”

Bây giờ Lâm Cường cũng là một vè mặt gỗ, hơn nữa chưa tỉnh ngủ, ông không nói gì.

“Bây giờ mày biết người bên ngoài nói mày như thế nào không! Bọn họ nói mày.....” Ngực Tào Lệ Linh phập phồng phần nộ gào rống.

“Nói cái gì?” Lâm Tây lạnh lùng nói.

Tào Lệ Linh tựa hồ không đoán được Lâm Tây sẽ phản ứng thế này.

Bà càng phần nộ: “Nói mày không biết xấu hổ! Nói mày câu dẫn đàn ông! Nói mày là đi!”

Lâm Tây không muốn nghe.

Lâm Tây nhìn người phụ nữ đứng trước mặt mình, tóc rối tung, mặt đỏ bừng, cuồng loạn, giống như người đàn bà đánh đá, chỉ vào cô bôi nhọ cô, mắng cô.

Người kia, là mẹ của cô.

Cô thật khổ.

“Bọn họ còn nói là tao dạy cho mày! Tao nhưng không có bản lĩnh tùy tiện đi thông đồng với đàn ông khác!” Tào Lệ Linh tiếp tục hô to.

Lâm Tây cảm thấy trong mắt có thứ gì đó nóng ướt từ từ trào ra.

Lâm Tây cầm chặt tay chính mình, móng tay đâm vào lòng bàn tay phát đau, mới miễn cưỡng duy trì được trấn định.

“Sáng hôm nay con đi cách vách tìm anh ấy ăn sáng.”

“Lúc trước cuối tuần sẽ đi lên núi, ba mẹ đều biết đến, chúng con là ở trên núi quen biết.”

“Đi nhà anh ấy là bởi vì hai người quá ồn, con học không được.”

“Chúng con không có quan hệ gì hết.”

“Hôm nay anh ấy chỉ kéo con một chút, không hơn.”

“Con không có bạn trai, càng không có...”

Lâm Tây dừng một chút, nhìn Tào Lệ Linh đã phát cuồng, bình tĩnh gằn từng chữ: “Ngủ với anh ấy.”

Bây giờ Lâm Cường cũng biết rõ chân tướng sự tình, ông nhanh chóng nhấn mặt, bày ra bộ dáng người cha uy nghiêm: “Lâm Tây, sao lại nói chuyện như vậy!”

“Con gái con đưa miệng mồm không sạch sẽ.”

Lâm Cường ngày thường uất ức hèn nhất cười ha hả, bây giờ cũng cùng Tào Lệ Linh đứng chung một sân, làm ra một bộ hận rên sắt không thành thép.

Ông nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Tào Lệ Linh, đỏ mắt trừng mắt nhìn Lâm Tây, chất vấn nói: “Ý của mày là ba mẹ thua thiệt mày phải không? Mày là đang oán giận ba mẹ không có năng lực cung cấp cho mày hoàn cảnh học tập tốt phải không? Mày bất mãn với tụi tao?”

“Có gì bất mãn thì cứ nói ra! Ba mẹ có chỗ nào cần xin lỗi mày? Tụi tao có nhu cầu vật chất gì không thỏa mãn được mày?” Lâm Cường nghiêm khắc nói.

“Vong ân bội nghĩa!” Tào Lệ Linh tận dụng mọi thứ mắng.

“Nếu không có gì bất mãn, vì sao mày muốn trả thù chúng tao như vậy!” Lâm Cường hô to, như là sắp khóc.

“Nuôi chó mười mấy năm nó còn biết ở trước mặt chúng ta vẫy đuôi, còn mày!”

“Con làm gì? Con cái gì cũng chưa làm! Con và Trần Kiều chuyện gì cũng chưa làm!” Bây giờ Lâm Tây còn có thể miễn cưỡng duy trì bình tĩnh.

“Con cũng không cảm thấy hai người thua thiệt con, con cũng không nói như vậy. Con biết hai người đều cho con thứ tốt nhất, con thật cảm ơn hai người.”

“Con không làm cái gì cả, con không có trả thù hai người.” Giọng nói Lâm Tây dần run rẩy.

“Việc con làm sai duy nhất sai chính là nói dối hai người trường học có tiết tự học buổi tối, con xin lỗi, thật xin lỗi, con...”

Lâm Cường thật mạnh thở dài: “Mày làm ba mẹ quá thất vọng rồi.”

Nghe thấy câu nói này, lòng ngực Lâm Tây run rẩy nhói đau.

Lâm Tây không nhớ rõ sau đó đã xảy ra chuyện gì, cô chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng một trận choáng váng.

Hai người hình như mắng cô một trận, bản thân hình như không nhận được mắng trở về.

Lâm Cường hình như còn tát cô một cái.

Bọn họ hình như đẩy ngã cô vào phòng khóa cửa lại.

Không biết, cô cái gì cũng không muốn biết.

Đầu cô đau quá, đồ vật trước mắt đều xoay chuyển, cô ngất đi.

Cô cảm thấy buồn nôn, cô muốn nôn nhưng nôn không ra.

Cô thấy ghê tởm.

Cô sợ hãi.

Cô khó chịu.

Cô thất vọng.

Kỳ thật đã sớm không nên ôm hy vọng gì.

Cô đang tin tưởng cái gì?

Lâm Tây nhớ lại lời nói sáng hôm nay cô nói với Trần Kiều, Lâm Tây cảm thấy mình thật con mẹ nó buồn cười!

Mười mấy năm, cũng thật đáng chê cười.

Mười mấy năm, nuôi chó còn biết vẫy đuôi.

Mười mấy năm, nuôi chó cũng nên biết tính tình của nó như thế nào chứ.

Lâm Tây muốn khóc.

Lâm Tây sờ sờ cái trán, hơi nóng, có thể là phát sốt.

Lâm Tây nhắm mắt, ngủ đi, ngủ rồi cái gì cũng sẽ qua, ngủ đi.

Khi Lâm Tây mở mắt tỉnh lại đã là mười giờ sáng ngày hôm sau.

Lâm Tây nghĩ, bản thân thế nhưng ngủ lâu như vậy, mười mấy giờ.

Lâm Tây thử nhìn ra cửa, vẫn còn khóa. Hai người họ cũng chưa từng tới kêu cô rời giường đi học, có ý gì? Muốn nhốt cô đến thi đại học sao?

Thi đại học, đúng, còn phải thi đại học. Lâm Tây gồng thân mình, ngủ lâu thân thể hơi mệt. Cô duỗi tay sờ sờ cái trán, đầu vẫn còn rất nóng.

Trong phòng, không có com, không có nước. Lâm Tây liếm liếm môi, đứng dậy đi đến trước bàn học, cầm bút gạch một con số.

Cách ngày thi đại học còn bốn ngày.

Lâm Tây xoa xoa mặt, liếm liếm môi. Cô mở sách địa lý ra, buộc bản thân học bài.

Ở khu vực Đông Á và Đông Nam Á, mùa hạ có gió thổi từ Ấn Độ Dương và Thái Bình Dương tới, đem theo không khí mát mẻ và mưa lớn...

Trong đầu Lâm Tây suy nghĩ Tào Lệ Linh và Lâm Cường đi nơi nào? Bọn họ sẽ đi đâu?

Đại Tây Dương có hình chữ S kéo dài từ Bắc xuống Nam và được chia ra làm hai phần: Bắc và Nam Đại Tây Dương bởi dòng nước ngược vùng xích đạo vào khoảng 8 vĩ độ Bắc...

Lâm Tây nghĩ bây giờ Trần Kiều đang làm gì? Hôm qua cãi nhau lớn tiếng như vậy không biết anh có nghe thấy không.

Sông Nin hoặc Nile, là dòng sông thuộc châu Phi, là sông chính của khu vực Bắc Phi, thường được coi là con sông dài nhất trên thế giới, với chiều dài.....

Lâm Tây bỗng nhiên nghĩ đến Tào Lệ Linh và Lâm Cường có thể hay không đi tìm Trần Kiều!

Nghĩ đến bộ dáng hôm qua hai người họ tức giận, Lâm Tây cảm thấy loại khả năng này vô cùng lớn, trong lòng kinh hãi.

Lâm Tây đứng bật dậy dựa vào cái ghế, cánh tay không biết bị cây đinh trên ghế hay là thứ gì đó suột ngang, máu chảy ra, cô lung lay té ngã trên mặt đất, cái ly thủy tinh trên bàn cũng rơi xuống vỡ nát, Lâm Tây ngồi trên mặt đất chống tay đứng dậy, bàn tay trực tiếp chống xuống mảnh vỡ ly thủy tinh, máu tươi chảy ròng ròng.

Cô cũng mặc kệ chạy đến cửa phòng, dùng sức đập cửa.

“Ba! Mẹ! Mở cửa!” Lâm Tây hô to.

“Ba mẹ có ở nhà không! Mở cửa!” Lâm Tây kêu gào.

“Mở cửa! Ba! Mẹ!”

“Cầu xin ba mẹ, con sai rồi, cầu xin ba mẹ, mở cửa đi.” Lâm Tây nhe răng.

Đáp lại cô là sự tĩnh lặng.

Lâm Tây suy sút thuận thế dựa người vào cửa, hai chân khụy xuống mặt đất.

Cô đau đầu chóng mặt, trời đất quay cuồng.

Sao lại ngủ, đây là suy nghĩ duy nhất trước khi ngất đi.

Lại lần nữa Lâm Tây tỉnh lại, là ở bệnh viện, cánh tay và vết thương đã băng bó tốt, bên cạnh không có người.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, trời nắng, giờ tay nhìn đồng hồ đã 7 giờ sáng.

“Lại ngủ một ngày, haizz.”

Hôm nay là ngày ba tháng sáu, cách ngày thi đại học còn ba ngày.

Lâm Tây giờ tay sờ sờ đầu, đã hết nóng, bây giờ ngoại trừ ngủ lâu quá có chút mệt thì ở ngoài không có gì không thoải mái. Cô muốn đi tìm Trần Kiều, cô muốn đi tìm Tào Lệ Linh và Lâm Cường, cô còn muốn chuẩn bị thi đại học. Đầu óc có chút loạn, cô cần tỉnh táo.

Lâm Tây rút kim tiêm trên tay, đau. Lâm Tây mỉm cười, không nghĩ tới có một ngày bản thân cư nhiên sẽ không tuân lời bác sĩ mà làm ra loại chuyện này giống như trên TV, thực có ý tứ.

“Ai ai ai, cô làm cái gì vậy?” Một vị hộ sĩ đi đến, trách cứ nói: “Thân thể của mình không biết quý trọng, tuổi còn nhỏ không lo học tập suốt ngày làm ba

mẹ phiền lòng.”

Ánh mắt hộ sĩ kia nhìn Lâm Tây hơi kỳ quái.

Nhìn kỹ và đánh giá, còn có khinh thường.

Lâm Tây trấn định tinh thần, nói với hộ sĩ kia: “Chào chị, sao tôi lại hôn mê?”

“Phát sốt, tuyệt thực, hôn nữa áp lực quá lớn, tim chết cũng không phải biện pháp như vậy.”

“Ba mẹ tôi đâu?” Lâm Tây hỏi.

“Ba mẹ? Trong mắt cô còn có ba mẹ? Trong mắt cô mà có ba mẹ thì sẽ không làm ra loại chuyện này!”

Lâm Tây nghi hoặc nhìn hộ sĩ.

Hộ sĩ vòng qua cô, xem xét ở giường bên cạnh, nhỏ giọng nói thầm: “Người trẻ tuổi bây giờ, thật là càng ngày càng không tự ái, chuyện gì cũng có thể làm được.”

Lâm Tây đi ra bệnh viện, ở trên đường đi, cô cân nhắc: Hộ sĩ kia là đã biết chuyện của cô và Trần Kiều sao? Hay là cho rằng cô tuyệt thực tự sát?

Nghĩ đến Trần Kiều, Lâm Tây bước đi nhanh hơn.

Lâm Tây không hiểu sao lại phát triển thành thế này?

Rõ ràng chỉ là một việc thật bình thường, rõ ràng chỉ là một việc nói mấy câu đã có thể giải thích ngọn nguồn, vì sao lại náo loạn đến gà bay chó sủa, bây giờ bản thân còn vào bệnh viện. Lâm Tây nhìn cánh tay bị băng bó của mình, bất đắc dĩ thở dài, còn thẳng cấp thành tuyệt thực tự sát?

Bản thân sống mười mấy năm bình tĩnh ổn trọng quy củ, nhưng tại đây thời gian không đến ba ngày đã khiến cho long trời lở đất. Các loại cốt truyện cầu huyết theo thứ tự mà diễn ra.

Bản thân sống mười mấy năm, vẫn là lần đầu tiên chịu đựng ánh mắt vừa rồi của hộ sĩ kia.

Khinh thường... Khinh thường!

Lâm Tây có chút buồn nôn nhưng nôn không ra. Cô mới ý thức được đã hai ba ngày mình không ăn cơm, mặc kệ, về nhà trước rồi tính.

Lâm Tây gõ cửa nhà Trần Kiều, không ai đáp lại.

Lâm Tây lấy trong túi ra chìa khóa có dây màu đỏ Trần Kiều đưa cho cô, mở cửa.

“Trần Kiều?” Không có ai.

Lâm Tây đi vào phòng Trần Kiều.

Lâm Tây phát hiện đồ của Trần Kiều không còn ở đây. Khăn trải giường, quần áo, máy tính, còn có... Giấy cô cho anh, hoàn toàn không còn.

Vốn dĩ hành lý của Trần Kiều không nhiều, nếu không nhìn phòng của anh thì căn bản không nhìn ra anh đã dọn đi rồi.

Phòng ở bây giờ và lúc trước không có nhiều biến hóa, ngoại trừ hành lý ít đến đáng thương của Trần Kiều biến mất thì tất cả vẫn còn nguyên vẹn.

Lâm Tây xuống phòng bếp xem, những thứ cô mua cho anh chén đĩa, mâm, đều nằm ở trong tủ.

Lâm Tây mua chậu cây xanh, chậu cây xanh cũng nằm ở trên ban công phơi nắng.

Anh đều không mang đi.

Cái ly! Đúng rồi, cái ly!

Lâm Tây chạy vào phòng của mình tìm cái ly. Cái ly con mèo không ở trong phòng.

Lâm Tây lại chạy vào phòng Trần Kiều, cái ly con chó cũng không ở trong phòng anh.

Anh chỉ đem hai cái ly đi.

Lâm Tây ngốc ngốc đứng giữa phòng khách, cô sống trong phòng chật hẹp mười mấy năm đây là lần đầu tiên cô cảm thấy trống rỗng như vậy, trống rỗng làm người sợ hãi.

Anh đi rồi.

Không thấy anh nữa.

Anh biến mất.

Lâm Tây không có phương thức liên hệ với anh, không có bất kỳ tin tức gì của anh, thậm chí quê quán của anh ở đâu cô cũng không biết.

Đời này có thể cô tìm cũng không thấy anh nữa.

Trong lòng Lâm Tây có một loại cảm giác trời sắp sụp xuống, cô không biết nên làm như thế nào cho phải.

Lần đầu tiên Lâm Tây bị tuyệt vọng bao phủ.

Sợ hãi, tuyệt vọng, còn đáng sợ hơn bóng tối mười mấy năm qua ngàn vạn lần.

Cô bắt đầu hối hận.

Cô hối hận sáng hôm đó sao lại chạy đi tìm anh.

Cô hối hận ngày đó ở trước mặt di Vương vì sao phải chạy trời chết, tại sao không đi giải thích cho rõ ràng.

Cô hối hận vì sao ngay từ đầu bản thân sẽ tin tưởng Tào Lệ Linh và Lâm Cường như vậy, cô hẳn là phải chuẩn bị trước nếu bị hiểu lầm.

Cô thậm chí bắt đầu hối hận, bản thân không nên đồng ý lời mời của anh, qua nhà anh học tập. Như vậy sẽ không có gì hiểu lầm, anh cũng sẽ không đi.

Làm sao bây giờ...

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ!

Một loại thống khổ không thể hiểu được nảy lên trong lòng Lâm Tây.

Lâm Tây bắt đầu buồn nôn, cô muốn nôn, cô vọt tới WC, ghé vào bồn nước điên cuồng nôn mửa.

Dạ dày trống rỗng, cô chỉ nôn ra nước.

Lâm Tây ngồi ở trên sàn nhà WC, trong miệng một cổ chua xót, lại có một tia mặn.

Mặn? Sao lại có vị mặn?

Lâm Tây sờ sờ khóe miệng, lại hướng lên trên.

Là nước mắt.

Lâm Tây rất muốn ngắt đi, giống như trước đó vậy, hai mắt nhắm nghiền ngắt xiu, cái gì cũng mặc kệ, hôn mê thật tốt.

Không có biện pháp ngắt xiu, xong đời!

Lâm Tây ngồi ở trên sàn WC, vẫn không nhúc nhích.

Qua thật lâu, hình như có người tới.

Lúc cô vào phòng quá sốt ruột, quên mất đóng cửa, cửa WC lại mở rộng. Cửa WC đối diện cửa lớn, cho nên người bên ngoài có thể thấy rõ bên trong.

Lâm Tây mặc kệ, đầu óc cô chỉ nghĩ muốn ngắt xiu.

Người tới là chú Lưu chủ phòng, ban đầu ở tại cách vách nhà Lâm Tây.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mắt Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Bị đánh

“Ai nha, sao lại thế này.” Chủ nhà tới đây xem phòng ở, còn chưa đi vào cửa đã thấy Lâm Tây ngồi trên sàn nhà WC không nhúc nhích, vội vàng chạy tới nâng cô lên: “Tiểu Tây, sao lại làm bản thân thành thế này.”

“Chú.” Lâm Tây nhìn người đến, miễn cưỡng lên tiếng.

“Ai, có phải cả người không thoải mái? Đừng ngồi ở chỗ này, đến sofa ngồi.” Chú Luru vội vàng nâng Lâm Tây dậy.

Hai người ngồi xuống sofa ở phòng khách, chú Luru đổ cho Lâm Tây một chén nước, Lâm Tây chậm rãi uống vào mấy ngụm nước, đầu óc mới dần dần tỉnh táo lại.

“Trần Kiều lúc trước ở chỗ này thuê nhà của chú, sao lại đột nhiên dọn ra ngoài?” Lâm Tây vội vàng hỏi.

“Tiểu Tây, chú cũng không còn cách nào, chú và ba mẹ con làm hàng xóm nhiều năm, chú lại là nhìn con lớn lên, chú, này.....”

Lâm Tây im lặng, là Lâm Cường và Tào Lệ Linh đi tìm chú Luru, nói cho ông chuyện gì đó bảo ông đuổi Trần Kiều đi, chú Luru không rõ tình huống, cho rằng cô thật sự đã chịu thương tổn, huống chi cũng không thể không cho ba mẹ cô mặt mũi, vì thế đuổi Trần Kiều.

Chú Luru thở dài, lời nói thâm thúy: “Tiểu Tây, chú nói này, con vẫn là học sinh, sao có thể dây dưa cùng loại người không rõ ràng này. Ai.”

Chú Luru lại thở dài, nói: “Chú nhìn con lớn lên, con là loại người gì chú biết, việc này khẳng định không phải con sai. Chẳng nhóc Trần Kiều này nhìn rất thành thật, thế mà...”

“Chú, chúng con không có. Thật sự không có ở bên nhau.”

Nhìn bộ dáng bây giờ của Lâm Tây, chú Luru lắc lắc đầu, đưa tờ khăn giấy cho Lâm Tây, nói: “Cầm, lau mặt. Sắc mặt bây giờ của con quá khó coi, nhanh về nhà nghỉ ngơi đi.”

“Chú, chú biết Trần Kiều dọn đi nơi nào không?” Lâm Tây hỏi.

“Chú thật sự không biết, nếu có biết thì chú cũng không thể nói cho con. Con sắp thi đại học, nên tập trung học tập đừng để ảnh hưởng tới tâm thái, biết chưa. Ba mẹ con còn chờ con làm về vang mặt mũi.”

Lâm Tây cúi đầu, không hỏi thêm gì: “Vâng, cảm ơn chú Luru.”

“Đúng rồi, chú Luru.” Lâm Tây móc ra chìa khóa. “Chìa khóa này trả lại cho chú.”

Lâm Tây giữ sợi dây đỏ lại, chỉ đưa chìa khóa cho chú Luru.

Chú Luru tiếp nhận chìa khóa, thở dài, không nói gì.

Lâm Tây đứng dậy từ biệt: “Chú Luru, con về trước.”

“Về nghỉ ngơi đi, thi đại học cố lên! Đừng suy nghĩ nhiều!”

“Vâng.”

Lâm Tây đi vài bước, lại dừng một chút, xoay đầu nhìn chú Luru, do dự nói:

“Cái kia, chú Luru...”

Thôi bỏ đi.

“Chú Luru chú ý sức khỏe.”

Lâm Tây vốn muốn đem mấy thứ mâm chén mang đi, đó là hồi ức thuộc về hai người bọn họ.

Nhưng thôi, cũng không có ý nghĩa gì.

Lâm Tây quấn sợi dây đỏ lên cổ tay, biến thành cái lắc tay khá xinh đẹp.

Lâm Tây mở cửa nhà, Tào Lệ Linh và Lâm Cường hình như mới vừa rời giường, đang dọn dẹp chuẩn bị ra ngoài. Nhìn thấy Lâm Tây, hai người đều ngây người.

“Sao mà đã trở lại?” Tào Lệ Linh hỏi.

“Ồ? Đây là không thể trở lại sao?” Bây giờ Lâm Tây thật tức giận, thân thể vốn dĩ đã không thoải mái, vừa mới biết bọn họ làm cái gì, cô càng không muốn để ý đến bọn họ.

“Con nhỏ này, nói chuyện kiểu gì vậy. Mày không ở bệnh viện nằm đi trở về làm gì.” Lâm Cường trách cứ.

“Đã khỏe, còn phải thi đại học, con muốn ôn tập, con muốn tới trường học.” Lâm Tây lạnh lùng nói.

Lâm Tây mặt không biểu tình đi vào phòng, thu dọn cặp sách chuẩn bị ra cửa.

“Mày định đi đâu?” Lâm Cường tức giận hỏi.

“Trường học.”

“Từ từ, tao đưa mày đi.” Lâm Cường nói.

“Ba đưa con đi trường học? Ba còn chưa từng đưa con đi nhà trẻ, bây giờ lại muốn đưa con đi trường học, con cũng thật cảm động!” Lâm Tây bất đắc dĩ, cười lạnh nói: “Sao nào, quán không được nên muốn giám thị?”

“Nói chuyện kiểu gì vậy, ba mày cũng là vì muốn tốt cho mày. Mày một đứa con gái là có hại mày có biết không! Người khác nói hai ba câu hoa ngôn xảo ngữ mày đã chạy theo!” Tào Lệ Linh hét đậm.

“Bây giờ Trần Kiều đi rồi, hôm qua tao đã đuổi nó đi, mày chuyên tâm học tập, nó sẽ không quấy rầy mày...”

Nghe được lời này, lòng Lâm Tây như bị đâm một cái, phát đau.

“Là mẹ đuổi Trần Kiều đi?” Lâm Tây hỏi lại.

Tào Lệ Linh không trả lời, hỏi lại cô, “Mày, cái kia..... Làm chưa?”

Lâm Tây đứng không vững lui về sau mấy bước, đỡ lấy bức tường phía sau mới miễn cưỡng đứng lại. Những lời này của Tào Lệ Linh giống như cây búa lon hung hăng nện lên đầu cô vậy.

Lòng đau đón đầu óc choáng váng.

Mẹ của cô đến bây giờ còn không tin cô.

Hô hấp của Lâm Tây bắt đầu dồn dập, cô cảm thấy tức ngực khó thở, cô há miệng thở dốc.

Hít thở.

Một hơi.

Hai hơi.

Hít.

Thở.

.....

Được rồi, không sao, bình tĩnh, bình tĩnh...

Tâm lý ghê tởm cố nén trụ thân thể, cô ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tào Lệ Linh.

Lâm Tây cười lạnh, tự sa ngã, bình tĩnh nói: “Mẹ nói làm cái gì?”

Tào Lệ Linh tức khắc bày ra một bộ biểu tình thất vọng. Đầy mặt thất vọng, lại không có khiếp sợ.

Nhìn hai người bọn họ đau lòng thất vọng, Lâm Tây cảm thấy vui sướng.

Ngoan ngoãn mười mấy năm, cũng nên phản nghịch. "Không có" là đáp án bọn họ chờ mong sao?

Nhìn vẻ mặt của bọn họ giống như đã luyện tập tốt, chỉ chờ cô nói ra những lời này, sau đó bọn họ nhanh chóng làm bộ làm tịch bày ra biểu tình ứng phó.

Đau lòng? Thất vọng?

Lâm Tây lạnh mặt, như thể trả thù nói: “Đúng vậy, con thừa nhận, con và anh ấy đã ngủ rồi, chúng con sớm đã ở chung, con thích anh ấy, con.....”

Chát.

Lâm Cường phẫn nộ giơ bàn tay lên tát cô một cái. Là má trái.

Lâm Tây chỉ cảm thấy trên mặt nóng rát, đau.

Lâm Tây nghĩ: Lần trước cô bị đánh đến phát sốt, hôn mê không nhớ rõ, lần này cảm xúc thực phong phú, thể nghiệm thực hoàn chỉnh.

“Mày, mày, sao có thể không biết xấu hổ như vậy!” Lâm Cường run rẩy chỉ vào Lâm Tây mắng.

Lâm Tây tiếp tục nói: “Con đặc biệt thích anh ấy! Lúc trước mỗi buổi tối không trở về nhà là bởi vì đi nhà anh ấy, ở nhà anh ấy làm cái gì thì hai người cũng biết đó...”

Chát. Là má phải.

Lại là một cái tát, Lâm Tây cảm giác được máu mũi nóng đang chảy xuống.

Lâm Tây nghĩ thầm: Mẹ nó, đánh đến nghiền rồi. Muốn đánh cho đối xứng sao?

Lâm Tây ngẩng đầu bình tĩnh nhìn bọn họ: “Đây còn không phải là đáp án hai người muốn sao, hai người vừa lòng chưa?”

“Cút, mày cút cho tao!”

Lâm Tây nhắc cặp sách lên quay đầu đi ra ngoài.

Lâm Cường và Tào Lệ Linh ở trong phòng chửi ầm lên, ôm đầu khóc ròng.

Buồn cười làm sao. Bọn họ cãi nhau nửa đời người, cư nhiên tại đây bắt tay giảng hòa, cùng chung kẻ địch.

Nếu kẻ địch tội ác tày trời của hai người bọn họ không phải mình thì chắc Lâm Tây sẽ cảm động phát khóc.

Nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có một lần, hai người bọn họ không cãi nhau, mà người khuyên can là mình, ngẫm lại Lâm Tây còn có chút cảm giác thành tựu.

Lâm Tây một mình đi đến cửa hàng cháo lần trước Trần Kiều dẫn cô đi ăn sáng.

Lâm Tây gọi một phần cháo bắp ngọt, gọi một phần hoa quả bánh gạo, lần trước cô thấy Trần Kiều rất thích ăn món này.

Lâm Tây ngồi chờ đồ ăn, miên man suy nghĩ.

Mấy ngày nay cô không ăn gì, dạ dày trống rỗng, vừa mới nôn ra bây giờ thật không dễ chịu, hai người kia chỉ lo hỏi cô có "làm chưa", cũng không hỏi cô một câu, "Ăn chưa"

Tựa như mấy ngày hôm trước, chỉ lo nhốt cô lại, không cho cô đi ra ngoài làm mất mặt bọn họ, còn quên mất bản thân đã nhốt cô cả ngày, không cho cơm ăn, cũng không cho nước uống.

Lòng Lâm Tây chua xót, suy nghĩ lung tung rối loạn, nuôi chó cũng phải cho chó ăn chứ!

Nhưng nói thật, Tào Lệ Linh thật đúng là xem nhẹ cô, bà ấy không hề tin tưởng con gái của mình. Bà ấy không thử nghĩ xem con gái của mình là loại người gì hay sao?

Xem ra mình vẫn không đủ hiểu biết.

Huống chi, liên tính bọn họ nghĩ là sự thật thì thế nào, nếu không phải lần này dì Vương thấy, bọn họ cũng sẽ không phát hiện.

Dù sao chưa từng quản qua, không hề để ý tới, lúc này làm bộ làm tịch cái gì.

Còn Lâm Cường, mấy ngày nay đã ba cái tát rồi

Thật là ba ruột, ngày thường không có chủ kiến thì thôi. Loại chuyện này ông ấy cũng không tin cô. Được rồi, không nghĩ nữa.

Cháo bung lên, Lâm Tây bỏ thêm hai muỗng đường. Lâm Tây cảm thấy ngọt phát ngán, nhưng cô thích.

Dạ dày cô trống trơn, lại vừa mới nôn nên trong miệng đắng ngắt, cô chẳng muốn ăn nhưng vẫn phải ăn, cô không thể ngã xuống.

Ba ngày, chỉ còn lại ba ngày. Cách ngày thi đại học chỉ còn ba ngày!

Lâm Tây cường bách chính mình ăn xong tô cháo, ăn xong bánh gạo.

Lâm Tây đi dạo trên phố một hồi, cuối cùng vẫn đi trường học, lúc đến trường học đã là tiết thứ ba.

Lâm Tây đi vào phòng học hô báo cáo, thầy giáo nhìn cô vài lần sau đó cho cô vào học.

Trong lớp mấy chục đôi mắt nhất trí nhìn chăm chăm cô, khe khẽ nói nhỏ.

Lâm Tây không để ý. Cô biết vì sao mọi người đều nhìn mình.

Sắp thi đại học, Lâm Tây hai ngày không tới trường, hôm nay cuối cùng cũng tới nhưng đến muộn.

Trên mặt má trái và má phải còn có dấu tay, hồng hồng đối xứng.

Cảnh tượng cao lãnh băng sơn học bá chật vật thảm hại như thế, đúng là khó gặp, xem đi, xem đi.

Lâm Tây thật sự cảm thấy không sao cả.

Lâm Tây đi thẳng đến chỗ ngồi của mình ngồi xuống, bạn cùng bàn Luru Vũ Thần liền gấp không chờ nổi nói với cô: “Lâm Tây, cuối cùng cậu cũng tới trường học! Làm tớ lo muốn chết.” Luru Vũ Thần nhiệt tình như lửa, có chút không chống đỡ được. Cô ấy còn đang nói: “Cậu không sao chứ! Mặt cậu bị gì vậy?”

“Bị đánh.” Một câu vô nghĩa.

“Đau không.” Luru Vũ Thần đau lòng hỏi.

“Còn tốt lắm.”

“Hai ngày trước sao cậu không tới trường học, tớ nghe nói...” Luru Vũ Thần sốt ruột.

“Cậu nghe nói cái gì?” Lâm Tây hồ nghi hỏi. Còn không phải chỉ là hai ngày không tới trường học thôi sao, bọn họ thảo luận thành cái dạng gì rồi?

Luru Vũ Thần nhìn trái nhìn phải. Lặng lẽ nói: “Tớ nghe nói cậu muốn tự sát!”

“Hở?” Lâm Tây thấy thật thú vị.

Luru Vũ Thần: “Không phải tớ nói, mọi người đều truyền tai nhau thôi, nói cậu kết giao bạn trai, ba mẹ cậu không đồng ý, sau đó cậu đòi tự sát.”

“Còn nói, nói...” Luru Vũ Thần ấp a ấp úng, cô ấy lặng lẽ nhìn Lâm Tây, đón nhận ánh mắt lạnh lùng của Lâm Tây, bị dọa sợ lập tức một hơi nói ra: “Nói cậu mang thai sinh non!”

Luru Vũ Thần nhìn mặt Lâm Tây biến đen, vội vàng bổ sung: “Tớ biết cậu khẳng định không phải như thế! Cậu tốt như vậy sao có thể nhìn trộm ai, cậu sao có thể làm ra loại chuyện này!”

“Sao lại không?” Lâm Tây đột nhiên bình tĩnh hỏi lại.

Luru Vũ Thần ngơ ngác, không đoán trước Lâm Tây sẽ đột nhiên hỏi như vậy, đầu óc xoay chuyển một lát, mới lẩm bẩm nói: “Cậu không thể, vì cậu chính là Lâm Tây.”

Lâm Tây gọi lên khoe miệng, ôn nhu mỉm cười: “Đó là giả, đừng tin. Vì sao bọn họ nói như vậy?”

Luru Vũ Thần vội vàng bày ra biểu tình “tớ biết ngay mà”, riu rít nói: “Ngày đó cậu té xỉu, ba mẹ cậu hoảng hốt gọi 120, lúc ấy chung cư có rất nhiều người nhìn thấy trên cánh tay của cậu chảy máu ròng ròng, nâng cậu lên xe cứu thương...”

Lâm Tây lại muốn hôn mê. Cô đã không biết nên nói cái gì.

Lâm Tây hỏi: “Cụ thể là bao nhiêu người biết?”

“Lớp chúng ta đang truyền tai nhau, cả khối của chúng ta hình như cũng đều đã biết...”

“Cậu biết đó, danh khí của cậu vang dội toàn trường... người xem náo nhiệt quá nhiều...”

Luru Vũ Thần nói: “Tớ biết những việc này đều là bọn họ nói bậy, nhưng cậu đến tận cùng là bị sao vậy!”

Luru Vũ Thần nhìn cánh tay của cô: “Sao lại thật sự bị thương. Sẽ không ảnh hưởng đến kỳ thi chứ?”

Lâm Tây lắc đầu: “Không sao. Tay trái, không ảnh hưởng.”

“Cậu nói cho tớ biết đã xảy ra chuyện gì, chia sẻ với tớ, tớ cũng muốn ở trước mặt mọi người chống lưng cho cậu! Không cho bọn họ nói hươu nói vượn!”

Lâm Tây đơn giản trần thuật lại sự tình.

Lưu Vũ Thần giận dữ: “Ba mẹ cậu thật kì cục! Còn di Vương kia cũng thật là! Miệng lưỡi của những người này thật ác độc! Không sợ bị báo ứng sao!”

Lưu Vũ Thần ôm ôm Lâm Tây, khóc hu hu nói với Lâm Tây: “Bảo bối, cậu chịu khổ rồi...”

Lâm Tây mỉm cười, tiếp nhận cái ôm của Lưu Vũ Thần, cho dù cô thập phần không thích loại tiếp xúc thân mật này.

“Trần Kiều kia, cậu...” Lưu Vũ Thần thật cẩn thận hỏi.

Lâm Tây lắc đầu, không nói gì.

Trần Kiều?

Cô không biết.

Anh có đôi khi thật ôn nhu, có đôi khi thật hừ.

Có đôi khi giống trẻ con, có đôi khi vô cùng đáng yêu.

Càng nhiều lúc anh giống ông cụ non, anh một mình yên yên tĩnh tĩnh ngồi đợi.

Anh hoặc là vẽ tranh, hoặc là chơi trò chơi ghép hình, hoặc là ngồi ngây người.

Lâm Tây muốn nói với anh, lúc anh ngồi phát ngốc đặc biệt đáng yêu, lại có chút chua xót.

Người ít lời như vậy, người không thú vị như vậy, người ngốc như vậy.

Hình như cô lại rất thích.

Cô nói muốn cảm ơn anh, chờ thi đại học xong sẽ cảm ơn anh.

Còn chưa thi đại học xong, anh đã đi rồi.

Anh còn nói muốn dạy cô vẽ tranh...

Anh đi rồi, cô không biết anh dọn đi nơi nào, còn ở Bắc Thành hay đã đi nơi khác.

Lâm Tây không dám nghĩ, tưởng tượng đến khả năng cả đời này không thể gặp lại anh, Lâm Tây chỉ cảm thấy sợ hãi, như là rơi vào bóng tối vô biên vô hạn.

Lâm Tây lại nhớ tới lúc trước Trần Kiều có nói: “Nếu tôi còn chưa đi, tôi sẽ dạy cô vẽ.”

Sớm đã nói phải đi. Sớm đã nói cho chính mình đừng động tâm.

Vì sao bây giờ lòng lại đau.

Lâm Tây, là mày ngu ngốc.

Lớp mười hai đến tháng cuối cùng đã sớm không có bài mới học, mỗi tiết đều có giáo viên khác nhau tới gác, học sinh tự mình ôn bài, tiết này là của thầy Vương đầu trực dạy lịch sử.

“Thầy Vương, quấy rầy một chút, tôi tìm Lâm Tây.” Ngoài cửa một cái đầu ngó vào dò xét.

Là chủ nhiệm lớp Trần Lệ Lệ, cô ấy đối xử với Lâm Tây rất tốt, cũng kỳ vọng cao ở cô.

Lâm Tây tâm sự nặng nề chậm rãi đi ra ngoài.

“Lâm Tây, mặt thế nào? Có đau không, đi, chúng ta đi lấy đá chườm.”

Không có nghi vấn, không có trách móc nặng nề, chỉ có ôn nhu và quan tâm.

Nghe thấy âm thanh ôn nhu lại quen thuộc này, nước mắt nhịn thật lâu cuối cùng không ngăn được, ào ào chảy xuống.

Trong trường học tìm không thấy đá, cuối cùng hai người ở quầy bán đồ ăn vặt cầm hai cây kem gác lên trên mặt.

Trần Lệ Lệ đưa Lâm Tây ra sân thể dục ngồi xuống băng ghế đá gần đó.

“Lâm Tây, chuyện của em, ba mẹ em cũng nói với cô.”

“Bọn họ nói cái gì?” Lâm Tây có chút sợ hãi.

Những người khác cô mặc kệ, nhưng cô không muốn làm người mình để ý cũng để ý mình thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mất Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Đặc biệt thích

Chủ nhiệm lớp bình tĩnh nói: “Cô càng muốn nghe em nói.”

“Cô sẽ tin em sao?”

Lâm Tây thật sự sợ hãi.

Trần Lệ Lệ ôn nhu mỉm cười: “Bởi vì em là Lâm Tây, cho nên lời em nói, cô sẽ tin.”

Lâm Tây đem lời nói vừa nói với Lưu Vũ Thần trần thuật lại một lần nữa.

Nghe xong, Trần Lệ Lệ không nói gì thêm, ôn nhu sờ sờ đầu Lâm Tây.

“Tay còn đau không? Bây giờ còn chỗ nào không thoải mái? Có muốn đi bệnh viện kiểm tra lại?”

Cái mũi Lâm Tây chua xót, muốn khóc.

Người không có quan hệ huyết thống cư nhiên cho cô tín nhiệm nguyên vẹn.

Mà người có quan hệ huyết thống lại dùng lời ác độc nhất công kích cô.

“Cảm ơn cô, bây giờ em đã khá hơn nhiều. Vết thương trên tay cũng không ảnh hưởng đến thi cử.”

“Mấy ngày nay đừng nghĩ đến chuyện khác, chỉ còn ba ngày liền thi đại học, nhất định phải điều chỉnh tốt trạng thái. Được không?”

Lâm Tây gật gật đầu, mang theo giọng mũi ướt dầm dề nói: “Vâng.”

Trần Lệ Lệ lại an ủi Lâm Tây một hồi, mới bảo cô trở về.

Mấy ngày nay, thân thể và tâm lý đều liên tiếp bị kích động, hơn nữa lớp mười hai vốn dĩ đã có nhiều áp lực, trước đó vẫn luôn học bài, đến bây giờ đầu óc cô cực kỳ rối loạn, trong lòng cũng loạn, cô cũng không biết mình có thể điều chỉnh tốt hay không.

Nhưng phải nỗ lực!

Bản thân nỗ lực mười mấy năm chỉ vì thi đại học. Thi đại học xong, đi một thành thị khác, rời khỏi nơi này, càng xa càng tốt.

Thế thì tốt rồi.

Sẽ tốt thôi.

Cô sẽ tốt lên.

Đúng, phải nỗ lực.

Tan học, Lâm Tây cũng không muốn về nhà.

Nhưng không trở về nhà thì đi nơi nào.

Cô không có chỗ để đi.

Lâm Tây đứng ở trước cổng trường một hồi, không có ai tới đón cô.

Lâm Tây cười nhạt lắc đầu, Lâm Cường quả nhiên là đàn ông không có bản lĩnh, làm bất cứ chuyện gì đều không để bụng, nói mà không làm. Thật

không hổ là Lâm Cường, chỉ có việc giáo huấn con gái cũng không làm được.

Lại quay đầu suy nghĩ, dù sao nhiều năm như vậy bọn họ cũng không quản mình.

Vậy giáo huấn cũng lười đi giáo huấn.

Thành tựu của mình là của bọn họ.

Sỉ nhục của mình là của chính mình.

A ha ha.

Bọn họ chỉ biết cái gọi là giáo huấn, nhưng lại không muốn bỏ ra một phần sức lực để giáo huấn.

Lúc trước Lâm Tây bức bối với cái gia đình này, bây giờ đã biến thành chán ghét.

Mà cũng chỉ có nơi đó, mới là chỗ cô có thể ở.

Về đến nhà, Lâm Cường và Tào Lệ Linh đều không nói gì cô. Một phương diện là còn đang nổi nóng, về phương diện khác cũng là sợ ảnh hưởng đến tâm trạng thi cử của Lâm Tây.

Lâm Tây đứng ở bên cửa sổ trước cửa nhà, nhìn bóng đèn phát sáng trước cửa nhà người khác, không có một bóng đèn thuộc về cô.

Cô cảm thấy mấy cái bóng đèn đó không ấm áp chút nào, đó đều là của người khác, không có cô, cô ghen ghét.

Cô lại nhớ tới Trần Kiều.

Anh một mình, anh đã sớm không có nhà.

Anh mỗi lúc ở nhà ngậy người có thể hay không rất cô độc? Anh nhìn bóng đèn trước cửa nhà của mọi người, có thể hay không rất sợ hãi?

Lâm Tây lại nhớ tới buổi tối hôm đó, đèn đỏ dưới chân núi lấp lánh phát sáng, lại ấm áp vô cùng.

Lâm Tây sờ sợi dây đỏ trên cổ tay.

Đây là vật duy nhất ràng buộc giữa bọn họ.

Anh rõ ràng thoát nhìn lạnh lùng, nhưng lại là một người rất ôn nhu.

Cô chưa từng gặp qua người nào ôn nhu hơn anh.

Đối với cô anh là người ôn nhu nhất trên thế giới này.

Cô chưa từng thích ai, thậm chí đối với thứ gọi là tình cảm gia đình cũng không quá hiểu biết, cô cũng không biết thích một người là như thế nào.

Cô cũng không biết bây giờ cảm giác không thể hiểu được của bản thân đối với Trần Kiều gọi là gì?

Cô chỉ biết, không gặp anh ba ngày, cô sẽ nhớ anh.

Ngày bốn tháng sáu, cách ngày thi đại học còn hai ngày.

Ngày năm tháng sáu, cách ngày thi đại học còn một ngày.

Hai ngày này, Lâm Tây không làm gì cũng không tiếp tục ôn tập. Điều chỉnh tâm thái mới là quan trọng nhất.

Mấy ngày nay đã xảy ra một đồng chuyện, gia đình, lời nói linh tinh không căn cứ, Trần Kiều. Hơn nữa mấy ngày hôm trước Lâm Tây còn sinh bệnh.

Nói Lâm Tây không chịu ảnh hưởng là không thể nào. Thi đại học đã áp lực, bây giờ là dầu đổ bìm leo.

Mấy ngày nay Lâm Tây vẫn luôn tận lực điều chỉnh tâm trạng, không thêm nghĩ đến những việc này. Lâm Tây đi học nhiều năm như vậy luôn có phương pháp ứng phó của chính mình, bằng không cũng không thể trong kỳ thi kiểm tra nào cũng đứng đầu toàn khối.

Chờ đến trước ngày thi đại học, đã khôi phục được chín phần.

Dư lại một phần, là Trần Kiều.

Trong cuộc đời cô chưa từng xuất hiện một người như vậy, có thể chữa khỏi tinh thần trống rỗng của cô, cũng có thể trở thành niềm vui của cô.

Nhưng cô nhớ rõ mình có nói với Trần Kiều: Tồi thi đại học, có một phần của anh.

Cô cần thiết phải dốc hết toàn lực.

Một ngày cuối cùng là xem trường thi, Bắc Thành chỉ có một khu nhà trung học, Lâm Tây đơn giản xem xong trường thi, đi ra khỏi trường, chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi.

Bỗng nhiên từ xa nhìn thấy một bóng người đứng ở dưới tàng cây đối diện trường học.

Người kia cũng đang nhìn cô.

Là Trần Kiều.

Trần Kiều mặc một cái áo thun màu đỏ, quần cao bồi dài, đầu đội mũ lưỡi trai màu đen, lưng cồng ba lô. Thoạt nhìn rất có sức sống. Tuổi của anh vốn dĩ cũng là một học sinh. Nhưng anh luôn mang lại cho Lâm Tây một cảm giác thành thục và yên tâm không phù hợp tuổi tác thật.

Rất ít khi Lâm Tây ý thức được, Trần Kiều cũng chỉ là một thiếu niên mười tám tuổi, là bạn cùng lứa tuổi với cô.

Trước nay Lâm Tây chưa thấy qua anh mặc màu sắc như vậy. Quần áo của anh không phải màu đen thì là màu trắng, rất đơn giản. Hôm nay anh mặc một thân áo thun màu đỏ, lại rất đẹp.

Lâm Tây đứng ở đầu đường bên này, Trần Kiều đứng ở đầu đường bên kia.

Từng chiếc xe chạy qua trước mặt hai người.

Xe tới, Trần Kiều không thấy. Xe đi rồi, Trần Kiều còn đứng đó.

Trần Kiều mỉm cười phát tay với Lâm Tây, xuyên qua đám đông và dòng xe cộ, Trần Kiều từng bước một đi đến trước mặt cô.

Lâm Tây cảm thấy trong nháy mắt thế giới giống như bị ấn nút tạm dừng, chỉ có cô đang đứng và Trần Kiều chậm rãi đi tới, tiến độ vĩnh viễn sẽ không tới điểm cuối, chuyện cũ cũng sẽ không có hồi kết.

Trần Kiều đứng trước mặt Lâm Tây.

Hai người đều là người kiệm lời, hơn nữa chuyện mấy ngày nay xảy ra hơi nhiều, ai cũng không biết nên mở miệng nói gì trước.

Lâm Tây ngẩng đầu nhìn Trần Kiều.

Anh rất cao, rất trắng. Trên mặt vẫn là tươi cười nhàn nhạt, phảng phất như người bị Tào Lệ Linh và Lâm Cường tìm đến, bị đuổi đi không phải là anh vậy. Anh giống như vĩnh viễn đều như vậy, thoạt nhìn cái gì cũng không sao cả, thoạt nhìn cái gì cũng không để ý, nhưng Lâm Tây có thể cảm giác được, những thứ anh giấu ở đáy lòng nhiều không thể miêu tả.

Hai người giống hai khúc gỗ đứng đối mặt nhau trước cổng trường học. Các học sinh vừa mới xem xong trường thi lục tục đi ra ngoài, phụ huynh chạy xe tới đón con cái.

Lâm Tây cảm giác được có nhiều người nhìn về phía này. Phần lớn học sinh lớp mười hai đều quen biết Lâm Tây, nếu không biết mặt cô, cũng tuyệt đối sẽ không không biết tên của cô.

Lâm Tây mặc kệ, cũng không muốn quan tâm.

Lâm Tây giang hai tay, hơi run rẩy, nhẹ nhàng mà ôm lấy Trần Kiều.

Trần Kiều ngây ngẩn cả người.

Anh đứng ngốc tại chỗ, không đẩy Lâm Tây ra, cũng không ôm lại Lâm Tây.

Một hồi lâu, Trần Kiều mới nhẹ nhàng nâng tay lên vuốt lưng Lâm Tây vài cái, hai người mới tách ra.

Lâm Tây hơi xấu hổ, cô cúi đầu hít hít cái mũi, cười hỏi: “Sao hôm nay mặc áo màu đỏ?”

“A.” Trần Kiều ngốc ngốc lên tiếng. Cúi đầu kéo quần áo của mình, ngượng ngùng nói: “Hôm nay mới vừa mưa, em sắp thi đại học nên mặc màu đỏ cho may mắn.” Theo sau lại khẽ nhìn Lâm Tây: “Vậy nên mặc màu đỏ.”

Lâm Tây phụt một tiếng cười ha ha.

Sau đó lại rầu rĩ nói: “Thực xin lỗi.”

Trần Kiều cười cười: “Không liên quan tới em.”

“Ngày mai thi rồi, khăn trương không?” Trần Kiều hỏi.

“Nhìn thấy anh không có việc gì, tinh thần bây giờ của tôi siêu nhẹ nhàng!”

Trần Kiều: “Một lát chuẩn bị làm gì?”

“Vốn dĩ chuẩn bị trở về nghỉ ngơi, một ngày cuối cùng cũng không có gì ôn tập.” Lâm Tây tự tin nói.

“Tôi đây đưa em đi Tiểu Nam Sơn dạo một vòng, sẽ không ảnh hưởng chứ?”

“Sẽ không ảnh hưởng, bây giờ đi thôi.” Lâm Tây nghiêng đầu thấy xe đẩy bán hàng rong, quay đầu nói: “A, chúng ta đi mua kẹo hồ lô ăn đi.”

Trần Kiều và Lâm Tây cầm kẹo hồ lô vừa ăn vừa đi lên Tiểu Nam Sơn.

Lâm Tây nói: “Hại anh dọn đi thật xin lỗi. Rõ ràng là anh giúp tôi.”

“Không sao. Ba mẹ em cũng là vì muốn tốt cho em. Hơn nữa,” Trần Kiều nói: “Là tôi chủ động đưa ra yêu cầu muốn dọn đi.”

“Vì sao?” Lâm Tây giật mình, hỏi: “Vì sao muốn dọn đi, anh muốn... Đi rồi sao?”

Trần Kiều không có trả lời.

Hồi lâu, Trần Kiều mới lên tiếng, “Trên Tiểu Nam Sơn có một tòa chùa miếu, em đi qua chưa?”

“Khi nào đi?” Lâm Tây không đáp hỏi lại.

Trần Kiều lặng im.

“Không đi.”

Lâm Tây dừng lại, nhìn anh.

“Tôi không có chỗ để đi, cho nên không đi.”

Trần Kiều thần sắc đạm nhiên, anh giống như vĩnh viễn chỉ có một bộ dáng nhàn nhạt kia. Không có cảm xúc gì, không có cảm thụ gì, giống như tất cả mọi chuyện đều không liên quan đến anh.

Lâm Tây không biết dùng từ gì để hình dung tâm trạng bây giờ của mình.

Cao hứng? Khổ sở? Đau lòng?

Nhưng tóm lại, anh sẽ không đi, tốt rồi.

Trần Kiều nhàn nhạt nói: “Trên núi có một tòa chùa miếu, em đi qua chưa?”

“Đã đi qua, khi còn nhỏ thường xuyên tới bái lạy.”

“Hôm nay chúng ta đi bái lạy đi.” Trần Kiều quay đầu nói: “Chúc em thi đại học thuận lợi.”

Lâm Tây mỉm cười, gánh nặng trong lòng rốt cuộc cũng buông xuống: “Được! Nhưng, anh tin thần linh sao?”

“Không tin, nhưng mà...” Trần Kiều chậm rãi đi tới, chậm rãi nói: “Hy vọng em thi tốt.”

Chạng vạng không ít người lên Tiểu Nam Sơn đi dạo, chân trời đã nhuộm một tầng màu cam đậm, ngày hè tháng sáu gió đêm hỗn loạn mang theo hơi nóng thổi tới, con đường hai bên rừng cây sum xuê, chim chóc líu ríu.

Khi ở trường học nhìn thấy Trần Kiều, bản khoãn mấy ngày nay của Lâm Tây đã không còn.

Một khắc kia, cô xác định, cô thích Trần Kiều.

Nhưng thái độ của Trần Kiều làm cô không xác định được, cũng không muốn xác định, hết thầy chờ thi đại học xong rồi tính.

Hai người đi đến đỉnh núi ngồi một hồi, buổi tối trời rất đẹp, lúc chạng vạng, đúng là lúc những người trẻ tuổi đến đi dạo, trên quảng trường, công viên, chiêng trống ồn ào náo động, cực kỳ náo nhiệt.

“Anh xem, cảnh tượng thật giống ngày hôm đó chúng ta mới vừa làm quen.” Lâm Tây ngồi trên ghế đá, cười ngẩng đầu nhìn trời.

“Ừ.” Trần Kiều gật đầu, ngón tay chỉ về một phương hướng: “Lúc ấy em nằm ở nơi đó đếm ngôi sao, khá buồn cười.”

Lâm Tây gãi gãi đầu: “Không phải chỉ là thả lỏng đại não, thả lỏng đôi mắt thôi sao.”

Trần Kiều cong khoe miệng mỉm cười, không đáp lời.

“Tặng em một món quà.” Trần Kiều lấy trong ba lô một thứ.

Lâm Tây thăm dò: “Cái gì thế?”

Là một bức tranh.

Là ngày đó hai người cùng đi chơi, lúc xuống núi nhìn thấy cảnh tượng —— đèn đỏ điểm điểm, thấp sáng đường về.

Trên bức tranh, một nam sinh và một nữ sinh đứng ở trên núi, nhìn nơi xa sáng lên một đường đèn đỏ. Sắc trời xám xịt, trên bầu trời ngôi sao thưa thớt lấp lánh. Bên cạnh, còn vẽ mấy trái dưa hấu lớn, bắp, còn có con chó vàng to xác ngày đó đuổi theo hai người.

Lâm Tây nhận bức tranh, cười sáng lạn, đôi mắt cong thành trăng non, nói: “Cảm ơn, đẹp lắm.”

“Chúc em thi cử thuận lợi, ngày sau đường xá bằng phẳng, một đường có đèn chiếu sáng.”

“Anh cũng vậy.” Lâm Tây nói: “Tương lai anh nhất định sẽ tốt hơn em rất nhiều!”

“Tại sao?” Trần Kiều hỏi.

Lâm Tây: “Bây giờ anh đã rất tốt, biết vẽ tranh, có thể kiếm tiền, có thể tự sống một mình. Bây giờ tôi vẫn là một học sinh, cái gì cũng không có, cái gì cũng không biết.”

“Em còn có bó lớn tương lai.” Trần Kiều nhàn nhạt nói.

“Anh cũng có mà.” Lâm Tây nhìn anh: “Anh cũng không phải chỉ mười tám tuổi thôi sao, làm gì luôn có một bộ dáng của cụ già mấy chục tuổi vậy. Chỉ có ngày đó chúng ta cùng đi chơi, em mới cảm thấy anh là mười tám tuổi, mới giống một đứa trẻ.”

Trần Kiều cười: “Đã bao lớn rồi, còn giống đứa trẻ gì nữa.”

Lâm Tây chơi xấu: “Em mặc kệ, anh của ngày đó, tựa như một đứa trẻ.”

Trần Kiều mỉm cười không nói gì.

“Khăn trương không?” Trần Kiều hỏi.

“Không. Trước khi nhìn thấy anh có một chút khăn trương, sau khi nhìn thấy anh hoàn toàn không còn khăn trương.”

“Có tin tưởng không?”

“Đương nhiên. Em là ai chứ.” Lâm Tây không chút khiêm tốn.

Trần Kiều cười nhạt: “Vậy là tốt rồi.”

“Muốn đến trường đại học nào?” Trần Kiều hỏi.

Lâm Tây nhún vai: “Không biết, dựa vào thành tích nói chuyện.”

Trần Kiều nhìn Lâm Tây nói: “Nhưng anh tin tưởng em.”

Lâm Tây cũng nhìn Trần Kiều cười nói: “Em không biết, cũng không nghĩ tới. Nhưng...”

Lâm Tây dừng một chút, ngẩng đầu nhìn lên không trung nói: “Rời đi thành thị này thì tốt, đi chỗ nào cũng được.”

Lâm Tây: “Càng xa càng tốt.”

Trần Kiều: “Nói như vậy, cuộc đời của em lại một lần nữa bắt đầu rồi.”

Lâm Tây quay đầu, hỏi Trần Kiều: “Sẽ tốt chứ, đều sẽ tốt chứ?”

Trần Kiều nhìn Lâm Tây, một lát sau, mới chậm rãi nói: “Đều sẽ tốt.”

Lại như khẳng định: “Sẽ rất tốt.”

“Đi thôi.” Trần Kiều đứng lên, “Đi bái lạy Bồ Tát.”

“Được.”

Hai người đi về phía ngôi miếu.

Đường đi lên ngôi miếu rất tối, yên tĩnh. Dọc theo đường đi ngoại trừ tiếng muỗi và tiếng ve kêu thì không có âm thanh gì khác, ngẫu nhiên có gió thổi qua làm lá cây va chạm phát ra tiếng sần sật.

Trần Kiều mở miệng: “Nơi của anh, có một loại tập tục.”

Lâm Tây quay đầu nhìn anh, chờ anh nói tiếp.

“Nếu vì một người cầu phúc, liền sẽ vì người đó làm một chiếc đèn lồng, mặt trên viết tên của người đó, treo đèn lồng lên, nhìn đèn lồng cầu nguyện, người đó sẽ mạnh khỏe thuận ý.”

“Anh đã làm cho em một cái. Tối hôm nay trở về lập tức treo lên, cầu nguyện cho em.”

“Ngày mai cố lên.”

Lâm Tây cười, đôi mắt cong cong, lại chứa đầy sao điểm điểm.

“Anh sao lại giống một ông già cũ kỹ vậy, vừa phong kiến vừa mê tín.”

Lâm Tây đôi tay chắp ở phía sau, nghênh ngang vượt chân đi tới: “Nhưng em rất thích.”

“Cảm ơn.” Lâm Tây nhảy lên một bước nhỏ.

“Đặc biệt đặc biệt cảm ơn.”

“Em đặc biệt đặc biệt thích.”

Bạn đang đọc truyện *Trong Mất Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Cầu phúc

Trước chùa miếu, người không nhiều, rất quanh quẽ.

Mùi nhang quanh quẩn toàn bộ chùa miếu, không nồng, cũng không nhạt.

Hai người đi đến trước đệm hương bồ, chậm rãi khụy gối quỳ xuống, chắp tay trước ngực, thành kính quỳ lạy cầu phúc.

Trần Kiều: Cầu cho Lâm Tây thi đại học thuận lợi, cuộc sống sau này bình an khỏe mạnh.

Lâm Tây: Cầu cho Trần Kiều mỗi ngày vui vẻ, đoạn đường tương lai bằng phẳng.

Còn...

Hy vọng anh ấy cũng thích tôi.

Một lạy.

Hai lạy.

Ba lạy.

Hai người các loại tâm tư quỳ lạy trước mặt Bồ Tát.

Trong đại điện một mảnh yên tĩnh, tĩnh lặng có thể nghe thấy tiếng muỗi và ve kêu bên ngoài rừng cây. Còn có, tiếng tim đập của hai người.

Rõ ràng cả hai đều không tin thần linh ma quỷ, lại không nhịn được đem nguyện vọng sâu nhất trong lòng cầu nguyện tại nơi đây, hy vọng có thể thành

hiện thực.

Hai người quỳ lạy xong đi xuống núi, ngày mai Lâm Tây còn phải thi đại học, về nhà nghỉ ngơi sớm mới tốt, Trần Kiều đưa Lâm Tây đến cửa nhà, Lâm Tây cũng không từ chối, cùng anh đi tới cửa chung cư.

“Bây giờ anh ở nơi nào?” Lâm Tây do dự mãi, vẫn quyết định hỏi.

“Chờ em thi đại học xong có thể đi nơi đó của anh ngồi chơi.” Trần Kiều đáp.

“Em đây phải làm sao để liên hệ với anh?” Lâm Tây không chút ngượng ngùng hỏi.

Rốt cuộc đã xác định bản thân thích người trước mắt này, nên phải chủ động một chút.

“Hà?” Trần Kiều sững sốt vài giây.

“Đưa số điện thoại của anh cho em.” Lâm Tây phóng khoáng nói.

Trần Kiều cúi đầu cười, báo một chuỗi số, hỏi: “Em có điện thoại sao?”

Lâm Tây lấy trong cặp ra giấy bút viết số điện thoại của Trần Kiều, nói: “Vốn dĩ ba mẹ em nói thi đại học xong sẽ mua cho em một cái, nhưng bây giờ em không muốn bọn họ mua cho mình cái gì. Chờ em nghỉ hè làm công một thời gian là có thể mua nổi một cái điện thoại.”

Lâm Tây quơ quơ tờ giấy trong tay: “Đến lúc đó em gọi điện thoại cho anh nhưng không cho anh không nhận đâu đấy. Em còn có lời muốn nói với anh.”

“Nói cái gì?”

“Thi đại học xong lại nói. Nếu anh muốn tìm em thì có thể... Có thể lặn lội tới nhà của em tìm em!”

“Được.” Trần Kiều nói: “Mau trở về đi, thi đại học cổ lên, đừng khản trương.”

Trần Kiều: “Anh tin tưởng em.”

“Em cũng tin tưởng em! Cảm ơn anh đã tới, tâm trạng bây giờ của em cực kỳ tốt, ngày mai phát huy nhất định vượt xa ngày thường.”

Trần Kiều gật đầu: “Tạm biệt.”

“Ngủ ngon.” Lâm Tây phát tay.

Tối nay sao sáng đầy trời, ve kêu âm ỉ.

Chiến dịch thi đại học, hùng hổ diễn ra.

Thật ra chân chính trải qua rồi mới thấy không có gì đáng sợ, còn có loại cảm giác cáo mượn oai hùm.

Hai ngày thi đại học trời đều mưa.

Tâm trạng hai ngày nay của Lâm Tây rất tốt, có lẽ là do buổi tối ngày đó đi Tiểu Nam Sơn bái phật nổi lên tác dụng, lại có lẽ là do Trần Kiều làm đèn lồng đỏ thật sự hữu dụng. Lâm Tây thi đại học vô cùng thuận lợi, thậm chí so với dĩ vãng còn tốt hơn.

Hai ngày này, Lâm Cường mượn xe đứng giờ đưa đón cô, Tào Lệ Linh ở nhà nấu cơm cho cô, chạy bận phối hợp, dinh dưỡng cân đối. Hai người ở nhà ai cũng không dám nhiều lời, sợ ảnh hưởng đến tâm tình của Lâm Tây.

Lâm Tây chỉ thấy cảm xúc phức tạp. Cô cảm thấy con người thật kỳ quái. Tỷ như cô chịu đãi ngộ tốt như vậy nhưng cô lại không biết đủ, bởi vì cô muốn không phải như thế này. Lại tỷ như Lâm Cường và Tào Lệ Linh, bọn họ muốn cái gì, lại có ai biết? Lại tỷ như Trần Kiều, anh là dạng người gì, Lâm Tây thậm chí không rõ lắm.

Loạn một nùi.

Nhưng mặc kệ thế nào, một hồi chuẩn bị mười mấy năm, hàng trăm hàng ngàn vạn người cộng đồng tham gia một hồi trận chiến ác liệt, trong hai ngày mưa ướt dầm dề, cuối cùng đã kết thúc.

Lâm Tây từ trường thi đi ra, nhìn sương mù mênh mông, còn cảm thấy hết thảy mọi chuyện xảy ra đều không quá rõ ràng.

Thế nhưng chuyện đơn giản như vậy lại kết thúc phức tạp.

Người chung quanh tốp năm tốp ba mặt cười sáng lạn đi ra cổng trường, phụ huynh đi đón con cái cười ha hả.

Lâm Tây nhìn về phía cổng trường, Lâm Cường không tới đón cô.

Lâm Tây nhún vai, chuẩn bị về nhà.

Bỗng nhiên, ở vị trí lần trước, cô lại thấy được Trần Kiều.

Đường đối diện bên kia nam sinh đầu đội mũ lưỡi trai màu đen đang nhìn cô, cười dương quang sáng lạn.

Lâm Tây nhếch môi, vui vẻ chạy đến bên kia đường.

“Sao anh lại tới đây?” Lâm Tây đôi tay chấp ở phía sau, nhảy bước nhỏ nói.

Trần Kiều hỏi: “Trong chốc lát có thời gian không?”

“Có. Hôm nay không có việc gì. Sau này cũng không có việc gì!”

“Vậy đi thôi, đưa em đi chúc mừng.”

Lâm Tây cười nói: “Thành tích còn chưa phát ra, bây giờ chúc mừng cái gì hả.”

“Cũng không phải chúc mừng thành tích của em. Là chúc mừng em thoát khỏi khổ ải, bước vào một cuộc sống mới.”

Lâm Tây nghiêng đầu hỏi: “Chúc mừng như thế nào?”

“Đưa em đi ăn lẩu, thế nào?”

Lâm Tây vui vẻ: “Muốn ăn lẩu thập cẩm.” Lâm Tây liếc đồ vật trong tay Trần Kiều: “Đây là cái gì?”

Trần Kiều nhấp miệng mỉm cười: “Quà, một hồi đến cửa hàng lẩu đưa cho em xem.”

Lâm Tây bĩu môi: “Vậy đi thôi.”

Hai người đi vào một cửa hàng chuyên bán lẩu, Trần Kiều nói phải có cảm giác nghi thức, cho nên muốn chọn một phòng ngồi ăn.

Trần Kiều đem túi giấy trên tay đưa cho Lâm Tây, “Đây. Mớ ra nhìn xem.”

Là một cái điện thoại mới, màu hồng nhạt, rất đẹp.

Lâm Tây ngẩn người, không nghĩ tới Trần Kiều sẽ tặng cho cô điện thoại.

“Không thích sao?” Trần Kiều thấy Lâm Tây không nói gì, vội vàng nói: “Anh hỏi qua nhân viên cửa hàng, màu sắc này nữ sinh dùng nhiều nhất, nếu em không thích màu này thì có thể đổi.”

“Kiểu dáng anh chọn là khoản mới nhất, tính năng và vẻ ngoài...”

“Không phải.” Lâm Tây cắt ngang lời anh.

“Cái này quá quý.” Lâm Tây mặt lộ vẻ khó xử. “Em đã thiếu anh rất nhiều, còn ăn cơm và ở nhà của anh, đã nói sau khi thi đại học xong sẽ trả lại tiền cho anh...”

Sắc mặt Trần Kiều lập tức nhẹ nhàng xuống, “Đây là quà.”

“Tốt nghiệp vui vẻ.”

Lâm Tây bắt đầu cười: “Anh sao lại thích tặng quà cho người khác vậy?”

“Không phải.” Trần Kiều một bên nói, một bên mở một cái hộp khác ra: “Anh cũng chỉ tặng quà cho một mình em.”

Trần Kiều nhìn Lâm Tây, gần từng chữ: “Em là người thứ nhất, người thứ hai cũng là người thứ ba anh tặng quà.”

Trần Kiều đẩy cái hộp đến trước mặt cô: “Món quà thứ ba.”

Là một cái bánh kem, mặt trên vẽ Cậu Bé Bọt Biển ngốc nghếch nhếch miệng cười.

Lâm Tây hô to: “Là bánh kem! Ha ha, vẫn là Cậu Bé Bọt Biển.” Lâm Tây ngẩng đầu nhìn Trần Kiều: “Nghĩ như thế nào lại tặng bánh kem cho em?”

“Vốn dĩ chuẩn bị cho ngày quốc tế thiếu nhi tặng cho em, nhưng chậm trễ, bây giờ xem như bổ sung.” Trần Kiều nói: “Đặt ở đây đi, trong chốc lát ăn xong lẩu là có thể ăn bánh kem.”

“Ừ.” Lâm Tây gạt đầu thật mạnh, ánh mắt lưu luyến chuyển từ bánh kem sang nồi lẩu.

Tuy rằng nói điện thoại quá quý, nhưng Lâm Tây vẫn ngượng ngùng tiếp thu, vì người tặng là Trần Kiều, Lâm Tây cũng yên tâm thoải mái nhận, tâm tình còn nhộn nhạo.

Lâm Tây cảm thấy bọn họ tựa hồ càng ngày càng có nhiều dây dưa, mặc kệ là tiền tài hay là cái gì, nhưng mặc kệ là cái gì, chỉ cần có, giống như thế này thì thật tốt.

Thi đại học kết thúc, Lâm Tây lập tức thả lỏng, tâm tình rất tốt, nói cũng nhiều lên. Tâm tình của Trần Kiều thoát nhìn cũng không tồi, cũng nói không ít lời.

Lẩu thập cẩm hàng ngon giá rẻ, nhưng không chịu nổi hai cái dạ dày lớn. Hai người ăn nồi lẩu tổng cộng tốn hết một trăm ngàn, sau đó ăn hết bánh kem của Trần Kiều, ăn không còn một miếng.

Một bữa cơm ăn hai người cảm thấy mỹ mãn, vô cùng nhàn nhuễn.

Ăn no đủ, Lâm Tây tùy tiện đưa ra ý kiến đi dạo tiêu thực.

“Đi Tiểu Nam Sơn dạo một vòng?” Trần Kiều đề nghị.

Lâm Tây ôm bụng lắc đầu: “Không, ăn no quá rồi, không có sức leo núi.”

“Rau thơm thịt bò vừa rồi ăn ngon, lần sau còn muốn ăn nữa.” Lâm Tây còn đang chìm trong dư vị mỹ thực.

“Vậy đi dạo quảng trường đi.” Trần Kiều nói.

“Được.” Lâm Tây gật gật đầu.

Tháng sáu ở Bắc Thành, ban đêm đám người nói to làm ồn ào đường phố, trên bầu trời ngôi sao vẫn phát sáng, hai ngày hôm trước mưa to, trong không khí có thể cảm nhận được ẩm ướt của bùn đất.

Lâm Tây và Trần Kiều sóng vai đi trên đường, trên quảng trường các bác gái mở âm hưởng ca hát khiêu vũ, đám trẻ con ra sức la hét rượt đuổi nhau, các đôi tình nhân ngồi dưới băng ghế đá đỏ mặt khe khẽ nói nhỏ.

Nơi xa bên con sông truyền đến tiếng ếch kêu, gần chỗ lùm cây truyền đến tiếng kêu của dế mèn.

Quán thịt nướng hương khói lượn lờ, âm thanh chén rượu va chạm, tiếng hò hét tiếng cười vang.

Đây là mùa hè.

Hai người vai sóng vai chậm rãi đi tới.

“Thi đại học kết thúc rồi, tâm tình thế nào?” Trần Kiều hỏi.

Lâm Tây nghĩ nghĩ: “Rất vui diệu. Không thể hiểu được đã kết thúc.”

“Vậy nghỉ hè muốn làm gì?”

“Ừm... Có thể sẽ đi làm công, trước tiên kiếm chút tiền. Mặt khác... Còn chưa nghĩ tới.”

Trần Kiều gật gật đầu.

“Ngày mai lớp của em tổ chức liên hoan chúc mừng tốt nghiệp.” Lâm Tây nói: “Ăn xong một bữa cơm rồi về nhà, lớp mười hai cứ như vậy kết thúc. Các giáo viên nói lên đại học là một hành trình mới.”

Lâm Tây dừng một chút, nói: “Nếu có thể, em thật sự hy vọng có thể đem hết thầy bắt đầu lại một lần nữa, có được một cuộc sống mới. Để những chuyện không tốt đều qua đi.”

“Em có chờ mong cuộc sống đại học?” Trần Kiều hỏi.

“Có.” Lâm Tây đáp: “Xã đoàn, Hội Học Sinh, ký túc xá, nhà ăn, lớp học... Đều không giống cấp ba, em rất chờ mong.”

Lâm Tây bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, cười nói: “Đều nói đại học là một nơi chinh dung, chờ em lên đại học nói không chừng anh liền không nhận ra em.”

Trần Kiều cười, không nói gì thêm.

Hai người đi thật lâu, lâu đến đám người trên quảng trường đều tan đi, trên đường cái dần dần thưa thớt chỉ còn lại bóng dáng của hai người.

Hai người đi lên một cây cầu, ánh trăng phát sáng ở trên bầu trời, cách đó không xa gác chuông cao cao chót vót, gió đêm lạnh thổi tới, đèn đường lộng lẫy chiếu sáng đường phố.

Trần Kiều bỗng nhiên nói: “Em đã nói, thi đại học xong muốn cảm ơn anh.”

Lâm Tây ngượng ngùng cười: “Em còn chưa làm công đâu, chờ em kiếm tiền rồi sẽ tặng anh một món quà.”

Lâm Tây: “Nhưng, vẫn còn có chuyện muốn nói với anh.”

Bạn đang đọc truyện *Trong Mất Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thổ lộ

Lâm Tây ngừng lại, ghé vào lan can, nhìn nước sông chảy xuôi, chậm rãi nói: “Trước khi gặp được anh, em cảm thấy hết thấy đều tiêu rồi.”

Trần Kiều đứng ở phía sau bên phải cô, không nói lời nào, lặng lẽ nhìn bóng dáng của cô.

“Xem không xong sách, đọc không xong tư liệu, không có chút đầu thi đại học... Em không biết vì cái gì phải làm những việc này, nhưng em biết, em không thể thua, em vẫn luôn là tốt nhất, cho nên em không thể thi hạng hai, như vậy sẽ rất có lỗi với cha mẹ, có lỗi với người kỳ vọng vào em, có lỗi với chính mình.”

“Có điều chuyện này không phải tệ nhất.”

“Tệ nhất chính là mỗi ngày đều phải trở về một nơi.”

“Em cảm thấy nơi đó không phải là nhà mà là địa ngục, là bóng tối là áp lực, em còn không có cách để thoát khỏi đó.”

Lâm Tây ngử khí bình đạm, chậm rãi nói.

“Trước khi gặp được anh, em không tin tình yêu.”

Thân thể Trần Kiều run một chút, Lâm Tây đưa lưng về phía anh, không nhìn thấy.

“Rõ ràng hai người ở bên nhau ngoại trừ khắc khổ sẽ không có bất luận cái gì tốt đẹp, thế vì sao muốn kết hôn dày vò lẫn nhau, thật là làm người buồn nôn.”

Tay Trần Kiều không tự giác bắt đầu run rẩy, lòng bàn tay chậm rãi tằm ra mồ hôi.

Lâm Tây tiếp tục nói: “Em không nghĩ tới mình sẽ thích bất kỳ kẻ nào, cho nên một ngày kia gặp được anh.”

“Em cũng không nghĩ tới mình sẽ thích anh.”

“Lần đầu tiên trong cuộc đời em có loại cảm xúc không thể hiểu được này, em còn rất không thích ứng. Lúc ấy em còn không cảm thấy mình thích anh, nếu có cảm giác được thì em cũng dùng sức ngăn chặn. Nội tâm cực lực phủ nhận, giống như lập tức sẽ thành sự thật.”

Lâm Tây cúi đầu, nói: “Em không tin tình yêu, em sao sẽ thích một người.”

Trần Kiều vẫn đứng đó, nghe cô nói chuyện, không nói gì.

“Nhưng trước khi thi đại học, đột nhiên không thấy anh, em liền hoảng hốt.”

“Em rất nhớ anh.”

Lâm Tây ủy khuất, rầu rĩ nói: “Đời này em chưa từng nhớ tới ai.”

“Trước một ngày thi đại học, anh lại đột nhiên xuất hiện trước cửa trường học chờ em, một khắc kia em đã suy nghĩ...”

Lâm Tây xoay người lại nhìn vào đôi mắt Trần Kiều, vẫn luôn bình tĩnh âm thanh hơi run:

“Em thật sự... Không thể rời khỏi anh.”

Trần Kiều nhìn Lâm Tây, cô đột nhiên xoay lại làm anh có chút mất tự nhiên, anh cảm thấy mình còn khấn trương hơn Lâm Tây.

Đôi môi Trần Kiều hơi hơi hé mở, giật giật, như là suy nghĩ cái gì, lại như là muốn nói cái gì.

Gió thổi nhẹ nhàng không khí mát mẻ. Trên cầu không có người đi đường, ngẫu nhiên có chiếc xe ầm ầm chạy qua, sau đó quay về yên tĩnh, đứng ở trên cầu có thể nghe thấy âm thanh nước chảy. Thành thị ban đêm muôn màu nghìn sắc, sặc sỡ hơn ban ngày.

Lâm Tây gọn gàng dứt khoát nói:

“Trần Kiều, em muốn anh làm bạn trai em, nếu có thể, là một loại tên là cả đời.”

Vừa nói xong, đột nhiên tiếng chuông vang lên.

Là gác chuông đang báo giờ, tiếng chuông thanh thúy hồn hậu kéo dài.

“Dinh đông—”

“Dinh dong—”

“——”

Tiếng chuông vang lên suốt mười hai phút, hiện tại đã là rạng sáng 12 giờ.

Tiếng chuông du dương, gió đêm phát phối.

Lâm Tây đang chờ Trần Kiều trả lời.

Trần Kiều đang chuẩn bị mở miệng nói cái gì, điện thoại của anh bỗng nhiên vang lên một tiếng. Trần Kiều mở điện thoại nhìn thoáng qua, ánh mắt hơi lóe lên.

Trần Kiều chậm rãi nói, âm thanh trầm thấp nặng nề: “Nếu không, hay là... thôi đi.”

——

Lâm Tây nằm ở trên giường, hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra trong ngày hôm nay.

Hôm nay quá kỳ diệu.

Hôm nay kết thúc một ngày thi cử quan trọng nhất trong cuộc đời cô.

Trần Kiều tặng cho cô một chiếc điện thoại smart phone đầu tiên trong cuộc đời cô.

Lần đầu tiên trong cuộc đời cũng có thể là lần duy nhất cô thổ lộ thất bại.

Nghe được câu trả lời của Trần Kiều, phản ứng đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là khó chịu, trong lòng vô cùng khó chịu. Đến nỗi xấu hổ và thẹn thùng của thiếu nữ đều đã sớm cuốn theo gió.

Lâm Tây không nghĩ tới anh sẽ trả lời như vậy.

Chưa ăn qua thịt heo nhưng cũng thấy qua heo chạy.

Trần Kiều không thích cô, cô mới không tin.

Lâm Tây luôn có tự tin. Cho dù trên một phương diện nào đó cô không am hiểu cô vẫn có định liệu trước.

Nhưng là vạn nhất, anh thật sự không thích cô thì sao.

Người luôn tự tin thổ lộ thất bại cũng không khỏi nghĩ nhiều lên.

Chẳng lẽ anh đều sẽ để cho mỗi cô gái vào nhà mình?

Chẳng lẽ anh sẽ đưa mỗi cô gái đi chùa miếu cầu phúc?

Chẳng lẽ anh sẽ đưa mỗi cô gái một bức tranh và làm cho mỗi người một cái đèn lồng đỏ?

Chẳng lẽ anh sẽ mời mỗi cô gái ăn lẩu còn tặng cô ấy điện thoại và bánh kem?

Mẹ nó, khốn nạn, tra nam!

Lâm Tây có chút không vui.

Không, là cực kỳ không vui.

Những lời hôm nay cô nói với Trần Kiều, đều là xuất phát từ nội tâm.

Mỗi ngày bị bao phủ trong bóng ma hôn nhân thống khổ của ba mẹ, cô vốn tưởng bản thân sớm đã mất đi niềm tin đối với tình yêu.

Nhưng cô cứ nhiên không có tiền đồ đi thích một người!

Lâm Tây sợ hãi. Sao có thể không sợ chứ?

Rõ ràng biết thích một người sẽ không có kết cục tốt, rõ ràng biết tình yêu đều là hư ảo, sao cô vẫn động tâm?

Cô cũng không tránh được.

Trước khi Trần Kiều chuyển nhà, cô luôn không dám nhìn thẳng vào tình cảm của mình, cô không thừa nhận đó là tình yêu.

Nhưng từ khi Trần Kiều chuyển nhà, dày vò mấy ngày, làm cô xác định đây là thích.

Lúc Trần Kiều một lần nữa xuất hiện trước mặt cô, cô cảm thấy đây là tặng.

Trần Kiều là người rất rất rất tốt, cô đáng giá tin tưởng.

Cô biết Trần Kiều không để ý nhiều chuyện, tính cách còn ấm đạm hơn cô. Nhưng không sao, cô mở miệng trước.

Nhưng anh...

Lâm Tây nghĩ tới trước khi nhận được tin nhắn, anh mở miệng định nói gì đó.

Nhưng nhận được tin nhắn rồi anh mới trả lời cô.

Người đó là ai, có phải tin nhắn đó ảnh hưởng đến suy nghĩ của anh?

Lâm Tây nhìn ra Trần Kiều là người có chuyện cũ.

Anh không nói, cô cũng không hỏi.

Nhưng bây giờ không giống lúc trước, cô muốn ở bên anh.

Lâm Tây trở mình, lấy ra điện thoại Trần Kiều mua cho cô, tìm được giao diện WeChat của Trần Kiều.

Trước tiên khách khí một chút

“Cảm ơn anh, lẩu thập cẩm và bánh kem, ăn rất ngon.”

Lại thẳng đến chủ đề.

“Nếu đã nói như vậy, em đây có thể theo đuổi anh.”

Sợ lại một lần nữa nghe được hai chữ "thôi đi". Lâm Tây gấp gấp gõ tiếp:

“Không phải em đang trưng cầu ý kiến của anh, em chỉ nói cho anh biết. Đồng ý hay không đồng ý là chuyện của anh, theo đuổi hay không theo đuổi là chuyện của em.”

“Tuy rằng nữ truy nam có chút ngược ngược, nhưng bởi vì đối phương là anh nên em không ngại.”

Lâm Tây nhìn điện thoại.

Nhưng đợi thật lâu Lâm Tây vẫn không nhận được phản hồi.

Lâm Tây thở dài.

Gửi một câu ngủ ngon, sau đó tắt đèn đi ngủ.

—

Trần Kiều nằm ở trên giường, tròn tròn mắt nhìn trần nhà.

Phòng thuê mới có một phòng ở, điều kiện cũng không tệ, anh sống một mình, sinh hoạt lại không có yêu cầu gì cũng không quá đắt ý. Chỗ anh thuê cách nhà Lâm Tây rất xa, dù sao cũng là do Lâm Cường và Tào Lệ Linh hỗ trợ tìm, khẳng định là càng xa càng tốt.

Nhưng Bắc Thành cũng không lớn, nói xa chứ thật ra không xa lắm.

Bây giờ trong đầu Trần Kiều rất loạn.

Anh hồi tưởng lại lời nói buổi tối hôm nay Lâm Tây nói với anh. Lúc ấy có chút ngốc, hoảng hốt thậm chí nghe không rõ Lâm Tây đang nói cái gì.

Anh không nghĩ tới Lâm Tây sẽ thích mình, càng không nghĩ tới cô sẽ thổ lộ.

Cô tốt như vậy, sao lại đi thích anh.

Anh lại nhìn tin nhắn tối hôm nay nhận được. Ánh mắt dần âm trầm.

Nếu không nhận được tin nhắn của chú Trương, có thể hay không anh sẽ đồng ý với Lâm Tây?

Anh không biết, thậm chí ngay lúc mở miệng đó, anh cũng không biết mình sẽ nói cái gì.

Anh mở điện thoại ra, Lâm Tây gửi tin nhắn WeChat đến.

Cô ấy nói muốn theo đuổi anh.

Ngón tay Trần Kiều đặt ở trước màn hình thật lâu, không biết nên trả lời cô thế nào.

Lại nói một lần nữa "thôi đi"? Hay là không biết xấu hổ đáp một câu "được", hưởng thụ ôn nhu của Lâm Tây?

Cuối cùng Trần Kiều không trả lời, mở ra khung thoại của chú Trương.

Ngón tay gõ chữ trên màn hình “Nhiều nhất là bảy triệu, buổi sáng sẽ chuyển cho ông.”

Đối phương phản hồi rất nhanh: “Mau lên.”

Trần Kiều tắt điện thoại, ném qua một bên, nhắm mắt lại thở dài.

Có thể là bởi vì lần trước đăng hai lần ảnh tự chụp lên Weibo, bị nhìn thấy, mấy ngày hôm trước Trương Thạch Lỗi không biết từ chỗ nào tìm được số điện thoại, gọi tới.

Mục đích ngắn gọn, đòi tiền anh.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mắt Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Nụ cười si ngốc

Anh sống ở nhà chú Trương mấy năm.

Lúc anh mới hơn mười tuổi, khi đó rất nghèo, lại nhỏ, không có cách nào để duy trì mạng sống, chỉ có thể đi trộm.

Ngày đó ăn vụng đồ ăn nhà dì Trương không cẩn thận bị tóm được. Bị dì Trương bắt lấy anh bắt chấp tất cả, không chạy cũng không trốn, nghĩ thầm nhanh đi báo công an đi, ngồi tù ít nhất còn có cơm ăn.

Ai biết dì Trương mắng anh xong lôi kéo anh về nhà ăn bữa cơm, hỏi đông hỏi tây một hồi. Cuối cùng giữ anh lại. Dì Trương cho anh cơm ăn, cho anh chỗ ở, còn cho anh đi ra tiệm cơm phụ bung đồ, mỗi tháng cho anh một ít tiền.

Tuy tính tình dì Trương rất tệ luôn mắng chửi người, nhưng bà ấy là người duy nhất trong mười mấy năm qua đối xử tốt với anh.

Có khi anh nhàm chán sẽ ngồi trong tiệm vẽ vẽ viết viết, dì Trương thấy anh vẽ không tồi, lập tức cho anh đi học vẽ. Đương nhiên, tiền là lấy từ trong nhà dì Trương.

Con phải chăm chỉ học tập biết không? Tiền học phí tốn không ít đâu. Con không bằng cấp, sau này lấy tay nghề này cũng có thể kiếm ít tiền.

Di Trương đối xử với anh rất tốt, nhưng chú Trương và con trai Trương Nhị của di ấy nhìn anh không thuận mắt.

Trương Nhị là con trai độc nhất của di Trương, bằng tuổi với anh, tuy tính tình di Trương hung hãn, nhưng lười quản con trai, dường ra tính nết vô pháp vô thiên.

Chú Trương thúc không quen nhìn trong nhà có thêm một thằng nhóc không rõ lai lịch ăn com miễn phí nhà bọn họ, Trương Nhị chường mắt trong nhà nhiều thêm một đứa bằng tuổi cậu ta, ngoại hình còn đẹp hơn cậu ta, làm mẹ cậu ta thích còn không có bằng cấp.

Trương Nhị chưa từng gọi tên của anh.

Ăn com trắng.

Nhặt ve chai.

Nhặt trên đường.

Đều là tên của anh.

Chú Trương cũng chưa từng nhìn đến anh, chỉ cần di Trương không ở nhà, ông ta sẽ không cho anh ăn com. Nhưng cũng không sao, không ăn com mấy bữa cũng không đói chết người.

Sau này.... Trần Kiều không muốn suy nghĩ nữa.

Đau đầu.

Lần này chú Trương tìm đến anh là vì đòi tiền.

Lý do thực đầy đủ.

Chúng tôi cực khổ nuôi anh nhiều năm, cho anh ăn uống miễn phí, còn cho anh đi học. Bây giờ anh nổi danh, cũng nên giúp đỡ chúng tôi chứ!

Hiện tại Trương Nhị muốn thi đại học, học phí khá cao, trước tiên chuẩn bị tiền trước, ba triệu!

Ba triệu thì ba triệu.

Nhưng đó là sáu ngày trước, sau lễ thiếu nhi.

Vừa mới đây, ông ta nhấn tin tới, lần này cần mười triệu.

Trương Nhị thi đại học không được, đến lúc đó chỉ có thể học nghề hoặc học đại học chuyên khoa, hiện tại nhu cầu cấp bách cần dùng tiền. Các loại phí dụng thêm lên mười triệu.

Trần Kiều nghĩ ngợi sau đó vẫn đáp ứng, nhưng không đưa mười triệu, mà đưa bảy triệu. Anh cũng chỉ mới mười tám tuổi, công việc làm chưa được mấy năm. Đối với tiền tài, lúc trước anh cũng không có cái nhìn đặc thù, đủ sống, là tốt rồi.

Nhưng bây giờ không giống trước kia, anh còn muốn bảo hộ một người.

Anh muốn có nhiều tiền chút, làm cho cô gái kia hí nhạc vô tư.

Anh làm họa sĩ trên internet cũng không bao lâu, tuy rằng số lượng fans không ít nhưng đây cũng không đại biểu cho cái gì. Tiền không dễ kiếm, tích cóp càng không dễ dàng.

Trong lòng Trần Kiều yên lặng tính toán học phí và phí sinh hoạt của Lâm Tây, tính tới tính lui trong tay bản thân chỉ có đồng ngạch trống, lại thở dài.

Đưa tiền, là anh tự nguyện.

Nếu anh không cho chú Trương tiền, thật ra cũng không sao.

Chú Trương cũng không thể tìm được chỗ ở của anh để đi đòi tiền.

Nhưng anh biết, anh nợ di Trương.

Là di Trương cứu anh, bằng không bây giờ anh không phải nằm ở đây mà là ra đường ăn xin hoặc là vào tù rồi.

Di Trương cho anh ăn cho anh ở, còn cho anh đi học vẽ.

Bảy triệu, không nhiều lắm.

Nhưng với anh lại nhiều, anh thật sự không đủ sức.

Trong đầu Trần Kiều suy nghĩ muôn vàn, cuối cùng mơ mơ màng màng ngủ mất.

Ngày hôm sau, Lâm Tây dậy sớm đi trường học.

Đêm qua lúc cô trở về, Tào Lệ Linh và Lâm Cường đã ngủ, phỏng chừng là biết cô thi đại học xong sẽ có hoạt động gì đó.

Hôm nay phải chụp ảnh tốt nghiệp, đánh giá thành tích, sau đó sẽ có hoạt động liên hoan.

Lâm Tây nhìn tủ quần áo cuối cùng quyết định không mặc đồng phục, hôm nay cô mặc áo thun trắng và váy dài màu đen, cột tóc lên, dùng đồ trang điểm của Tào Lệ Linh trang điểm nhẹ, ra cửa.

Vừa đi đến cửa phòng học, tiếng nói của Lưu Vũ Thần đã truyền đến tai Lâm Tây: “A a a a a, môn văn tớ làm sai mười bốn câu!”

“Tiêu đời rồi.”

Lâm Tây đi vào phòng học, Lưu Vũ Thần vừa nhìn thấy cô, lập tức chạy tới ôm cô, làm bộ làm tịch khóc lóc nói: “Môn văn tớ làm sai tổng cộng mười bốn câu, mau an ủi tớ.”

Lâm Tây sờ sờ đầu cô ấy, “Không phải ngày thường cậu sai tận hai mươi câu à, bây giờ phát huy vượt xa ngày thường rồi còn gì.”

Lưu Vũ Thần chu môi, tiếp tục khóc hu hu: “Bạn Lâm Tây này quả nhiên không yêu tớ.”

“Hừ.”

Lưu Vũ Thần làm bộ làm tịch lau nước mắt, đôi tay chống eo.

“What?” Lưu Vũ Thần giật mình nói: “Hôm nay cậu thật xinh đẹp nha. Còn trang điểm, chắc chắn chắc.”

Lưu Vũ Thần đi một vòng quanh người cô: “Không tồi không tồi, là một hạt giống tốt, xem ra ngày thường học tập chậm trễ cậu.”

“Từ nay về sau, chúng ta đã được giải phóng!” Lưu Vũ Thần tuyên thệ hào ngôn chí khí: “Sau khi vào đại học, chúng ta có thể mua quần áo đẹp, mua đồ trang điểm, kết giao bạn trai.”

Lâm Tây lười kéo cô ấy trở lại chỗ ngồi.

Trở lại chỗ ngồi, Lưu Vũ Thần lại hô to gọi nhỏ nói: “Lâm Tây Lâm Tây, cậu mau kiểm tra đáp án đúng.”

Lâm Tây tiếp nhận tờ giấy đáp án, bằng vào ký ức đánh giá điểm của mình.

Còn tốt hơn trong tưởng tượng, Trần Kiều xuất hiện, sức ảnh hưởng của anh quả thật rất lớn.

Trong đầu Lâm Tây đột nhiên toát ra một câu:

Thành cũng Trần Kiều, bại cũng Trần Kiều.

Nghĩ đến Trần Kiều, khoe miệng Lâm Tây không tự giác cong lên, nhẹ nhàng bật cười.

“Wow, cậu quá đáng nha, thi tốt đến bật cười, tốt xấu gì cũng nên tôn trọng tớ chút chứ.” Lưu Vũ Thần oán trách nói.

“Không đúng.” Lưu Vũ Thần bày ra tư thế trình thám, kẻ mặt lại gần mặt Lâm Tây, đáng khinh nói:

“Theo tớ quan sát, nụ cười này không phải là đắc ý, mà là nụ cười si ngốc!”

Lưu Vũ Thần: “Khai mau, là ai hả. Suy nghĩ cái gì.”

“Không có.” Đây là nói dối.

“Cậu sẽ không bỏ tớ mà đi ngoại tình chứ?”

“Không có.” Đây là nói thật.

“Cậu đừng nghĩ giấu điểm được tớ, tớ chính là la bàn dò xét nghi ngờ.” Lưu Vũ Thần đáng khinh nhướn mày. “Có phải là người tên Trần Kiều lần trước không?”

“Không phải.” Nửa thật nửa giả.

“Hừ.” Lưu Vũ Thần bắt mắt đôi tay khoanh trước ngực, làm ra bộ mặt lạnh nhạt, cũng không lại rối rắm vấn đề này, nhưng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu vẫn đặt trên người Lâm Tây. Nhìn đến Lâm Tây nổi da gà.

Lâm Tây buột từ giấy đáp án trong tay.

“Thế nào thế nào.” Lưu Vũ Thần thực không tiền đồ xấp lại nói. “Văn sai bao nhiêu câu?”

“Ba câu.”

“Tớ phiii.”

“Toán học sai mấy câu?”

“Không sai câu nào.”

“Khốn kiếp!”

“VẬY TIẾNG ANH?”

“Cũng không sai câu nào.”

“Má.” Lưu Vũ Thần tức giận nói. “Tớ không hỏi! Hỏi lại tự ngược mình!”

Nhưng Lâm Tây biết, cô ấy vẫn vì cô mà vui mừng.

Lâm Tây còn có thể nghĩ đến về mặt Lưu Vũ Thần dịu võ dương oai cùng người khác khoe khoang bạn ngồi cùng bàn của mình học giỏi như thế nào. Ngẫm lại cũng cảm thấy đáng yêu.

Ảnh tốt nghiệp chụp trước khu dạy học, tổng cộng chụp hai tấm, một tấm nghiêm túc đứng đắn, một tấm khác làm tư thế tự do. Cả lớp cũng không có ý tưởng gì mới lạ, đều giơ tay lên làm hình chữ V. Ảnh tốt nghiệp cứ như vậy đã chụp xong.

Trong buổi họp lớp, Trần Lệ Lệ cười đứng trên bục giảng nói, “Cuối cùng cũng đến ngày tiễn hết mấy đứa đi, chúng ta cũng xem như được giải phóng.”

Rõ ràng là ly biệt, lại không có không khí của ly biệt. Thi đại học xong, mọi người đều rất sung sướng.

Trần Lệ Lệ là giáo viên ngữ văn, cuối cùng nói với mọi người một câu, “Chúc các em tiền đồ như gấm, không phụ thiếu niên.”

Kết thúc, thời cấp ba cũng như thế đặt một dấu chấm. Có những ngày, đã không thể nào quay đầu lại.

Ly biệt lặng yên không một tiếng động, bạn cũng không biết, cuộc gặp mặt lúc này đây, có thể là cuộc gặp mặt cuối cùng hay không?

Đối với Lâm Tây mà nói, cấp ba không có nhiều hồi ức khó quên, cũng không trải qua chuyện gì tốt đẹp, ngoại trừ cố gắng học tập, cái gì cũng không làm, trừ Lưu Vũ Thần ra cũng không có bạn bè gì.

Đối với biệt ly, cô thấy thật bình thường.

Cho nên Lâm Tây vẫn luôn cảm thấy mình có ý chí sắt đá. Nhưng trừ Trần Kiều ra.

Đáng chết, sao lại vòng đến trên người Trần Kiều rồi!

Nghĩ đến Trần Kiều, Lâm Tây móc điện thoại ra, gửi tin nhắn WeChat cho anh.

“Chào buổi sáng.”

“Còn chưa rời giường?”

Lâm Tây nghĩ nghĩ, lại gửi: “Heo lười phải ngủ sớm dậy sớm nha. [giương mặt tươi cười]”

Bởi vì là WeChat, cho nên cô thêm trợ từ "nha". Trong hiện thực, cô tuyệt đối sẽ không nói như vậy, tuyệt đối sẽ không!

Lưu Vũ Thần cúi đầu lại dò xét cô: “Nhắn tin với ai đó? Bạn trai?”

Lâm Tây mặt không đổi sắc khóa màn hình lại, nói: “Không có.”

Lực chú ý của Lưu Vũ Thần nhanh chóng bị điện thoại mới của Lâm Tây dời đi.

“Wow, ba mẹ cậu mua cho cậu điện thoại mới nè.” Lưu Vũ Thần cầm điện thoại của Lâm Tây nhìn ngang nhìn dọc, “Cái này là loại mới ra, màu sắc chỉ có một.”

“Tớ thích cái này lắm. Nhưng quá quý, ba mẹ tớ không chịu mua cho tớ.” Lưu Vũ Thần hăm mộ nói.

Lâm Tây nói: “Không phải.”

“Hà?”

“Không phải ba mẹ tớ mua.”

“Ồ? Vậy ai mua?”

Lâm Tây hơi hơi hé miệng.

Lưu Vũ Thần lại lăm nhăm, còn nói thêm: “Mặc kệ ai mua, nhưng người đó chắc chắn rất tốt với cậu, tớ cũng muốn có người thân như vậy.”

Lâm Tây ở trong lòng yên lặng nghĩ, không phải đâu.

Là bạn trai tương lai của tớ đấy.

Là bạn trai! ☺☺

Hoạt động buổi sáng ở trường học kết thúc sau đó các bạn học kéo nhau tới tiệm lẩu ăn liên hoan, lớp hơn ba mươi người menh mông cuộn cuộn chiếm cứ hơn nửa tiệm lẩu.

Bạn học hi hi ha ha ăn ăn uống uống, náo loạn một hai giờ, liên hoan mới kết thúc.

Sau khi kết thúc, lớp trưởng Trịnh Trình Trần lại đề nghị đi KTV ca hát, đề nghị này đạt được nhất trí tán đồng. Lâm Tây không thích như vậy, nhưng bởi vì là ngày tốt nghiệp, nên cũng đi.

Hơn ba mươi người ngồi trong căn phòng lớn nhất, các thiếu niên cảm dục đã hơn một năm cuối cùng cũng được giải phóng. Ánh đèn chiếu lập loè tối tăm, tiếng ca vang ồn ào, mọi người còn uống bia, thật ra đều không uống nhiều vì mắc tiền. Nhưng là vì náo nhiệt, mọi người đều đồng ý gọi bia trợ hứng.

Vài bạn học hào phóng lớn tiếng ca hát, trong đó đương nhiên bao gồm cả Lưu Vũ Thần.

Có vài bạn học quả thực làm người chần động, ngày thường ở trong lớp không có tiếng tăm gì, học tập thành tích cũng thực bình thường, nhưng cầm microphone lên lại tự tin vô cùng.

Lâm Tây cảm thấy thật tốt.

Lâm Tây không tham dự, cô thấy mình hát không khó nghe, nhưng cũng không có chỗ nào dễ nghe, cô vẫn nên lặng lặng ngồi nhìn.

Nhưng cô không thích ánh đèn màu mè tối tăm của KTV, quá mờ, cô thích ánh sáng, cũng không biết thẳng nào lại đem đèn biến thành loại hình thức ngu ngốc này.

Trong lòng Lâm Tây thâm mắng người.

Xin lỗi, xin lỗi sau này sẽ không dùng lời thô tục. Lâm Tây lại thâm xin lỗi.

Lâm Tây hơi nhảm chán, lấy điện thoại ta gửi tin nhắn cho Trần Kiều.

Tin nhắn đêm qua và sáng hôm nay gửi cho anh, anh còn chưa phản hồi. Không biết là chưa tỉnh ngủ hay là thế nào.

Lâm Tây cũng không giận, hứng thú bùng bùng tiếp tục nhắn tin.

Cô đem ảnh chụp cái lẩu giữa trưa gửi qua.

Lâm Tây gõ chữ nói: “Giữa trưa ăn cái lẩu, nhưng ăn không ngon như đêm qua.”

Lại gửi ảnh chụp trong KTV.

“Bây giờ đang ở KTV, một hồi còn uống bia, ha ha.”

Qua mấy vòng ca hát, Trịnh Trình Trần lại đề nghị chơi trò chơi, sự thật hay thử thách, người thua không chỉ hoàn thành nhiệm vụ, còn phải uống bia. Được các bạn học nhiệt liệt hưởng ứng. Trịnh Trình Trần mở phần mềm trong điện thoại ra, bắt đầu rút thăm.

Lâm Tây cầm điện thoại tiếp tục gõ chữ: “Bây giờ đang chơi trò sự thật hay thử thách. Người thua phải uống bia.”

Người thua thứ nhất là cậu nam sinh vừa mới hát xong.

Lâm Tây không quá nhớ rõ tên của cậu ta, nhưng cô nhớ rõ cậu ta hát rất êm tai.

“Uống bia, uống bia trước.” Trịnh Trình Trần chậm rãi đổ đầy một ly bia cho cậu ta. Cậu nam sinh uống liền một hơi.

Trịnh Trình Trần nói: “Sự thật hay thử thách.”

“Sự thật!”

“Được rồi—” Trịnh Trình Trần cười đọc đề mục trên điện thoại. “Người cậu thích là ai?”

Nghe thấy vấn đề này, mặt cậu nam sinh đỏ lên.

Trịnh Trình Trần đi đầu ồ ồ ào, vỗ tay xem nào nhiệt không ngại chuyện lớn, “Mau nói mau nói!”

Nam sinh cuối cùng đỏ mặt, ấp úng nói ra tên của một cô gái. Cô gái kia ngày thường ở lớp cũng không có tiếng tăm gì, diện mạo cũng không nổi bật. Nghe thấy cậu nam sinh nói ra tên của mình, cô gái đó cũng đỏ mặt cúi đầu.

Lâm Tây có thể nhìn ra, cô gái đó cũng thích cậu nam sinh này.

Tốt quá.

Lúc trước cô nhìn không ra những chuyện này. Về tình, về yêu, về thích, trước đó không lâu đối với cô mà nói đó là một từ ngữ xa lạ thậm chí không thể lý giải nổi.

Nhưng sau khi thích Trần Kiều, không biết vì sao, ánh mắt khi yêu một người trở nên rất quen thuộc với cô.

Lâm Tây nhìn một đôi nam sinh nữ sinh kia, hai người đều thẹn thùng mặt đỏ tai hồng. Trịnh Trình Trần đang vui sướng khi người gặp họa.

Lâm Tây cảm thấy bản thân dường như có chút cay, đương nhiên chỉ có một chút!

Lâm Tây bắt đầu đi lắc đầu, thích một người thật là phiền toái, có rất nhiều cảm xúc không thể hiểu được.

Nhưng nghĩ đến Trần Kiều, Lâm Tây cong cong khóe miệng, cô cam tâm tình nguyện, cô đã đánh cuộc thì phải chịu thua.

Lâm Tây cầm điện thoại, gửi tin nhắn:

“Ha ha, có một nam sinh chọn sự thật, cậu ta vừa thổ lộ với cô gái mình thích.”

Người thứ hai thua là một nữ sinh.

Là một nữ sinh hào phóng hoạt bát, Lâm Tây tương đối có ấn tượng với cô ấy, ngồi trong lớp có thể thường xuyên nghe thấy tiếng cười trong trẻo của cô ấy.

Bởi vì là nữ sinh, Trịnh Trình Trần chỉ rót cho cô ấy nửa ly bia, nữ sinh thực hào hứng uống một hơi cạn sạch. Sau đó cũng chọn sự thật.

Trịnh Trình Trần lớn tiếng niệm một câu trên màn hình: “Mối tình đầu của cậu là ai.”

Nữ sinh tươi cười sáng lạn, nói: “Mối tình đầu của tớ là bạn trai hiện tại của tớ, mọi người đều biết, lớp bên cạnh!”

Bạn trai của cô ấy là lớp trưởng lớp bên cạnh ban khoa học tự nhiên. Đối xử rất tốt với cô ấy, tốt đến nỗi Lâm Tây cũng chú ý tới.

Mỗi ngày đều mang bữa sáng cho cô ấy, trước mười phút tan học đều chạy đến lớp các cô giảng đề toán cho cô ấy, còn đưa cho cô ấy một ly nước ấm, lại còn vô cùng ôn nhu chịu được sự xấu tính của cô ấy.

Mỗi ngày tan học Lâm Tây ngẫu nhiên ngẩng đầu lên nhìn thấy bọn họ ân ái ái ái, lúc ấy cũng không có cảm giác gì. Mỗi khi Lưu Vũ Thần ôm ngực hô to ngược cầu ngọt chết người, Lâm Tây cũng không có cảm giác gì, cô khó hiểu nghĩ, đây có là gì đâu? Sau khi tốt nghiệp tám phần là sẽ chia tay.

Lưu Vũ Thần biết được suy nghĩ của cô, chỉ hận sắt không thành thép mắng cô một hồi, còn hung hăng mà trách cứ cô chỉ biết học tập thành đầu gối, đau lòng lo lắng chung thân đại sự của cô.

Bây giờ Lâm Tây nhìn nữ sinh đó tươi cười ngọt ngào, Lâm Tây chỉ cảm thấy trên mặt mình mang theo giấm.

Đều do Trần Kiều, nếu không phải thích anh, sao mình có thể suy nghĩ nhiều như vậy!

Cô lại cầm điện thoại lên, cầm gậy gửi tin nhắn: “Heo lười, anh còn chưa rời giường?”

“Vừa mới có một nữ sinh thua và chọn sự thật, sự thật là phải nói mỗi tình đầu là ai, cô ấy nói mỗi tình đầu là bạn trai hiện tại, trước kia ở trong lớp rải cầu lương, ngọt chết người.”

Lâm Tây cách màn hình cũng không cần da mặt, “Nếu em thua và đụng phải câu hỏi này, em đây có phải nên nói mỗi tình đầu của mình là anh không?”

“Mỗi tình đầu là người đầu tiên mình thích, đó chính là anh.”

Bạn đang đọc truyện *Trong Mắt Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Xem diễn

Người thứ ba thua là Lưu Vũ Thần. Biết kết quả rút thăm Lưu Vũ Thần ôm Lâm Tây làm bộ khóc hu hu. Lâm Tây ở một bên nhẹ nhàng cười.

Trịnh Trình Trần đổ nửa ly bia cho cô ấy, Lưu Vũ Thần không tình nguyện uống hết. Uống còn lảm bảm:

“Đây là lần đầu tiên tớ uống bia.”

“Nếu mẹ tớ biết sẽ đánh tớ chết.”

“Tớ không phải là Lưu Thần Thần không rành thế sự.”

Nghe xong da đầu Lâm Tây tê dại hận không thể giúp cô ấy uống, kỳ thật cô càng muốn giúp Lưu Vũ Thần uống hết ly bia đó.

Trịnh Trình Trần ở bên cạnh cảm hỗn ngất lòi, Lưu Vũ Thần nói một câu, cậu ta đổi về một câu, làm Lưu Vũ Thần tức giận dậm chân.

“Ai ai ai, tới tới. Sự thật hay thử thách?”

Lưu Vũ Thần tức giận đáp, “Thử thách.”

Lâm Tây rất bội phục sự dũng cảm của Lưu Vũ Thần, vì thử thách thường rất nguy hiểm nên mọi người đều chọn sự thật, chỉ có Lưu Vũ Thần chẳng hề để ý mà chọn thử thách.

Trịnh Trình Trần cười xấu xa, lớn tiếng đọc đề trên màn hình.

“Ôm người thứ chín bên tay trái của cậu.”

“Hả?!” Lưu Vũ Thần mắt choáng váng, luyến luyến kêu rên. Lưu Vũ Thần ôm lấy Lâm Tây, làm bộ làm tịch khóc thút thít: “Bảo bối, tớ xin lỗi cậu, từ hôm nay trở đi tớ đã mất đi trinh tiết.”

“Nhưng cậu yên tâm.” Đôi tay Lưu Vũ Thần đặt ở trên vai Lâm Tây, Trịnh Trọng nói, “Cho dù tớ có ôm nữ nhân khác thì người tớ yêu nhất vẫn là cậu!”

Trịnh Trình Trần nhìn không được, miệng thiếu nói, “Còn không phải chỉ ôm một người thôi sao, tám phần vẫn là một nữ sinh, Lâm Tây người ta căn bản là không muốn của cậu đâu.”

Lưu Vũ Thần phản kích, “Phi, Lâm Tây yêu tớ nhất, cậu ấy không cần của tớ chẳng lẽ cần của cậu?”

Trịnh Trình Trần bị nghẹn họng, không phản bác lại, tức giận nói: “Mau lên, người thứ chín bên tay trái là ai.”

Trịnh Trình Trần vui sướng khi người gặp họa, giúp cô đếm số.

“Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín.”

Đếm tới chín, ngón tay Trịnh Trình Trần chỉ vào chính mình, vẻ mặt ngạc nhiên.

Trịnh Trình Trần không tin nổi, đếm lại lần nữa.

“Một hai ba bốn năm sáu bảy tám chín.”

Vẫn là mình.

Về mặt Trịnh Trình Trần ngây dại.

Lúc này đến phiên Luru Vũ Thần vui sướng khi người gặp họa.

Luru Vũ Thần ôm bụng cười ha hả, giống như người chịu phạt là Trịnh Trình Trần chứ không phải cô ấy.

Trịnh Trình Trần hô to: “A! Tớ trong sạch.”

“Biện giải cái gì!” Luru Vũ Thần chống eo: “Cậu cũng không có bạn gái! Không ai muốn cậu đâu.”

Trịnh Trình Trần đáp trả, “Chính là bởi vì bị cậu ôm nên mới không ai muốn.”

“Tớ còn chưa ôm đâu, còn không phải giống nhau không ai muốn ai.”

“Phi!”

Luru Vũ Thần giang rộng đôi tay, nhiệt tình nói với Trịnh Trình Trần: “Đến đây đi! Bảo bối. Để mẹ ôm ấp cái nào.”

Trịnh Trình Trần ngượng ngừng xoắn xít, không tình nguyện.

Luru Vũ Thần đem lời nói vừa rồi ném lại cho cậu ta, “Còn không phải chỉ ôm một người thôi sao! Có gì đâu.”

Nhìn đến bộ dáng vui vẻ khi người gặp họa của Luru Vũ Thần, Lâm Tây cũng cười.

Cuối cùng Trịnh Trình Trần giống cô gái nhỏ lên kiệu hoa ngượng ngừng xoắn xít bị Luru Vũ Thần ôm lấy.

Mà Luru Vũ Thần, vừa giống một nữ sĩ dũng cảm, lại vừa giống một nữ thổ phi cường đoạt dân nữ, ôm Trịnh Trình Trần vào trong lòng ngực, hung hăng ôm lấy cậu ta, còn thực nhiệt tình vỗ lưng cậu ta.

Một bên ôm một bên dũng cảm nói, “Chúng ta cũng coi như đã ôm qua, sau này là anh em.”

Trịnh Trình Trần khóc không ra nước mắt liếc cô ấy. Luru Vũ Thần cười đến sáng lạn luru luyến buông Trịnh Trình Trần ra.

Toàn bộ quần chúng ăn dưa ngồi một bên cười ha hả.

Lâm Tây tại đây nhìn ra được cảm giác couple.

Nhị ngọc năng động và Husky ngoan ngoãn dễ đo mặt.

Trời sinh một đôi.

Cô phát hiện từ sau khi mình thích Trần Kiều, đầu cô cả ngày chỉ nghĩ đến yêu đương.

Chắc chắn chắc, thật đáng sợ.

Lâm Tây nhanh lấy điện thoại ra chia sẻ cho Trần Kiều chuyện mình vừa phát hiện ra cặp đôi mới.

Mở điện thoại ra, có hơn mười tin nhắn chưa đọc, là Trần Kiều trả lời tin nhắn.

Lâm Tây không tự giác gọi lên khoe miệng, cười đến vui vẻ.

Bị ngược một buổi trưa, rốt cuộc cũng có thể ngược người khác.

“Ngại quá, vừa mới dậy.”

Lâm Tây nhìn thời gian, đã là bốn giờ chiều. Lâm Tây giật giật khoe miệng, trong lòng âm thầm nghĩ về sau nhất định phải cài đồng hồ báo thức học sinh cho anh.

Đối xử với thân thể không tốt thì thôi, không có đồng hồ học sinh, hai người yêu đương cũng không có thời gian!

“Cái lẩu thoạt nhìn ăn rất ngon.”

“Uống ít bia chút, không tốt cho sức khỏe.”

Anh đang quan tâm cô sao? Ha ha!

“Ha ha ha ha ha, bạn học lớp các em cũng thật có ý tứ.”

Câu này đúng là trả lời cho có lệ.

“Tại sao đều là vấn đề yêu đương?”

Vô nghĩa, vì thi đại học bị quản giáo nhiều năm thật vất vả mới thoát được nên bây giờ mới đề cập tới vấn đề tình cảm nhiều chút, phải nắm lấy cơ hội.

Lâm Tây trả lời anh: “Thức muộn không tốt cho sức khỏe.”

“Ăn cơm chưa?”

“Em không uống bia, yên tâm.”

“Vừa rồi Lưu Vũ Thần thua và chọn thử thách, cô ấy và lớp trưởng ôm một cái. Ha ha ha ha, buồn cười muốn chết.”

Người thua tiếp theo là Trịnh Trình Trần.

Trịnh Trình Trần khóc không ra nước mắt, “Sao lại là tớ.”

Lưu Vũ Thần phản bác, “Cái gì mà lại, người mới vừa thua là tớ đó!”

“Vừa rồi không phải tớ còn rất vui về chấp nhận hình phạt hay sao.” Lưu Vũ Thần không cam lòng yếu thế: “Uống bia, cậu mau uống!”

Lưu Vũ Thần rót cho cậu ta một ly bia, bệt đều tràn ra ngoài. Hoàn toàn quên mất vừa rồi Trịnh Trình Trần chỉ rót cho cô ấy có nửa ly bia.

“Uống xong!” Trịnh Trình Trần vẻ mặt khó chịu uống hết một ly, hừ một tiếng khiêu khích nhìn Lưu Vũ Thần.

Lâm Tây cạ lời nhìn hai bạn học mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Lúc này, Trịnh Trình Trần đột nhiên chuyển qua nói với cô, “Lâm Tây, cậu giúp tớ rút thăm đề bị phạt.”

“Bởi vì người bị phạt là tớ, nên đổi người khác rút đề cho công bằng.”

Lâm Tây còn chưa phản ứng lại, Lưu Vũ Thần đã nhảy ra: “Đề tớ, đề tớ! Sự thật hay thử thách?”

Trịnh Trình Trần bất mãn, “Tớ bảo Lâm Tây rút chứ không phải cậu.”

“Sao nào, tớ và Lâm Tây có gì khác nhau à? Tớ rút cũng là Lâm Tây rút, đúng không?”

Lâm Tây cười cười đưa điện thoại cho Lưu Vũ Thần.

Về mặt Lưu Vũ Thần đắc ý.

Về mặt Trịnh Trình Trần khó chịu.

“Hừ, sự thật hay thử thách.”

“Thử thách.”

“Ha ha.” Lưu Vũ Thần âm dương quái khí nói: “Đi thử lộ với người cậu thích.”

“Trịnh Trình Trần! Nam tử hán đại trượng phu! Thích là phải nói ra!” Lưu Vũ Thần cười khiêu khích, cô ấy vốn tưởng cậu ta sẽ gặn cổ lên cãi trở về nói mình mới không có thích ai.

Nhưng Trịnh Trình Trần bỗng nhiên đỏ mặt, nam sinh ngày thường tự tin hào phóng bây giờ cũng biết ngượng ngùng.

“WTF.” Lưu Vũ Thần lơ đãng tuôn ra một từ thô tục: “Cậu thật là có thích nữ sinh! Nhìn không ra luôn đó.”

Trịnh Trình Trần là lớp trưởng, ngày thường nhiệt tình hào phóng, học giỏi, chỉ đứng sau Lâm Tây, ở khoa văn không tránh được bị người nhớ thương.

Nhưng lớp trưởng đại nhân luôn có một bộ dáng thanh tâm quả dục, tựa hồ trừ học tập ra thì không có hứng thú gì với những thứ khác.

Trong lớp cũng có lời đồn đãi Trịnh Trình Trần và Lâm Tây là Kim Đồng Ngọc Nữ. Thành tích của cả hai người họ một người đứng thứ nhất, một người đứng thứ hai, tịnh tâm cảm dục, đây không phải trời sinh một cặp thì là gì?

Nhưng những lời đồn đãi này mỗi lần đều bị Lưu Vũ Thần phản bác trở về, lý do rất đơn giản: Lâm Tây nhà chúng ta tốt như vậy, nhất định chương mắt Trịnh Trình Trần!

Không nghĩ tới Trịnh Trình Trần ngày thường diễn vai Đường Tăng cũng sẽ vì bị hỏi đến người mình thích mà đỏ mặt thành như vậy.

Quần chúng bốn phía ngồi ăn dưa cũng náo nhiệt lên, mọi người đều đang ồn ào.

Trịnh Trình Trần xấu hổ mặt càng ngày càng đỏ, đứng im không nói lời nào.

Lâm Tây cũng một vẻ mặt ăn dưa, hứng thú bưng bưng chia sẻ với Trần Kiều: “Ha ha ha, người thua lần này là lớp trưởng! Cậu ta phải tỏ lộ với người mình thích!”

“Không nghĩ tới lớp trưởng ngày thường nhìn rất cấm dục cư nhiên còn có người yêu thích, quá chấn kinh rồi!”

“Không biết sẽ thích ai, haha.”

Trần Kiều trả lời rất nhanh: “Ha ha ha.”

Quá có lệ!

Trịnh Trình Trần bị đám người ăn dưa làm cho mặt đỏ tai hồng, lại bị xúi giục uống thêm một ly bia cho có can đảm.

Trịnh Trình Trần nắm tay bước từng bước về hướng Lưu Vũ Thần.

Lâm Tây mỉm cười nhìn Lưu Vũ Thần, nắm góc áo cô ấy.

Lưu Vũ Thần về mặt che giấu.

“Cái kia...” Trịnh Trình Trần nhỏ giọng mở miệng.

“Nói lớn lên!” Bạn học xung quanh ồn ào. Ăn dưa vĩnh viễn không chê chuyện lớn.

“Cái kia!” Trịnh Trình Trần lập lại, lần này lớn tiếng hơn chút.

“Ha ha ha ha ha ha ha ha.”

“Cái kia là cái gì hả lớp trưởng?!”

“Chắc, khăn trương khăn trương, lớp trưởng khăn trương! Cỗ vũ cho cậu ấy đi!”

Các bạn học động tác nhất trí vỗ tay cỗ vũ cho Trịnh Trình Trần.

Trịnh Trình Trần bị làm cho càng khăn trương.

Chân chừ một hồi, Trịnh Trình Trần rút cuộc lấy hết can đảm. Cậu ta giơ tay lấy mắt kính xuống, nhắm mắt lại, lớn tiếng nói:

Bạn đang đọc truyện *Trong Mất Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Uống bia

“Cái kia.....”

Mọi người thực thiện lương nhin cười.

“Tớ thích cậu ba năm!”

“Wow!” Mọi người giật mình.

“Chúng ta có thể học chung trường đại học không!”

“Cậu còn chưa nói là ai đâu!” Bên cạnh có người tốt bụng nhắc nhở.

“À... Ờ...” Trịnh Trình Trần rút cuộc phản ứng lại.

Cậu mở to mắt, nói với Lâm Tây: “Lâm Tây! Tớ muốn cùng cậu học chung trường đại học.”

Lần đầu tiên Lâm Tây cảm nhận được ăn dưa ăn đến trên người mình là cảm giác gì, loại cảm giác này... Chẳng ra gì!

Lâm Tây mở to hai mắt, cô và Lưu Vũ Thần nhìn nhau vài giây, trao đổi ánh mắt.

“Quào —”

“Đồng ý đi! Đồng ý đi!”

“Chắc chắn chắc, không nghĩ tới là thật sự, Trịnh Trình Trần quá lợi hại!”

Các bạn học ồn ào, tầm mắt tất cả đều chuyển dời đến trên người Lâm Tây.

Lâm Tây cảm giác như đang đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, quá xấu hổ.

Cô không thích loại ánh mắt nhìn chăm chú này. Huống chi trước mặt còn có một Trịnh Trình Trần đang đứng ngốc ở đó.

Lâm Tây không biết nên trả lời như thế nào, cô còn chưa từng bị ai tỏ lộ, cho dù là thích Trần Kiều, cũng là cô cắn răng dậm chân quyết định tự mình ra tay trước.

Lúc cô còn nghĩ ngợi, Trịnh Trình Trần lại mở miệng: “Cậu đừng lo lắng, tớ... Tớ chỉ là hi vọng có thể cùng cậu học chung một trường đại học thôi! Không có ý gì khác, cậu đừng nghĩ nhiều.”

Lâm Tây nhẹ nhàng thở ra. Cô bày ra một bộ dáng lễ phép mà không mất xấu hổ mỉm cười, nói: “Cảm ơn, chúng ta cùng nhau cố gắng.”

Mọi người: “....” Quá chính nghĩa rồi...

Lâm Tây cảm giác được khí thế của Trịnh Trình Trần lập tức yếu xuống. Lâm Tây thật đồng tình với Trịnh Trình Trần, đồng tình tựa như ngày hôm qua cô cũng tỏ tình thất bại.

Khách quan mà nói, Trịnh Trình Trần là một nam sinh không tồi, đẹp trai, học giỏi, nhân duyên và tính tình cũng tốt, nhưng có tốt như thế nào thì Lâm Tây vẫn không có chút cảm giác gì với cậu.

Lâm Tây lại nghĩ tới người mình thích, tính cách chẳng tốt, học hành chẳng tới đâu, nhân duyên càng chẳng ra gì.

Một người chẳng ra gì như thế, sao ngấm lại là có thể làm cô vui vẻ?

Lâm Tây lấy điện thoại ra.

Trần Kiều: “Chơi vui vẻ.”

Lâm Tây: “Thật không khéo, nữ sinh bị tỏ lộ là em.”

Trên màn hình một hồi lâu mới có tin nhắn tới.

Trần Kiều: “Khá tốt.”

Trần Kiều: “Em đang ở đâu?”

Ngay sau đó lại thêm một câu: “Em có uống bia không? Muốn anh tới đón không?”

Lâm Tây đắc ý mỉm cười, gửi địa chỉ cho anh.

Đàn ông ha!

Đang lúc Lâm Tây tình trường đắc ý, Trịnh Trình Trần tình trường thất ý, trò chơi tiếp tục.

Người thua là Lâm Tây.

Lưu Vũ Thần cười ha ha, đổ nửa ly bia cho cô.

Lâm Tây thật sự hoài nghi Lưu Vũ Thần là do ông trời phái tới khôi hài.

Lâm Tây một ngụm uống hết nửa ly bia. Cô chưa từng uống bia, nhưng thường xuyên thấy Lâm Cường uống. Hương vị chẳng ra gì, cũng không biết vì cái gì Lâm Cường thích uống bia như vậy.

Lưu Vũ Thần cười hi hi hỏi: “Sự thật hay thử thách?”

“Sự thật.” Lâm Tây không muốn chơi nên chọn đại.

“Ok, để tớ đọc câu hỏi!” Lưu Vũ Thần cầm điện thoại đang đưa trên dưới, nghe răng cười bấm lên màn hình.

“Xin hỏi!” Lưu Vũ Thần lớn tiếng nói, cô ấy ngẩng đầu nhìn Lâm Tây, lông mày đáng kinh ngạc nhướng lên: “Trong cuộc đời cậu, cậu đã từng làm chuyện gì khác người nhất?”

Lâm Tây mỉm cười, “Sao đến phiên tớ câu hỏi lại đổi phong cách nhỉ. Ài, để tớ suy nghĩ một chút.”

Lâm Tây bắt đầu nghĩ, cô đã từng làm chuyện gì khác người nhất? Hình như không có.

Cô rất theo khuôn phép cũ, tất cả mọi người đều nói cô là con gái ngoan, nhưng cô tự mình biết, nội tâm của cô luôn hướng tới một loại cuồng dã nhiệt liệt.

Đêm qua thổ lộ, có tính không?

Đối với cô thì không tính.

Muốn nói khác người, vậy thì đó là cưỡng hôn! Hoặc là trực tiếp ngủ! Đó mới gọi là khác người.

Thổ lộ vẫn còn rất ôn nhu.

Lâm Tây thờ dãi, sống mười tám năm, chuyện lớn cũng chưa từng làm. Cô có chút hối hận... Đêm qua không có làm chuyện gì lớn.

Lâm Tây nói: “Thổ lộ, tính không?”

Quần chúng ăn đưa đồng loạt sôi trào.

Tính! Đây quá tính luôn ấy chứ!

Tính yêu của nhóm học bá quá phức tạp!

Trịnh Trình Trần thích Lâm Tây, Lâm Tây thích...

“Người đó là ai!” Lưu Vũ Thần đại biểu cho quần chúng ăn đưa hỏi ra tiếng lòng của bọn họ.

Lâm Tây liếc cô ấy một cái: “Không nói.”

Màn hình điện thoại sáng lên, là Trần Kiều nhắn tin tới.

Trần Kiều: “Anh ở cửa.”

Tốc độ thật nhanh, Lâm Tây mỉm cười.

Lâm Tây: “Anh sao tới nhanh vậy, chúng em còn chơi trong chốc lát mới kết thúc, anh tìm một chỗ ngồi đợi trước đi.”

Trần Kiều: “Được.”

Cả lớp lại náo loạn hơn một giờ, cuộc tụ hội mới tính kết thúc. Vì là lần gặp mặt cuối cùng nên Lâm Tây cũng không tính đi trước. Mọi người đem toàn bộ bia khai ra, uống hết mới về, Lâm Tây cũng ồm ồm uống hơn nửa lon bia.

Lâm Tây không biết từ lượng của mình tới đâu, nhưng uống hơn nửa lon bia cộng với nửa ly trước, cô đã có thể cảm giác được mặt mình đỏ lên.

Lâm Tây thờ dãi, từ lượng này chắc chắn là di truyền từ Lâm Cường.

Ở cửa quán karaoke chào tiệm biệt, các bạn học đều cười hi hi ha ha, không có không khí của chia ly. Mọi người đều biết lần này có thể là lần cuối cùng gặp mặt, nhưng trên mặt vẫn tươi cười phất tay nhau nói tạm biệt, phảng phất như ngày mai đã có thể gặp lại.

Từ lượng của Lưu Vũ Thần còn kém hơn cô, uống mới mấy hóp đã nghiêng ngả đòi sống đòi chết khóc hù hụ ôm Lâm Tây không buông.

Tuy rằng không uống bia, cô ấy cũng có một bộ dáng như vậy.

“Lâm Tây bảo bồi thân yêu của tớ! Về sau không được thấy cậu nữa rồi! Tớ đau lòng quá!” Lưu Vũ Thần ôm Lâm Tây lăm lăm.

Lâm Tây trầm nghĩ: Đây cũng chưa chắc, còn phải về trường học lãnh giấy chứng nhận.

“Trông tượng đến cậu bị thằng khác cướp đi rồi, lòng tớ cực kỳ đau đớn.”

Chưa bị cướp đi, người ta còn chưa đồng ý đâu, nhưng cũng là chuyện sớm muộn thôi.

“Tớ thích cậu nha...”

Tớ biết, tớ biết.

“Thích cậu.”

Nội tâm Lâm Tây: Thích của cậu cũng đủ nhiệt liệt

“Trình.....”

“Trình Trình Trần!” Lưu Vũ Thần hô to: “Tớ uống say! Đưa tớ về nhà!”

Trình Trình Trần ngoài miệng không lưu tình chút nào: “Không phải nhà cậu rất có điều kiện sao? Uống mấy ngụm đã say, còn muốn người ta đưa về.”

Cũng không biết tại sao, rõ ràng ở trước mặt người khác Trình Trình Trần luôn giữ hình tượng một nam sinh ôn nhu thân sĩ nho nhã lễ độ, sao vừa đến trước mặt Lưu Vũ Thần lại giống như chó với mèo cắn nhau âm ỉ không để yên.

Trình Trình Trần ngoài miệng ghét bỏ, nhưng vẫn đến trước mặt Lưu Vũ Thần chuẩn bị đưa cô ấy về nhà.

Đối mặt với Lâm Tây, Trình Trình Trần vẫn có chút xấu hổ: “Cậu... Bạn trai tới đón à?”

Lâm Tây bị hai từ “Bạn trai” làm cho vui vẻ không thôi, cô rất hưởng thụ, cũng không phủ nhận.

Lâm Tây không biết bây giờ Trần Kiều đang ở đâu, đang chuẩn bị mở điện thoại hỏi một chút.

Ánh mắt cô bỗng nhìn thoáng qua một cái bóng đen.

Trần Kiều đứng ở bên cạnh cửa, nhìn về phía Lâm Tây. Vừa rồi người nhiều, có chút hỗn loạn, Lâm Tây không nhìn thấy anh.

Hôm nay anh không mặc áo màu đen, mà mặc một cái áo màu vàng, thoát nhìn rất đẹp trai, rất có sức sống.

Lâm Tây vui vẻ, phát tay: “Trần Kiều!”

Trần Kiều gật gật đầu, đi về phía cô.

“Bạn trai của cậu?” Trình Trình Trần hỏi.

Lâm Tây không trả lời, chỉ nói: “Vây phiền cậu đưa Lưu Vũ Thần về nhà.”

Lâm Tây cảm thấy mình thật là tâm cơ girl.

Đây xem như nửa tuyên dương, tuy rằng một nửa kia chưa đồng ý...

Trần Kiều đi đến trước mặt Lâm Tây, khẽ gật đầu với mọi người xem như chào hỏi. Theo sau lại nhìn chằm chằm Trình Trình Trần, không nói gì.

“Anh vẫn luôn đứng ở chỗ này?” Lâm Tây hỏi Trần Kiều, “Không phải kêu anh tìm một chỗ ngồi sao?”

“Uống bia?” Trần Kiều không đáp hỏi lại.

“Hả, ngửi thấy mùi à?” Lâm Tây nhắc tay áo ngửi trái ngửi phải: “Chỉ uống một chút.”

“Đói bụng không? Đi ăn cơm?”

“Được, em muốn ăn thịt nướng.”

“Được.”

Lâm Tây phát tay tạm biệt các bạn học, lại cười nhìn Lưu Vũ Thần đang dùng ánh mắt ai oán nhìn chằm chằm mình và Trần Kiều.

“Tạm biệt.”

Bóng dáng Lâm Tây và Trần Kiều dần dần biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Không ít lời khe khẽ nói nhỏ từ sau lưng truyền tới, Lâm Tây nghe thấy được một ít.

“Wow, bạn trai của Lâm Tây đẹp trai thật.”

“Lúc trước nghe nói Lâm Tây sinh non, có phải là vì người này?”

“Sinh non? Không phải nói tự sát sao?”

“A, bạn trai đẹp như vậy, nếu là tớ, tớ cũng nguyện ý vì anh ta mà sinh con.”

.....

Lâm Tây không quản những ngôn luận này đó, có lẽ là do uống bia nên Lâm Tây có chút hưng phấn, dọc theo đường đi không nhảy bước nhỏ thì là dẫm lên khối gạch làm bồn chắn cho cây mà đi.

Trần Kiều thấy cô nhón chân nghiêng nghiêng ngã ngã đi trên gạch cao, sợ cô té nên vội vàng kéo cô xuống đi trên mặt đất.

“Bọn họ nói anh đẹp trai!” Lâm Tây vui vẻ nói.

Trần Kiều rầu rĩ trả lời: “Anh không phải bạn trai em.”

Lâm Tây: “Nhưng em đang theo đuổi anh mà.”

Lâm Tây méo miệng nói: “Anh không thích em thì làm gì tới đón em, rảnh lắm hả?”

Trần Kiều nói: “Em uống nhiều ít?”

“Em không có say.” Lâm Tây ngơ quen đường cũ nói ra lời từ quỷ thường nói. “Em chỉ uống nửa lon.”

Trần Kiều lắc đầu thờ dài nói: “Về sau không có anh bên cạnh, em đừng uống rượu bia.”

Lâm Tây quay đầu hỏi: “Vậy anh sẽ luôn ở bên em sao?”

Trần Kiều lại lắc đầu: “Chắc là sẽ không.”

Lâm Tây nhú mày: “Vậy anh nói làm cái gì.”

Trần Kiều không đáp lời.

Hai người đi vào quán thịt nướng, Lâm Tây thực hăng hái, gọi rất nhiều thịt nướng, còn gọi tôm hùm đất. Trần Kiều phát tay gọi bốn lon bia, lại gọi một phần lẩu niêu.

“Giữa trưa ăn lẩu, buổi chiều uống bia, buổi tối ăn thịt nướng, em là không cần dạ dày nữa đúng không?” Trần Kiều lạnh lùng nói.

Lâm Tây tùy tiện vỗ vỗ bụng: “Dạ dày của em! Kim cương bất hoại!”

Trần Kiều trừng mắt liếc cô một cái: “Lần trước người ăn xong Malatang ôm bụng khóc là cún con.”

Lâm Tây lại rất cơ linh bổ sung nói: “Dạ dày của em! Chỉ có bạn trai mới có thể quản!”

Trần Kiều lại không nói gì.

“Trần Kiều, anh...!” Lâm Tây thờ dài, nói: “Lá gan thật nhỏ.”

Lẩu niêu bùng lên, Trần Kiều bắt Lâm Tây ăn một nửa lót bụng, mới cho cô ăn thịt nướng.

Trần Kiều khui lon bia đổ một ly cho Lâm Tây, đặt trước mặt cô: “Uống bia không?”

“Anh muốn uống với em?”

“Giúp em thử từ lượng.” Trần Kiều nhàn nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mất Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Very very love

“Được!” Lâm Tây còn rất vui vẻ: “Nhưng... Anh chỉ gọi bốn lon là có ý gì?”

Trần Kiều lửa cháy đỏ thêm dầu: “Em một lon, ba lon còn lại là của anh.”

“Anh cũng quá xem nhẹ em rồi.” Lâm Tây bắt mẫn.

Trần Kiều lại dứt khoát lưu loát khui một lon khác, đổ một ly cho mình: “Anh cũng là lần đầu tiên uống bia, nhưng tửu lượng chắc sẽ tốt hơn em chút.”

Lâm Tây vừa lòng: “Anh thật đúng là bé ngoan, không hút thuốc không uống rượu bia. Như vậy có tính là em đang dạy hư anh không?”

“Hôm nay đã biết tửu lượng của mình thì về sau không có anh ở bên cạnh, đừng khoe khoang tửu lượng gì đó, biết chưa?”

Lâm Tây uống một ngụm bia, tức giận nói: “Ít nói lời ư rử.”

Trần Kiều nhìn cô, nhưống mây, cũng nâng ly lên uống.

Tuy Lâm Tây ghét rượu bia, Trần Kiều còn nói không ít lời ư rử rưởi, nhưng dù sao cũng phải nói đây là một buổi tối không tồi. Uống bia ăn tôm hùm đất, ngồi đối diện là bạn trai, tương lai.

Lâm Tây vui vẻ, ăn nửa chén lẩu niêu, tiêu diệt sạch sẽ một phần thịt nướng.

Phố đêm rất náo nhiệt, bia, thịt nướng, tôm hùm, ốc đồng. Người ngồi thành đàn trước bàn com cười đùa, pháo hoa từ quán thịt nướng bay lên bầu trời, bùng một tiếng tia sáng nở rộ như hoa. Hòa âm âm ỉ của mùa hè, gió thổi ôn nhu cũng tới thắm.

Đây là mùa hè.

Lâm Tây ghé vào bàn chống cằm, nhìn Trần Kiều ở đối diện, đường cong sắc bén, mặt mày tinh xảo, cái mũi cao cao....

Thật là đẹp.

Lâm Tây nhìn pháo hoa sau lưng Trần Kiều, Lâm Tây chỉ cảm thấy Trần Kiều như là tiểu thần tiên đến từ bầu trời.

Lăn lộn chồn hồng trần, dính vào pháo hoa ôn nhu.

“Trần Kiều, không biết em đã nói với anh chưa.” Lâm Tây lại uống một hớp bia, mặt đã đỏ lên.

“Cái gì?” Trần Kiều uống dư lại một lon bia, mặt không đổi sắc.

“Em đặc biệt đặc biệt thích anh.”

Trần Kiều ngăn người, động tác trên tay ngừng vài giây, lại nói: “Sau này tốt nhất là em nên uống một lon thôi, không được uống nhiều thêm, đã biết chưa?”

“Chiều nay ở KTV còn uống nửa lon.” Lâm Tây kháng nghị: “Một lon nữa!”

“Hơn nữa em chưa có say, đầu chỉ choáng một chút thôi!”

“Nhưng lời nói vừa rồi là thiệt tình, anh không thích nói, vậy cũng có thể đổi cách nói khác.”

Lâm Tây đỏ mặt, xoa xoa trán, nói.

“Em vô cùng vô cùng thích anh!”

“Em siêu cấp siêu cấp thích anh!”

“Em very very love anh.”

Trần Kiều đau đầu nhìn con ma men đối diện.

Học người khác uống bia làm gì, ngoan ngoãn uống trà sữa không tốt sao?

Trần Kiều gọi chủ quán tới tính tiền, lại chuẩn bị gọi xe đưa Lâm Tây về nhà. Lúc này con ma men Lâm Tây đứng lên.

“Bồi em đi dạo một chút.”

“Em còn có thể đi?” Trần Kiều quan tâm nói.

Lâm Tây bị nghi ngờ tửu lượng kém, vô cùng không vui, khoe khoang đứng thẳng người đi mấy bước cho Trần Kiều xem. Đi xong, quay đầu lại khiêu khích nhìn Trần Kiều, ngốc cực kỳ.

Về mặt của Lâm Tây như đang nói: Thấy chưa, người ta chưa có say, còn có thể đi được năm bước, đầu óc còn tỉnh táo lắm nhé.

Trần Kiều bất đắc dĩ nói: “Được, đi hóng gió, cho em tỉnh rượu.”

“Em không say.” Lâm Tây vẫn kiên trì.

“Được, là đi bộ cho tiêu thực.” Trần Kiều không thèm chấp nhứt với con ma men.

“Em không no.” Lâm Tây uống bia đến đầu óc choáng váng.

“Vậy được.” Trần Kiều bật cười nói: “Anh đây đưa em về nhà.”

“Không.” Lâm Tây cau mày suy nghĩ, “Được rồi, em no, đi thôi.”

Trần Kiều mỉm cười, đưa Lâm Tây đi vòng quanh công viên.

Dọc theo đường đi Lâm Tây mưu đồ gây rối nhìn Trần Kiều, nhìn chăm chăm anh, vừa mới ăn cay nên môi hơi sưng đỏ, cô liếm liếm môi, thoát nhìn rất giống cún con đang nhìn cục xương lớn.

“Bây giờ muốn đi chỗ nào?” Trần Kiều hỏi.

Bắc Thành không lớn, không có chỗ nào hay ho để đi.

“Nhà anh.”

Trần Kiều nhìn Lâm Tây, trầm giọng nói: “Một cô gái buổi tối đừng chạy vào nhà của người đàn ông khác.”

“Anh cũng không phải đàn ông khác.” Lâm Tây nghiêng đầu, hừ một tiếng, chẳng hề để ý nói, “Hon nữa, lúc trước không phải anh kêu em buổi tối ở lại nhà anh sao, nửa đêm mới trở về nhà.”

Lâm Tây hưng hăng đá chân anh, thiếu chút nữa vấp té: “Đồ lưu manh!”

Trần Kiều giật giật khoe miệng không biết nói gì, lời này, nghe như bản thân anh thật giống một thằng lưu manh.

Trần Kiều: “Em về muộn, ba mẹ em không lo lắng?”

Lâm Tây: “Bọn họ cho rằng mấy ngày nay em đi chơi liên hoan tốt nghiệp với bạn bè, không có gì lo lắng.”

“Vậy điện thoại của em, bọn họ có hỏi không?”

“Em nói mình lấy tiền mừng tuổi mua, dù sao bọn họ cũng không hiểu kích cỡ.” Lâm Tây nhìn Trần Kiều cười cười: “Cũng đâu thể nói là bạn trai mua cho em.”

Trần Kiều nhú nhú mày, trong lòng thầm mắng một câu thô tục.

Tối hôm nay Lâm Tây công kích quá mãnh liệt, anh cảm thấy mình chịu đựng không nổi.

Trần Kiều thanh thanh giọng, nói: “Anh đưa em về nhà.”

“Không.” Lâm Tây lắc đầu: “Em muốn đi Tiểu Nam Sơn ngắm ngôi sao.”

Trần Kiều nhìn đồng hồ: “Hiện tại đã 8 giờ.”

Lâm Tây cúi đầu: “Không muốn về nhà.”

“Vậy cũng không thể lên núi.” Trần Kiều ôn nhu nói. “Ngồi ghế đá công viên một lát được không?”

Lâm Tây ăn uống ngon lành, sau khi ăn thịt nướng và tôm hùm đất xong còn có thể đứng trước xe bán đồ ăn vặt ở công viên ánh mắt trông mong ăn và không chịu đi.

Trần Kiều bất đắc dĩ, “Muốn ăn cái nào?”

Lâm Tây chỉ chỉ: “Cá viên chiên.”

“Còn muốn ăn chân gà nướng ớt cay.”

Trần Kiều quay đầu nhú mày nhìn Lâm Tây.

“Ăn hết không?” Trần Kiều hỏi.

Lâm Tây vỗ vỗ bụng, “Hết!”

Trần Kiều mua một hộp chân gà nướng ớt cay, và một phần cá viên chiên, cầm hai hộp đồ ăn. Sau đó cùng Lâm Tây tìm một băng ghế đá ngồi xuống.

Trần Kiều đưa cá viên chiên qua, hộp chân gà bung trong tay mình, “Ăn cái này trước đi.”

Lâm Tây cầm một sâu cá viên quơ quơ trước mặt Trần Kiều, ý bảo anh cũng ăn, Trần Kiều đẩy trở về, “Em ăn trước đi, dư lại để anh ăn.”

Lâm Tây nhướn mày, lấy cá viên chiên về, lại cầm một sâu cá viên bỏ vào trong miệng, mơ hồ nói không rõ: “Anh thế này giống như em đang khi dễ anh vậy.”

Trần Kiều cười, giúp cô mở hộp chân gà nướng ra, nói: “Về sau ít ăn cay chút, không tốt cho dạ dày.”

Lâm Tây rung đùi đắc ý, ăn vui vẻ không trả lời anh.

“Em nhìn xem hôm nay từ sáng đến tối em ăn những thứ gì.” Trần Kiều quở trách: “Lẩu, tôm hùm đất xào cay, thịt nướng, cá viên chiên, chân gà nướng ớt cay, còn uống bia.”

“Tối hôm nay về nhà chắc chắn bị đau bụng.”

Lâm Tây nghe tai này lọt tai kia, lấy một cái chân gà cắn một miếng, sung sướng nói: “Chân gà này ăn ngon, anh ăn thử đi.”

Lâm Tây cầm một cái chân gà nướng, đưa tới bên miệng Trần Kiều. Trần Kiều nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của Lâm Tây, hưng phấn chia sẻ chân gà cho mình, Trần Kiều bất giác cúi đầu, cắn một miếng.

“Thế nào thế nào, có phải ăn siêu ngon?” Đôi mắt Lâm Tây sáng lên nhìn Trần Kiều.

“Ừm.” Trần Kiều gật gật đầu, ma xui quỷ khiến nói: “Ngọt.”

Lâm Tây lập tức nhú mày: “Anh nói cái gì.” Lâm Tây lòng đầy cảm phần quơ quơ chân gà trong tay, ớt suýt nữa văng lên trên quần áo, “Đây là chân gà nướng! Ớt! Cay!”

“Ý anh là gia vị hơi ngọt.” Trần Kiều sắc mặt đạm nhiên, “Sau này ít ăn ớt cay chút.”

Lâm Tây bữu môi tiếp tục ăn.

Trần Kiều hiếm khi giống người bình thường, há miệng hít hà, không nói gì.

Lâm Tây cũng hít hà lại cắn một miếng chân gà nướng, chậm rãi nói: “Hôm nay Trịnh Trình Trần, chính là lớp trưởng, cậu ta nói với em...”

Nghe được hai chữ lớp trưởng này, Trần Kiều thực miễn cưỡng quay đầu, đôi mắt hẹp dài không tự giác híp lại.

“Cậu ta nói hi vọng có thể cùng em lên chung một trường đại học. Em nói, chúng ta cùng nhau cố gắng.”

“Lúc ấy em đột nhiên nghĩ đến anh, nếu em rời đi nơi này lên đại học, vậy anh phải làm sao bây giờ.” Lâm Tây quay đầu nhìn Trần Kiều.

Trần Kiều rầu rĩ nói: “Anh là thất học, không lên được đại học.”

Lâm Tây tức giận đánh một cái lên vai anh: “Cái gì thất học! Em chỉ thích thất học, thì sao!”

Lâm Tây lại nhỏ giọng nói: “Em không phải ý này. Em suy nghĩ, nếu em đi rồi, vậy, chúng ta có phải thật sự không thể.”

Trần Kiều nói: “Chúng ta vốn dĩ đã không thể.”

“Em là sinh viên, anh là thất học.”

“Em còn một bó lớn tương lai, anh cái gì cũng không có.”

“Sau này em sẽ lên đại học, sẽ có một công việc đàng hoàng, gặp được rất nhiều người tốt.”

“Bọn họ có văn hóa, có gia thế tốt, tính cách tốt, bọn họ sẽ tốt giống Trịnh Trình Trần.” Trần Kiều nhìn thoáng qua Lâm Tây, giọng nói ảm ách tiếp tục nói: “Sẽ thích em, thổ lộ với em, đối xử với em thật tốt.”

“Đó mới là chồng của em, anh không phải người tốt, cho nên em đừng đặt thanh xuân và tình cảm của mình sai chỗ lên trên người anh.”

Lâm Tây lần đầu tiên nghe Trần Kiều nói một hơi dài như vậy, so với lần trước “Hay là thôi đi”, lần này nói tương đối nhiều, cho cô mặt mũi.

Lâm Tây tự trấn an, có tiến bộ.

Lâm Tây lại tức giận, anh có ý gì, anh dựa vào cái gì cảm thấy cô sẽ thích người giống Trịnh Trình Trần, dựa vào cái gì thay cô quyết định ai mới là chồng của cô, dựa vào cái gì nói cô đặt thanh xuân và tình cảm sai chỗ.

Trần Kiều thông thả lại trầm thấp nói: “Lâm Tây, anh không có tương lai.”

“Cái gì gọi là không có tương lai?” Lâm Tây hỏi ngược lại.

Lâm Tây: “Đối với em trời chính là tương lai, chỉ cần có ngày mai thì sẽ có tương lai.”

“Nếu anh cho rằng anh không có ngày mai, thế thì em thay anh mở đường, nếu anh cảm thấy con đường là bóng tối em sẽ đốt đèn cho anh.” Lâm Tây nhìn Trần Kiều gần từng chữ.

“Trần Kiều, lúc trước em cũng ở trong bóng tối một mình vượt qua. Tuy không biết quá khứ của anh đã xảy ra chuyện gì, nhưng em biết em còn may mắn, so sánh với anh thì không tính là gì.”

“Nhưng, lúc trước là anh chiếu sáng bóng tối trong lòng em.”

“Vậy bây giờ, em có thể, cảm ánh sáng anh cho em, chiếu sáng lên anh.”

Trần Kiều nghiêng đầu nhìn cô gái nói muốn chiếu sáng cho anh, bởi vì uống bia, trên mặt còn đỏ bừng, tay trái cầm một hộp chân gà nướng ớt cay, ngoài miệng còn dính dầu chưa lau khô.

Nhưng ngay cả như vậy, anh vẫn cảm thấy, cô gái trước mặt anh, ánh sáng bắn ra bốn phía.

Anh dao động, phòng tuyến cuối cùng lung lay sắp đổ, gần như sụp đổ.

Ai mà không muốn hướng tới ánh sáng, cho dù là một người u ám xấu xa cỡ nào cũng muốn hướng tới những thứ tốt đẹp.

Nhưng người ở trong bóng tối lâu rồi, khi lần nữa nhìn thấy ánh sáng, phản ứng đầu tiên không phải đón nhận.

Mà là trốn.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mất Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Vị hôn

Nhưng ánh sáng này giống như mở GPS, không ngừng truy tìm đuôi theo anh. Trần Kiều biết, chỉ cần anh xoay người lại, là có thể đụng phải ánh sáng chiếu đầy cõi lòng.

Lâm Tây ngẩng đầu, nhìn lên không trung, chậm rãi nói “Trần Kiều, ngẩng đầu xem.”

Trần Kiều ngẩng đầu nhìn trời.

Trời tối màu tím lam, đám mây lớn, ánh sao sáng điểm xuyết trời cao, mặt trăng xa xôi chiếu sáng vạn vật.

Lâm Tây nhìn không trung, chậm rãi nói: “Trăng sáng sao thừa.”

Cô quay đầu nhìn Trần Kiều: “Hôm nay là một ngày hoàng đạo.”

Nói xong, còn chưa đợi Trần Kiều phản ứng lại.

Lâm Tây chống tay xuống ghế vươn người qua, môi đặt lên môi Trần Kiều, nhẹ nhàng ấn một cái hôn.

Trong nháy mắt kia, toàn thân Trần Kiều cứng đờ, đại não trống rỗng gần như choáng váng, như là người chạm vào anh không phải Lâm Tây, mà là gây kích điện.

Đầu óc Trần Kiều cũng chỉ dư lại một câu, hôm nay quả thật là một ngày hoàng đạo.

.....

Trần Kiều trừng lớn hai mắt nhìn cô gái to gan lớn mật đánh cắp nụ hôn đầu của mình đang vùi đầu chân gà nướng.

Cảm giác gì? Trần Kiều chớp hai mắt suy tư.

Ăn một viên kẹo mềm vị chân gà nướng ớt cay?

Trần Kiều sờ sờ môi mình.

A, còn mang theo dầu, trộn lẫn gia vị chân gà nướng, ngọt ngọt mặn mặn cay cay.

Nữ hiệp Lâm Tây vùi đầu ăn đồ ăn, hoàn toàn không giống Trần Kiều ngồi ngây người tại chỗ.

Một lát sau Lâm Tây ăn hết sạch sẽ hộp chân gà nướng ớt cay.

Lâm Tây ăn xong liếm liếm khoe miệng, vỗ vỗ mông, đi đến thùng rác ném rác vào thùng, sau đó đi đến trước mặt Trần Kiều, đưa lưng về phía anh, nói: “Ngại quá, cái kia, lần đầu tiên theo đuổi người, nghiệp vụ còn chưa thuần thục.”

Lâm Tây đi về phía trước một bước, vẫy vẫy tay, dường như không có việc gì nói: “Đi thôi, về nhà đi.”

##

Trần Kiều đứng trước gương trong toilet, nhìn vào gương cả buổi.

Trần Kiều giơ tay sờ môi, lại ấn ấn.

Giống như không có cảm giác gì.

Trần Kiều lại chậm rãi cúi đầu, môi nhẹ nhàng chạm chạm mu bàn tay, Trần Kiều ngẩng đầu nhìn gương, sau đó lại lần nữa cẩn thận cúi đầu, hôn mu bàn tay của mình thật lâu.

Trần Kiều ngẩng đầu nhìn gương, mặt anh đã ửng đỏ. Trần Kiều trở tay mò công tắc ở trên tường, đèn tắt.

Qua thật lâu, Trần Kiều mới đi ra, chậm rãi trở về phòng, ngã người thật mạnh nằm ở trên giường, túm cái chăn, cuộn người thành một con sâu, lăn mấy vòng ở trên giường, sau đó không nhúc nhích, nằm yên.

Ban đêm, Lâm Tây che lại cái bụng tròn vo lần thứ ba chạy vào WC, Tào Lệ Linh rút cuộc nhịn không được, lên tiếng: “Buổi tối mày không ngủ được chạy vào nhà vệ sinh làm gì!”

Lâm Tây âm thầm trả lời, vô WC không đi vệ sinh thì làm gì? Ăn hả?

“Còn nữa, mày nhìn xem, tối hôm qua với hôm nay mấy giờ trở về!” Tào Lệ Linh đứng ở ngoài WC, mắng to: “Đừng tưởng rằng mày thi đại học xong là có thể vô pháp vô thiên.”

“Biết rồi.” Lâm Tây không kiên nhẫn đáp, trong lòng thầm nghĩ: Trước khi thi đại học mẹ cũng có quán con đâu. Hôm nay không đến 9 giờ đã về nhà, ngoan thế này rồi còn gì!

Cô biết Tào Lệ Linh không phải thật sự để ý đến việc cô về nhà muộn, phần lớn là bị cô đi WC gây ra tiếng động, mẹ đang ngủ bị tiếng động làm cho thức giấc mới bốc hỏa, đều do phòng ngủ gần WC!

Trở lại phòng, Lâm Tây nằm ở trên giường, hồi tưởng lại những chuyện xảy ra trong buổi tối hôm nay. Lâm Tây sờ miệng mình, ôm chăn lăn qua lăn lại trên giường cười trộm.

Tuy rằng có chút ngượng ngùng, nhưng, làm được đẹp!

Lâm Tây nằm cười ngây ngô, không tự giác lâm vào giấc ngủ.

##

Ngày hôm sau rời giường, chuẩn xác thì là đứng lên từ trên giường. Bởi vì cả đêm anh không ngủ được.

Trần Kiều lấy một cái hộp nhỏ trong học bàn ra, đặt lên trên bàn, lấy những thứ bên trong ra.

Là giấy, lúc trước Lâm Tây cho anh, một quyển anh cũng chưa xem qua. Lúc ấy lấy giấy về đây, vốn định tìm cơ hội trả lại cho cô, nhưng bây giờ...

Trần Kiều lật trang tiếng Anh đầu tiên, nhìn phiên từ phía dưới mỗi từ đơn, ngốc ngốc đọc lên.

Trần Kiều theo điện thoại đọc từ đơn hơn một giờ, đã rất nhiều năm không học tập, đối với anh mà nói học mấy thứ này thật lao lực.

Nhìn trong chốc lát, anh lại lấy một tờ giấy khác, có tiêu đề tên là Lạc Đà Tường Tử.

(*Lạc Đà Tường Tử là tác phẩm thuộc giai đoạn trước kháng chiến, viết năm 1935. Tác giả Lão Xá.

"Đây là chuyện một anh lái xe ở thành phố Bắc Kinh, nhưng thật ra là chuyện người dân thành thị ở Trung Quốc khi chưa giải phóng, còn chịu hai tầng áp bức phong kiến và tư sản mại bản."...

Muốn đọc thêm thì search google)

Trần Kiều cau mày nhìn tờ giấy một buổi, lúc buông giấy xuống bắt đắc dĩ lắc đầu, Tường Tử này cũng quá xui xẻo.

Lại đọc một lúc, Trần Kiều lấy ra giấy bút, bắt đầu viết lên giấy.

Về tranh.

Weibo fans.

Mở cửa hàng.

.....

Trần Kiều viết ra những thứ tương lai anh có khả năng làm được, tuy rằng chưa sáng tỏ, nhưng tóm lại là không tệ.

Trần Kiều lấy bút chống cằm, suy tư gì đó, lại viết lên giấy.

Trần Kiều tính ngạch trống trong thẻ, lại viết lung tung lên giấy.

Trần Kiều vừa lòng nhìn tràn chữ trên giấy, anh cầm điện thoại lên gửi tin nhắn cho Lâm Tây.

“Đang làm gì?”

Lâm Tây nhanh chóng trả lời.

Lâm Tây: “Vừa mới ăn cơm xong, buổi chiều định ra ngoài tìm công việc.”

Lâm Tây: “Ông chủ Trần, chỗ anh có thiếu nhân thủ không? Còn nhận người chứ?”

Trần Kiều mỉm cười, đang chuẩn bị trả lời.

Ngay lúc này lại có một tin nhắn gửi tới. Không phải Lâm Tây, là chú Trương.

Trần Kiều nhú mày, click mở khung thoại của chú Trương.

“Tiểu Trần, có đó không?”

Trần Kiều xụ mặt trả lời: “Tiền mới hôm qua đã chuyển qua.”

Chú Trương gọi điện thoại tới, Trần Kiều do dự một lát, bấm chấp nhận.

“Chú Trương.” Trần Kiều lạnh nhạt nói.

“Tiểu Trần.” Trong điện thoại truyền đến âm thanh của chú Trương, Trần Kiều phiền chán đưa điện thoại ra xa chút.

“Con cứu Trương Nhị đi.” Giọng nói chú Trương mang theo nước nỡ.

“Sao?”

“Hôm qua Trương Nhị cùng bạn học đi ra ngoài chơi, nó lấy xe của chú đi, còn uống rượu, sau đó, sau đó....”

“Chú Trương.” Trần Kiều xoa xoa ấn đường, “Chú từ từ, nói rõ ràng chút.”

“Trương Nhị là đứa trẻ ngoan, nó nhất định không phải cố ý, nói không chừng không phải nó làm, nó.....”

“Nó làm gì?”

“Nó chạy xe đâm trúng người khác.” Chú Trương khóc lóc nói. “Cảnh sát nói phải ngồi tù, chú nói sẽ bồi tiền trị liệu, như vậy mới không cần ngồi tù.”

“Tiểu Trần, bây giờ con có năng lực, con cứu nó đi, nó mới thi đại học xong, nó không thể ngồi tù.”

Trần Kiều âm thanh vững vàng nói: “Chú Trương, con...”

Chú Trương lại khản cập giọng nói: “Trước kia con ở nhà của chú, dì Trương đối xử với con không tệ, tốt xấu gì cũng cho con miếng cơm ăn, còn cho con đi học. Tiểu Trần, lần này con cứu nó, chú Trương bảo đảm, về sau tuyệt đối không quấy lấy con nữa.”

Trần Kiều trầm mặc một lát, nói: “Chú Trương, đừng gấp, bây giờ con chuyển tiền trị liệu qua trước cho người ta.”

“Con... Chú chờ, con lập tức trở về xử lý.”

Treo điện thoại, tin nhắn của Lâm Tây nhảy ra.

“Sao không trả lời?”

“Được rồi, không nhận người thì thôi, em ra tiệm trà sữa thử xem vận khí.”

“Hôm nay anh định làm gì?”

“Ăn cơm trưa chưa?”

“Em ăn mì gói.”

Trần Kiều nằm ở trên sofa, cảm giác cuộc điện thoại lần này như quý hòn, rút đi sức lực toàn thân anh.

Trần Kiều cầm lấy tờ giấy trên bàn, xé nát, ném vào thùng rác.

Anh cảm thấy mình tựa như con lạc đà kia, không phải, là Tường Từ kia

Anh quá buồn cười.

Lâm Tây vào một tiệm trà sữa làm việc, tiền lương một ngày một trăm ngàn, không một lăm. Trong tiệm có một nữ sinh giống cô, cũng vừa mới thi đại học xong, nghỉ hè muốn tìm tìm công việc làm kiếm chút tiền tiêu vặt.

Nữ sinh tên là Điền Tâm, người cũng như tên, là một cô gái có diện mạo đáng yêu tính cách mềm mại làm người gặp người thích, hoa gặp hoa nở. Bởi vì thích uống trà sữa nên cô ấy tới tiệm trà sữa làm công.

Lâm Tây chưa từng kết bạn với người nào như vậy, Lưu Vũ Thần là loại người thiếu tâm nhãn tính cách sang sảng, không cần bạn tới gần, cô ấy có thể tự đi lên bắt chuyện với bạn cười nói vui vẻ không hề yên.

Mà Điền Tâm lại giống một cô em gái nhỏ, lúc Lâm Tây tới gần nói chuyện với cô ấy ngữ khí không tự giác trở nên ôn nhu.

Sau ngày đầu tiên đi làm kết thúc, Lâm Tây vui mừng gửi tin nhắn cho Trần Kiều, Trần Kiều không trả lời tin nhắn của cô. Lâm Tây gọi điện thoại cho anh, anh cũng không nhận.

Lâm Tây ra khỏi tiệm trà sữa, nhảy chân sáo về nhà, lần đầu tiên kiếm được tiền, nên rất vui.

Một trăm ngàn, có thể mời Lâm Cường và Tào Lệ Linh ăn một cái lẩu, nhưng bây giờ đã trễ, chỉ có thể ra chợ đêm ăn một bữa thịt nướng. Lâm Tây tính toán trong lòng, nhanh chân đi về nhà.

Tuy quan hệ giữa cô và ba mẹ không tốt, mấy ngày hôm trước mới ầm ĩ một trận, nhưng số tiền đầu tiên kiếm được, vẫn muốn chia sẻ với hai người họ.

Lâm Tây đi đến cửa nhà, nghe thấy tiếng ồn ào từ trong nhà truyền ra.

Vui vẻ trong lòng Lâm Tây lập tức trầm xuống.

Cũng chỉ có hai ngày thi đại học bọn họ mới ngừng cãi nhau, cô thi đại học xong, bọn họ lại bắt đầu, thậm chí trầm trọng hơn.

Lâm Tây lấy chìa khóa mở cửa, trong phòng hai người đứng mặt đối mặt, cãi nhau túi bụi, Lâm Tây còn chưa rõ ràng tình huống.

Bỗng nhiên chất một tiếng.

Lâm Cường tát một cái lên mặt Tào Lệ Linh.

Lâm Tây lấp bấp kính hải.

Lâm Cường sắc mặt dữ tợn, nổi giận đùng đùng. Tào Lệ Linh bịt mắt, về mặt kính ngạc, có vẻ rất chật vật.

Nhưng cũng chỉ kinh ngạc trong giây lát, Tào Lệ Linh hét lớn một tiếng, mắng to vọt về phía Lâm Cường.

Tào Lệ Linh bóp cổ Lâm Cường, liều mạng đá đánh mắng chửi, giống hệt người đàn bà đánh đá.

Tào Lệ Linh đôi mắt đỏ bừng, tay nắm chân đá, miệng mắng: “Mày dám đánh tao!”

Lâm Tây nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mắt, trong lòng dâng lên một trận hoang vắng.

Lâm Tây thờ dài, chạy lên kéo hai người ra.

Hai người đều mạo hiểm tức giận, đầu tóc rối bù, mặt đỏ tai hồng trừng mắt nhau.

Tào Lệ Linh hùng hổ tránh khỏi người Lâm Tây, đi về phòng, rầm một tiếng hung hăng đóng cửa lại.

Lâm Tây hoảng hốt thấy khoeo mắt Tào Lệ Linh chảy nước mắt, có xoang mũi cùng cổ họng áp chế nhưng không kiềm nén được tiếng khóc.

Lâm Cường nhìn thoáng qua Lâm Tây trong ánh mắt mang theo xin lỗi, lại hừ một tiếng trừng mắt liếc nhìn căn phòng đóng cửa kia.

Lâm Cường vòng qua Lâm Tây, không nói một lời đi đến trước cửa nhà, xò giày đá cửa rồi đi.

Ngắn ngủn vài phút, phòng khách khí thế ngất trời, bị hai tiếng đóng cửa làm cho im thin thít, cũng chỉ dư lại một mình Lâm Tây.

Trống rỗng trong lòng lại dâng lên, mang theo gió lạnh, lạnh đến xương tủy.

Không biết từ khi nào bắt đầu, căn nhà này cũng đã biến thành một cánh đồng hoang vu.

Lâm Tây đi đến trước cửa phòng Tào Lệ Linh, cửa bị khoá trái. Lâm Tây đứng một hồi, mơ hồ nghe thấy trong phòng truyền đến âm thanh sột soạt.

Lâm Tây thở dài thật sâu, cô không biết, trong ba người bọn họ, ai đáng thương hơn ai.

Lâm Tây chưa từng thấy qua Lâm Cường tính tình tốt lại biết lạnh lùng, Tào Lệ Linh tính tình mạnh mẽ lại biết khóc.

Cũng chưa thấy qua Lâm Cường yếu đuối ôn hòa đánh Tào Lệ Linh.

Ngoại trừ lần trước tát cô ba cái, thì ông chưa từng đánh người bao giờ.

Lòng Lâm Tây vẫn luôn oán trách nơi này vừa tối vừa áp lực, nơi này căn bản không thể làm người vui vẻ.

Cô luôn muốn chạy trốn.

Nhưng trong nháy mắt kia nhìn thấy Tào Lệ Linh khóc, ánh mắt xin lỗi của Lâm Cường, cô lại cảm thấy, chính mình không có lý do gì trách tội.

Đều là người.

Người bình thường ai mà không có thất tình lục dục ngũ cảm.

Tào Lệ Linh cũng chỉ là một người phụ nữ tính cách tương đối cường thế, mà Lâm Cường cũng chỉ là một người đàn ông tương đối yếu đuối, chỉ là hai con người bình thường không có gì sai.

Hai người luôn cãi nhau, nhưng trước nay chưa từng nghĩ tới ly hôn.

Lâm Tây biết, hai người chỉ vì muốn cho cô một gia đình hoàn chỉnh. Cũng không biết hai người họ có biết hay không, Lâm Tây chưa từng có cảm giác của nhà.

Lâm Tây có thể trách ai được. Bọn họ làm gì sai?!

Chẳng qua bọn họ tự vây bản thân mình trong một cái nhà giam bắt hạnh do bọn họ chế tạo ra thôi.

Chẳng qua Lâm Tây cũng ở trong nhà giam này chịu tra tấn thôi.

Bọn họ đều thống khổ.

Lâm Tây chỉ có thể tự trách mình.

Nhưng cô có làm gì sai đâu?

Bạn đang đọc truyện *Trong Mất Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Thành tích

Lâm Tây trở lại phòng, nằm trên giường, lẳng lặng nhìn tờ một trăm nghìn, lại nhìn điện thoại không có bất kì thông báo nào.

Lâm Tây ức chế chớp mũi chua xót, đem giọng nói khàn khàn nuốt xuống, gọi điện thoại cho Trần Kiều.

Một giây, hai giây, ba giây.

Không có người nhận.

Lâm Tây tiếp tục gọi.

Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng.

Không có người nhận.

Lâm Tây tiếp tục gọi cho Trần Kiều.

Vẫn không có dấu hiệu đáp lại.

Lâm Tây nhớ tới lúc trước mình hỏi anh một câu.

“Vậy anh sẽ luôn ở bên em sao?”

“Chắc là sẽ không.”

Chắc là sẽ không.

Lâm Tây nhẹ nhàng lắc đầu, ném điện thoại và tiến qua một bên, xoa xoa cái mũi, đứng dậy ngồi vào trước bàn, mở giấy chỉ nguyên ra, cầm lấy bút vẽ vôi lung tung.

Trời tối muộn, điện thoại vẫn không có bất kì phản ứng nào.

Ngoài cửa cũng không còn bất kì âm thanh gì.

Không có âm thanh Lâm Cường trở về, không có âm thanh Tào Lệ Linh ra khỏi phòng. Cô gửi tin nhắn cho Lâm Cường, không có đáp lại. Cô muốn vào phòng xem Tào Lệ Linh, cũng bị cự tuyệt.

Lâm Tây cuối cùng cầm điện thoại mơ màng ngủ.

Thôi bỏ đi.

Đây là câu cuối cùng cô nghĩ trước khi ngủ.

Ngày hôm sau Lâm Tây rời giường.

Lâm Cường vẫn chưa trở về, Tào Lệ Linh còn chưa thức dậy. Lâm Tây làm cơm sáng cho Tào Lệ Linh, sau đó ra ngoài đi làm.

Điền Tâm tới sớm hơn cô, nhìn thấy cô, cô ấy cười vui vẻ, ngọt ngào kêu cô: “Chào buổi sáng, A Tây.”

Chưa từng có người gọi Lâm Tây bằng tên thân mật như vậy. Lâm Cường và Tào Lệ Linh gọi tên đầy đủ Lâm Tây.

Trần Kiều gọi cô Lâm Tây.

Lưu Vũ Thần và Trần Lệ Lệ gọi cô Lâm Tây.

Trương Bối Hiền lành nhiều nhất cũng gọi cô một tiếng Tiểu Tây.

Đối với cách gọi của Điền Tâm, cô thực không quen.

Lâm Tây lễ phép mỉm cười lên tiếng chào hỏi. Buổi sáng tiệm trà sữa không có việc gì nhiều, Lâm Tây đi qua đi lại quét nhà lau bàn, cứ như thế hết một buổi sáng.

Điện thoại yên lặng suốt một đêm rồi cuộc cũng có phản ứng.

Lâm Tây lau lau tay, lấy điện thoại ra, là một dãy số lạ. Lâm Tây thật cẩn nhìn.

“Chào bạn, ngại quá, quấy rầy một chút, chúng tôi là.....” Là tin nhắn đầy mạnh tiêu thụ.

Lâm Tây hé môi vô hình mắng một chữ thô tục.

Lâm Tây lập tức chặn số điện thoại kia, ở trong lòng hung hăng mắng vài câu.

Buổi chiều, chủ tiệm sắp xếp nhiệm vụ cho nhân viên, trong đó có một nhiệm vụ là mặc quần áo thú bông đi trên đường phát giấy, Lâm Tây nghĩ nghĩ, giao tay tự nguyện đi.

Quần áo rất ngốc, là một bộ đồ hình Doraemon. Lâm Tây dưới sự trợ giúp của Điền Tâm, thật gian nan mặc quần áo vào, cô cầm giấy tuyên truyền, vụng về đi trên đường phát.

Lâm Tây còn cảm thấy rất thú vị, quần áo tuy ngốc nghếch, nhưng chơi khá vui. Doraemon rất đáng yêu. Hơn nữa ở bên trong Doraemon có một loại cảm giác ngăn cách với thế giới bên ngoài, giống như bản thân thật sự biến thành Doraemon vậy.

Chẳng qua thời tiết tháng sáu khô nóng khó nhìn, ở bên trong thú bông đặc biệt oi bức. Chỉ chốc lát cả người đã ướt đẫm mồ hôi, tóc cũng bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp, từng sợi dính lên trên cổ.

Lúc này, điện thoại Lâm Tây lại vang lên. Lâm Tây vụng về cởi bỏ cái đầu to của Doraemon xuống, lấy điện thoại trong túi ra.

Là Trần Kiều.

Lâm Tây hít thở không khí, thanh thanh giọng nói, nhận điện thoại.

“Lâm Tây, em không sao chứ.” Âm thanh của Trần Kiều từ điện thoại truyền đến.

“Không sao.” Lâm Tây đạm nhiên nói.

“Ừ, vậy là tốt rồi. Trên xe lửa không có tín hiệu, cho nên không nhận được điện thoại. Hôm qua em gọi cho anh nhiều cuộc như vậy, nên tưởng em xảy ra chuyện gì.”

“Xe lửa?” Lâm Tây nghi hoặc hỏi, âm thanh mang theo chút run rẩy.

Trầm mặc một lát, Trần Kiều nói: “Ừ, anh có chút việc, cần rời đi.”

“Muốn đi... Bao lâu?” Lâm Tây hỏi.

“Không biết.” Trần Kiều đáp.

“Còn... Trở về không?” Lâm Tây hỏi.

Trần Kiều trầm mặc một lát, trầm thấp nói: “Không nhất định.”

Lâm Tây không hỏi gì thêm, im lặng, sau đó nhẹ nhàng nói: “Đã biết.”

Lâm Tây nhanh chóng tắt điện thoại.

Giữa hai người, gửi tin nhắn cũng thế, gọi điện thoại cũng thế, mặc kệ là cái gì.

Luôn là Lâm Tây bắt đầu, Lâm Tây kết thúc.

Đây là lần đầu tiên, Lâm Tây cắt đứt điện thoại trước mà cảm giác phức tạp.

Lâm Tây đội cái đầu to của Doraemon lên, tiếp tục phát giấy.

Ở bên trong Doraemon, Lâm Tây cảm thấy thật an toàn. Cho dù là bóng tối vây lấy, cũng rất có cảm giác an toàn.

Lâm Tây nghĩ chính mình thật đáng thương.

Lâm Tây không biết, vì sao một người trần ngập không xác định, vì sao một người lai lịch chỗ ở đều không rõ ràng, vì sao một người như vậy, cư nhiên làm cô có cảm giác an toàn.

Mà một người như vậy lại cho cô ánh sáng.

Bây giờ anh đi rồi.

Sau khi người này đi, thứ mang lại cho cô cảm giác an toàn thế nhưng là bộ đồ ngực trang Doraemon oi bức này.

Lâm Tây chết lặng ở bên trong Doraemon, bên ngoài, ai nhìn vào cũng chỉ thấy đây là một con Doraemon vui vẻ.

Buổi tối Lâm Tây về nhà, trong nhà không có người, cũng không có cơm.

Tào Lệ Linh không biết đã đi đâu, Lâm Cường không biết có trở về nhà lần nào không.

Lâm Tây lấy tiền mừng tuổi đăng ký một khóa vẽ tranh, học vẽ tranh trên mạng.

Một người khi bận rộn lên, lập tức sẽ không thêm nghĩ đến nhiều chuyện khác, cũng không rảnh để suy nghĩ.

Ban ngày Lâm Tây đi tiệm trà sữa làm công, buổi tối ở nhà học vẽ tranh, rảnh rỗi thì đọc sách vở mình có hứng thú.

Lâm Cường và Tào Lệ Linh tiếp tục khắc khẩu, không khí trong nhà không có gì thay đổi.

Mà Trần Kiều, Lâm Tây không tiếp tục chủ động liên hệ với anh.

Thực buồn cười.

Hai người cứ như vậy chặt đứt liên hệ.

Đối với Lâm Tây biệt ly là loại tình cảm vốn dĩ sẽ theo thời gian trôi đi, dần dần quên lãng, đây là chuyện thường tình của con người.

Nhưng cô chưa từng nghĩ tới, cô và Trần Kiều sẽ theo một phương thức khuôn sáo cũ này tạm biệt. Có lẽ, cô chưa từng nghĩ tới mình sẽ vĩnh biệt anh. Anh từ trên trời giáng xuống, đi đến bên cạnh cô. Sau đó, lại vô thanh vô tức, đi xa.

Lâm Tây mua trò chơi ghép hình một ngàn mảnh, Trần Kiều thích chơi ghép hình, còn là loại khó, Lâm Tây lại không thích ghép, liều mạng hơn mười ngày, một nửa cũng chưa hoàn thành. Cô không biết vì sao Trần Kiều thích ghép hình như vậy, còn ghép vô cùng hoàn chỉnh.

Càng bận rộn, thời gian trôi càng nhanh. Rất nhiều người, mặc kệ bạn có muốn quên hay không muốn quên, chỉ cần thời gian cũng đủ dài, đủ để quên.

Ngày phát thành tích thi đại học, Lâm Cường và Tào Lệ Linh hiếm khi đều ở nhà, hơn nữa còn hòa thuận ngồi cùng nhau. Lâm Tây rất vui mừng.

Vì cùng bọn họ cùng nhau tra thành tích, cô xin nghỉ nửa ngày.

Giữa trưa 12 giờ, Lâm Tây mở trang web tra thành tích. Lâm Tây cũng không khẩn trương, kết quả cô sớm đã đoán trước. Giỏi hay khá cô đều có thể chấp nhận.

Trang web theo lẽ thường có thể dễ dàng đăng nhập.

Mười phút sau, Lâm Tây cau mày, không thể vào trang web.

Lúc này, Lâm Cường bỗng nhiên cầm lấy di động hô to: “Thành tích! Thành tích!”

Lâm Tây nghi hoặc ngẩng đầu.

“Tin nhắn thành tích gửi đến điện thoại của ba.”

Lâm Tây lúc này mới nhớ ra, lúc trước báo danh cô lấy số điện thoại của Lâm Cường, không nghĩ tới có tác dụng.

“Thế nào?” Tào Lệ Linh kích động thò người qua.

Hai người lần đầu tiên tiếp xúc thân mật như vậy hơn nữa không phải bởi vì đánh nhau, Lâm Tây lại một lần nữa vui mừng.

Giọng Lâm Cường run rẩy nói: “666.”

Lâm Tây vừa nghe, vui vẻ, con số còn rất cát lợi.

Kết quả này nằm trong phạm vi cô đoán trước, không phải rất cao, cũng không phải rất thấp.

Đoạn thời gian gần đây cô nhìn không ít trường học, đối với chí nguyện cũng có ý tưởng. Kết quả như vậy là đủ rồi. Lâm Tây nhẹ nhàng thở ra.

Lâm Cường và Tào Lệ Linh đều thật vui vẻ.

Tào Lệ Linh vui vẻ nói: “Thành tích này, thi lên đại học Thượng Hải học kinh tế hoặc là tài chính, chắc là đủ rồi.”

Lâm Cường nhíu mày phản bác: “Con gái đi xa làm gì, ở lại thành thị học đại học Sư Phạm cũng tốt.”

Tào Lệ Linh trừng mắt: “Sau này Lâm Tây sẽ đi thành phố lớn kiếm tiền nhiều, cả đời này tuyệt đối sẽ không giống mày uất ức hèn nhát.”

Lâm Cường hừ một tiếng không nói với Tào Lệ Linh, quay đầu hỏi Lâm Tây: “Lâm Tây, con cảm thấy ở lại thành thị học sư phạm thế nào?”

Lâm Tây dừng một chút, trả lời: “Con muốn đi Bắc Kinh.”

Tào Lệ Linh và Lâm Cường đều lắp bắp kinh hãi, Tào Lệ Linh dần dần phản đối: “Đi Bắc Kinh làm gì? Đi Thượng Hải mới tốt.”

Lâm Tây bình tĩnh nói: “Học tâm lý học.”

Cái này, mặt hai người hoàn toàn đen.

“Mày có ý đối nghịch với ba mẹ phải không?” Lâm Cường xanh mặt cắn răng nói: “Trước giờ mày không nghe ba mẹ nói! Càng lớn càng phản nghịch!”

“Không phải con phản nghịch.” Lâm Tây nghiêm túc giải thích, “Con đã suy nghĩ rất lâu, học cái gì con cũng đã có tính toán của mình.”

“Không được.” Tào Lệ Linh quyết đoán nói: “Mày cần phải đi Thượng Hải, cần phải học tài chính.”

Lâm Cường cũng nói: “Ở lại thành thị, học sư phạm.”

Lâm Tây trầm mặc vài giây, thỏa hiệp nói: “Ba, mẹ, con có thể không học tâm lý, nhưng con muốn đi Bắc Kinh.”

Tào Lệ Linh tức giận, đứng lên rống to: “Tại sao mày không đi Thượng Hải!”

Lâm Tây ngẩng đầu nhìn Tào Lệ Linh, “Con, tại sao phải đi Thượng Hải?”

Tào Lệ Linh ngẩn người, miệng khép khép mở mở, cuối cùng không nói gì nữa.

Bầu không khí trong nhà thật vất vả hòa thuận vài giây rất nhanh đã bị đóng băng, thành tích thi đại học được công bố mang đến vui mừng ngấn gối sau đó kết thúc, Lâm Tây không muốn tiếp tục ở nhà nữa.

Cuối cùng Lâm Tây nói dối là phải tới tiệm trà sữa làm công, hoang mang rối loạn vội vàng rời khỏi nhà. Nhưng chiều nay ông chủ cho cô nghỉ, cô phát hiện mình thế nhưng không có chỗ để đi.

Lâm Tây đi loay quanh một hồi tìm một tiệm cà phê, gọi trà chanh uống, nhằm chán ngời chơi điện thoại.

Hôm nay có thành tích thi đại học, điện thoại không biết từ khi nào có rất nhiều tin nhắn chưa đọc, phần lớn là hỏi thành tích, Lâm Tây không có tâm tình đi trả lời, vì thế lướt qua.

Nhưng có một cái chấm đỏ trên cùng khá bắt mắt.

Là Trần Kiều.

Là Trần Kiều hơn nửa tháng không có tin tức.

Người hơn nửa tháng không có tin tức bỗng nhiên gửi tin nhắn cho cô. Lâm Tây uống một ngụm trà chanh, do dự một chút, click mở khung thoại của Trần Kiều.

Câu đầu tiên không phải hỏi cô thành tích.

Mà là.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mát Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Trở về

Trần Kiều: “Anh đã trở về.”

Trần Kiều: “Em đang ở đâu.”

Lâm Tây nhìn chăm chăm màn hình.

Trần Kiều: “Anh tới tìm em.”

Lâm Tây nghĩ nghĩ, đem địa chỉ quán cà phê gửi qua.

Bên kia lập tức trả lời: “Được, chờ anh.”

Lâm Tây cảm thấy con người Trần Kiều rất kỳ quái, quay lại như gió, nhất gan lại ích kỷ, thật đáng ghét.

Trần Kiều đến rất nhanh, thời gian ngắn như vậy, Lâm Tây thậm chí còn chưa kịp nghĩ kỹ những chuyện như vì sao anh trở về, vì sao hơn nửa tháng anh không có tin tức, mình nên đối mặt với anh như thế nào.

Trong nháy mắt nhìn thấy Trần Kiều, rất kỳ quái, trong đầu Lâm Tây chỉ có một câu.

Anh gầy.

Dáng người Trần Kiều vốn dĩ cao gầy.

Giống lúc trước, Trần Kiều mặc áo thun màu đen, đội mũ lưỡi trai, ngồi đối diện với Lâm Tây.

Hai người trầm mặc thật lâu. Ai cũng không mở miệng nói trước.

Lâm Tây uống trà chanh, cuối cùng vẫn là cô nói trước: “Đã trở lại.”

“Ừ.”

“Chuyện kết thúc chưa.”

Trần Kiều gật đầu, “Kết thúc.”

Lâm Tây cúi đầu cắn ống hút.

“Thành tích thi đại học phát ra chưa?”

“Rồi.”

“Thế nào?”

“Khá tốt.”

Trần Kiều gật đầu: “Vậy là tốt rồi.” Theo sau lại hỏi: “Vậy, muốn đi chúc mừng một chút không?”

“Muốn đi ăn lẩu, hay là nướng BBQ?”

Lâm Tây ngẩng đầu nhìn Trần Kiều, trong mắt mang theo cảm xúc không rõ, hung hăng nói: “Muốn uống rượu bia.”

“Không nghĩ tới lần đầu tiên đến nhà mới của anh là để uống rượu.” Lâm Tây vào cửa thay dép lê, nhìn trái nhìn phải.

Vẫn là đôi dép lê lúc trước cô mang ở nhà Trần Kiều, Trần Kiều mang theo nó tới đây.

Trần Kiều không nói gì, ôm thùng bia trong tay đặt lên trên bàn.

Trần Kiều lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi com hộp: “Muốn ăn cái gì?”

Lâm Tây buột miệng thốt ra: “Thịt nướng.”

“Gà chiên ớt, mực xào sa tế, Malatang.”

“Còn muốn ăn chân gà nướng...”

Lâm Tây bật tivi lên, tùy tiện chọn một chương trình gameshow, ngồi trên sofa yên tĩnh xem.

Trần Kiều ngồi bên cạnh cô, cùng nhau yên tĩnh xem.

Gameshow rất buồn cười, người chủ trì đặc biệt hài hước, hiện trường tiếng cười không ngừng.

Nhưng Lâm Tây không thể nào cười nổi.

Com nhanh chóng được đưa đến, bởi vì gọi nhiều món bất đồng, cho nên Trần Kiều mở cửa rất nhiều lần.

Trần Kiều bưng hai phần chân gà nướng cuối cùng đến trên bàn.

Trần Kiều xúc nắp hộp com lên, đẩy tới trước mặt Lâm Tây: “Một phần canh súp, một phần com chiên dương châu, em ăn mỗi thứ một chút, bằng không tổn thương dạ dày.”

Lâm Tây cầm lấy một lon bia.

Lâm Tây không thích để móng tay, kéo nắp lon, mặc kệ là Coca, Sprite hay lon bia này cô đều mở không ra.

Lâm Tây u ám vụng về moi kéo cái nắp, nếu là nửa tháng trước, cô nhất định sẽ cười hi hi để cho người bên cạnh mở ra hộ cô.

Răng rắc một tiếng, Trần Kiều đã khui được một lon, biết cô không mở được, anh lấy lon bia trong tay Lâm Tây lại, đem lon bia vừa mới khui ra đặt vào tay cô.

Mới vừa mở ra bia còn nổi bọt khí.

Lâm Tây đột nhiên rót cho mình một mồm to bia.

Lâm Tây cũng không cảm thấy uống bia có bao nhiêu tốt, nhưng giống lần trước ở KTV, hoặc là tối ngày đó ở bên Trần Kiều, không khí rất tốt, bia làm vui vẻ cả người.

Lần này cô chỉ uống một ngụm lạnh lẽo cùng chua xót.

Lại là răng rắc một tiếng, Trần Kiều cũng khui một lon đưa đến bên miệng, uống một ngụm.

“Trần Kiều.” Lâm Tây quay đầu hỏi anh, “Em đã nói với anh chưa.”

“Nói cái gì?” Trần Kiều cũng nhìn Lâm Tây.

Lâm Tây lại uống một ngụm bia, chất lỏng lạnh lẽo chua xót nhập vào yết hầu, giọng nói cũng lạnh lẽo theo, “Anh thật sự rất nhát gan.”

Trần Kiều ánh mắt u tối, tự giấu cười, “Em đã nói rồi.”

Trần Kiều lấy hộp thịt nướng đưa tới trước mặt Lâm Tây: “Ăn chút thịt.”

Lâm Tây không để ý đến anh, lại ngửa đầu uống một ngụm bia.

Trần Kiều trầm mặc một lát, xoay người. Hai người ngồi song song, ai cũng không nhìn ai.

“Em đang tức giận?” Trần Kiều hỏi.

Lâm Tây hừ một tiếng: “Vô nghĩa.”

Trần Kiều giải thích nói: “Anh đi về quê quán của mình.”

Lâm Tây quay đầu nhìn anh.

“Con trai của chú năm đó thu dưỡng anh xảy ra chuyện.”

“Chú Trương không còn cách nào, tìm được anh, bảo anh giúp đỡ.”

Trần Kiều cúi đầu, nhàn nhạt nói.

“Bây giờ chuyện đã xử lý xong, sẽ không còn sau này.”

“Nói đó anh cũng không muốn trở về.”

Lâm Tây nói: “Vậy cũng không thể cái gì cũng không nói đã lập tức đi, cái gì cũng không nói đã lập tức trở về!”

“Anh vốn dĩ không định trở về.” Trần Kiều cúi đầu nhỏ giọng nói.

Lâm Tây tức giận, lại hung hăng uống một ngụm bia, nhưng cô không nói được những lời tàn nhẫn, bởi vì có chút luyến tiếc.

Trần Kiều nhẹ nhàng nói: “Anh có một ít việc, muốn nói cho em biết.”

Lâm Tây không trả lời, Trần Kiều tự mình tiếp tục nói.

“Năm đó anh mười hai tuổi, đã không có nhà.”

Lòng Lâm Tây đột nhiên run lên, mười hai tuổi, đã không có nhà?

Cảm giác đau lòng lại lên men.

Trần Kiều tiếp tục nói, lời nói đơn giản lại hóa thành lưỡi dao hung hăng đâm vào lòng hai người.

Trần Kiều: “Mười hai tuổi, anh không làm được gì. Ngay cả đi công trường dọn gạch, đi nhà ăn rửa chén, cũng không ai nhận.”

“Có một đoạn thời gian, mỗi ngày anh ngồi xồm trên phố, nhìn người lui tới, biểu cảm trên mặt mỗi người đều không giống nhau, bước chân đều không giống nhau, mỗi một người đều bất đồng.”

“Nhưng chỉ có anh, một mình, không có tiền, không có nhà, cái gì cũng không có.”

“Sau đó, ở trên phố lâu rồi, anh phát hiện, không phải chỉ có một mình anh khốn khổ.”

“Còn có rất nhiều người.”

“Rất nhiều người giống anh, chúng ta đều không có nhà, có người ba mẹ đã chết, có người bị đuổi ra khỏi nhà, có người từ nhỏ cứ như vậy lớn lên, còn nhiều, ai biết được.”

Lâm Tây biết, trên thế giới này có rất nhiều người may mắn, có hạnh phúc gia đình mỹ mãn. Nhưng cũng có rất nhiều người bất hạnh, trốn trong góc tối của thế giới đau khổ chống đỡ.

Loại người giống bọn họ, ở trong xã hội, bị gọi là nhi đồng lưu lạc. Nhi đồng, lưu lạc nghe ra là một từ ngữ rất tốt đẹp. Ở thế gian tiêu sái đi một chuyến gọi là lưu lạc, ở nhà ấm trẻ nhỏ trưởng thành tốt đẹp nhất gọi là nhi đồng.

Nhưng hai từ này ghép lại với nhau, lại làm người ta lo lắng đau lòng.

Bọn họ, ở một độ tuổi cái gì cũng không có, ở một độ tuổi vốn nên cái gì cũng có.

Hai bàn tay trắng.

“Anh lại có một cái nhà.” Trần Kiều nhẹ nhàng cười, rót cuộc cũng dám ngẩng đầu lên nhìn Lâm Tây, nói: “Em tin không? Tụi anh có nhà.”

“Mấy chục người thuê một căn nhà ở cùng một chỗ. Căn nhà không lớn nhưng rất rộng mở, đèn tuy mờ nhưng rất sáng, không có lò sưởi nhưng lại rất ấm áp.”

Trần Kiều dừng một chút, nói không được nữa, gờ tay lại uống một ngụm bia.

Lâm Tây không biết nên nói gì, chỉ có thể nhỏ giọng nói vài từ: “Kia... Khá tốt.”

Trần Kiều lại nhẹ nhàng cười, quay đầu nói với Lâm Tây: “Em biết tụi anh lấy tiền từ nơi nào không?”

Trần Kiều uống thêm bia, lại nhát gan cúi đầu nói: “Trộm.”

“Cái gì cũng trộm, đáng giá, có thể ăn, đều trộm.”

“Như vậy, lấy tiền rất nhanh, sống cũng không tội, thường xuyên dư tiền sẽ đi mua quần áo mặc, hoặc là tụ tập trong phòng ăn lẩu.”

“Cảnh sát cũng bắt không được tụi anh, cho dù bắt được thì thế nào. Không thể phạt, không thể bắt giam, không thể đưa về nhà, cũng không có khả năng quản lý tụi anh.”

Một đám con nít mười mấy tuổi làm sao có thể đối mặt với những thứ rắc rối phức tạp của xã hội. Anh lại có thể làm được gì đâu.

“Huống chi, như vậy cũng không có gì không tốt.” Trần Kiều nói, có một đoạn thời gian, anh rất thỏa mãn với nơi đó: “Mỗi ngày cùng mọi người ở bên nhau, rất vui vẻ. Mọi người đều là trẻ con khổ, nói chuyện lâu dần trở nên thân thiết.”

“Trộm đồ cũng rất nhẹ nhàng, có tiền cũng nhanh.”

“Tụi anh chính là thứ bại hoại của xã hội, ban ngày ăn không ngồi rồi, buổi tối hãm hại lừa gạt, là tên côn đồ thấp hèn nhất.”

“Không phải.” Lâm Tây nói. “Các anh không phải.”

Trần Kiều lắc đầu, “Đừng vậy, tụi anh là đồ thấp hèn.”

“Lâm Tây, lúc đầu gặp em anh đã nói rồi, anh không phải người tốt. Anh trộm đồ, làm tên côn đồ. Anh là kẻ khốn nạn trong mắt người đời.”

Lâm Tây nhớ lại lúc hai người vừa mới quen biết, ngày đầu tiên qua nhà anh học bài, Trần Kiều lạnh lùng nói với cô, tôi không phải người tốt.

Anh nói, đừng quá tin tưởng người khác.

Anh nói, sao em biết tôi là người tốt.

Anh còn nói, nói không chừng tôi còn từng trộm đồ, từng giết người.

Ngay từ đầu anh cũng đã đem khổ sở của mình nói với cô.

Lâm Tây nghĩ, lúc ấy, anh lấy tâm tình gì, nói ra những lời này?

Âm thanh Trần Kiều run run, sắc mặt thống khổ tiếp tục nói: “Anh không thích thể giới này, anh hận xã hội này. Anh nghĩ tới trả thù, trả thù mọi người, dựa vào cái gì bọn họ đều tốt, chỉ có anh khổ.”

Lâm Tây nhìn Trần Kiều gần như tan vỡ, Lâm Tây nghĩ, hiện tại lúc này, Trần Kiều lấy tâm tình gì, nói ra những lời này.

Lâm Tây nhìn không được, cũng nghe không nổi nữa, cô nhẹ nhàng tới gần, ôm lấy cả người run rẩy của Trần Kiều. Trần Kiều nâng tay ôm lấy Lâm Tây, đầu dựa vào vai Lâm Tây, nhẹ nhàng vuốt ve vài cái, rốt cuộc nói không nên lời.

Lâm Tây nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Trần Kiều, giọng nói kiên định: “Lúc ấy em cũng đã nói với anh.”

“Cho dù trước kia anh là người xấu, nhưng anh của bây giờ, anh đứng ở trước mặt em.”

“Trong mắt anh có ngôi sao.”

Trần Kiều tham luyến ôm ôm Lâm Tây, sau đó hai người tách ra.

Trần Kiều tiếp tục nói: “Sau lại bởi vì một chút chuyện tụi anh bị đuổi ra ngoài, anh lén vào tiệm cơm của dì Trương trộm đồ ăn bị bà ấy bắt được. Sau đó bà ấy cho anh một cái nhà khác.”

“Qua hai năm, bà ấy qua đời, vì tai nạn xe cộ.” Trần Kiều nức nở nói.

“Anh bị chú Trương đuổi đi, sau lại kiếm chút tiền, rồi lại đi tới nơi này.”

“Lần này trở về là bởi vì con trai của dì Trương xảy ra chuyện, dì Trương có ân với anh, anh phải giúp.”

“Cứ như vậy.”

“Đã biết.” Lâm Tây nhẹ nhàng nói.

Dây vô bắt đắc dĩ khó hiểu thống khổ thậm chí oán hận mười mấy ngày nay, đều sớm đã tan thành mây khói.

Cô biết, Trần Kiều có thể trở về, có thể tới tìm cô, anh đã dùng hết sức lực toàn thân mình.

“Lúc trước rời đi, là anh không đúng.” Trần Kiều nói.

“Anh nói những lời này.” Trần Kiều thấp giọng nói, “Không phải muốn nói cái gì, chỉ là muốn cho em một lời giải thích.”

Đôi tay Trần Kiều nắm chặt lon bia, hơi bất an cắn cắn môi.

“Mười mấy ngày nay, anh vẫn luôn suy nghĩ.”

“Anh suy nghĩ, anh có thể hay không, thích em.”

Lâm Tây nhìn sùnn mặt của Trần Kiều, tay nắm chặt, môi không tự giác mím lại.

“Anh quả thật rất nhát gan. Nhưng, Lâm Tây.” Trần Kiều ngẩng đầu nhìn Lâm Tây.

Mỗi lần Lâm Tây nhìn Trần Kiều, vẻ mặt của anh vĩnh viễn là nhàn nhạt, trong ánh mắt cái gì cũng không có, sạch sẽ giống như màn đêm lạnh lẽo.

Lâm Tây cho rằng Trần Kiều cái gì cũng không để bụng.

Có lẽ, anh cái gì cũng không dám để ý.

Trần Kiều thật cẩn thận nhìn Lâm Tây, trong ánh mắt lần đầu tiên có cảm xúc, Lâm Tây nói không rõ đó là cảm xúc gì, cô chỉ cảm thấy bản thân run sợ khó chịu.

“Em biết không?”

Giọng nói Trần Kiều mang theo run rẩy, “Nếu anh chưa từng gặp qua ánh sáng, vậy có thể anh sẽ không sợ bóng tối.”

Bạn đang đọc truyện *Trong Mất Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Vĩnh viễn

“Anh một người cũng có thể sống. Mặc kệ thế nào, tóm lại không chết được.”

“Nhưng có được sau lại mất đi, nhìn thấy ánh sáng sau lại quay về bóng tối, đó mới gọi là vô pháp sống.”

Lâm Tây nghĩ theo như lời anh nói. Mấy năm gần gũi, anh đã có được nhưng lại mất đi rất nhiều.

“Anh vốn nghĩ vậy.” Trần Kiều thấp giọng nói.

“Nhưng anh...”

Trần Kiều hít sâu, nặng nề nói: “Đã không có biện pháp sống một mình.”

Lâm Tây vẫn luôn nghiêng đầu nhìn Trần Kiều, nhìn đường cong hoàn mỹ trên sườn mặt, nhìn anh gục đầu xuống có vẻ thật ngoan ngoãn, nhìn anh bởi vì khăn trương mà không ngừng chà xát ngón tay.

“Rất xin lỗi.” Trần Kiều muộn thanh nói. “Anh sai.”

Nghe Trần Kiều nói một hồi, Lâm Tây đã hiểu rõ.

Thiếu niên này, ở trong lòng có một ông già, cũng có một đứa trẻ.

Đứa trẻ hồn nhiên khát vọng tốt đẹp, mà ông già trải qua tang thương kia lại chỉ nhàn nhạt nói: “Dù sao đều sẽ mất đi, còn không bằng không cần.”

Đứa trẻ ủ rũ cụp đuôi, cúi đầu ảo não, lưu luyến sự tốt đẹp.

Mà ông già thật ra cũng thích phần tốt đẹp kia, nhưng không dám hy vọng.

Thứ ông già muốn, chẳng qua là thiên trường địa cửu, vĩnh viễn vĩnh viễn. Nhưng cả đời cũng không có được.

“Chúng ta rõ ràng chỉ mới mười tám tuổi, vì sao cứ muốn tương lai.” Lâm Tây mở miệng nhàn nhạt nói: “Tương lai còn rất dài, có rất nhiều thứ không biết tên đang ở phía trước chờ chúng ta. Hai từ vĩnh viễn này đối với thiếu niên mười tám tuổi quá mức xa xôi.”

Nghe được Lâm Tây nói như vậy, cả người Trần Kiều run lên, Trần Kiều ngơ ngẩn nhìn Lâm Tây, muốn nói gì, lại không biết nên nói thế nào.

“Nhưng, Trần Kiều.” Lâm Tây nhìn Trần Kiều, “Chúng ta là một loại người. Anh vì sao không thể cảm thấy, em cũng là cái loại này, nếu nhận định, liền phải cả đời người?”

“Em biết anh sợ hãi, sợ mất đi, cho nên sợ có được. Nhưng vì sao anh không thể cảm thấy, Lâm Tây ở trước mặt anh có quyết tâm cùng anh đi đến vĩnh viễn.”

“Em thích hai từ vĩnh viễn này, mặc kệ là ở độ tuổi nào, gặp chính là vĩnh viễn.”

Trần Kiều nhìn cô, sau một lúc lâu không nói nên lời.

“Vậy bây giờ, anh, muốn hay không muốn thích em.” Lâm Tây rút cuộc nhịn không được mở miệng.

Trần Kiều đang muốn nói, lại bị tiếng chuông điện thoại của Lâm Tây cắt ngang, Trần Kiều ý bảo Lâm Tây nghe điện thoại trước, Lâm Tây thờ dãi, cầm lấy nhìn màn hình, là Trần Lệ Li.

“Lâm Tây, thi không tệ!” Trần Lệ Li đặc ý đến nỗi thông qua điện thoại cũng có thể cảm nhận được: “Bây giờ cần em tới trường học một chuyến, trường học sẽ sắp xếp cho em phòng vấn và chụp ảnh.”

“Bây giờ luôn sao?” Lâm Tây hỏi.

“Ừ, bây giờ luôn, trường học bên này đã có người đang chờ.”

“Trường học phải chụp ảnh, còn muốn phỏng vấn em” Trần Lệ Li ý cười cách dây điện đều rõ ràng: “Em mặc đẹp chút, đến lúc đó ảnh chụp đến cửa trường học chụp.”

“Dạ, bây giờ em tới liền.”

Lâm Tây treo điện thoại, quay đầu nói với Trần Kiều: “Là chủ nhiệm lớp của em, trường học muốn làm phỏng vấn, bây giờ em đến trường học một chuyến.” Lâm Tây cầm điện thoại, hơi mang xin lỗi nói.

Trần Kiều gật đầu, “Em có muốn ăn chút gì rồi đi?”

Lâm Tây nhìn nhìn một bàn đồ ăn đã nguội, lắc đầu: “Không đói bụng, đáng tiếc lãng phí.”

Lâm Tây suy nghĩ cái gì, thật cẩn thận nói với Trần Kiều: “Anh, muốn đi cùng không?”

“Anh?” Trần Kiều ngẩn ra, lại bất an nắm tay, “Anh, thôi bỏ đi, em đi đi, một lát anh đón em”

“Cùng đi đi.” Lâm Tây nói, “Chúng ta còn chưa nói xong, ai biết anh một lát nữa có thể hay không đổi ý sau đó lại chạy.”

Trần Kiều về mặt do dự nhìn Lâm Tây.

Lâm Tây tiếp tục nói: “Chụp ảnh phỏng vấn rất nhanh, sau khi kết thúc chúng ta cùng đi ăn cơm, em sẽ đói.”

Trần Kiều nhìn bàn đồ ăn, thờ dãi, đứng lên nói: “Đi thôi.”

“Em cản trở về thay quần áo, hoặc là,” Trần Kiều nghiêng đầu nhìn Lâm Tây nói: “Trang điểm?”

Lâm Tây nói: “Em khó coi lắm à?”

Trần Kiều lập tức lắc đầu: “Đẹp.”

“Thế thì trang điểm làm gì.” Lâm Tây tiêu sái nói: “Đồ hôm nay cũng rất thích hợp, không cần thay.”

Trần Kiều gật đầu, “Được, đi thôi, muốn ăn cái gì.”

Lâm Tây cười cười: “Hiện tại đi trường học, không phải đi ăn cơm”

Trần Kiều nói: “Anh sợ em bị đói.”

Anh từng chịu đói nên biết cảm giác khi đói khổ như thế nào, anh không muốn để cô gái nhỏ này chịu khổ.

“Đi thôi.”

Ở cái huyện thành nhỏ nhỏ này, có thể thi ra thành tích cao như vậy đã là phá lệ. Tuy rằng so với tỉnh Trạng Nguyên cùng thị Trạng Nguyên còn có khoảng cách, nhưng tại tòa tiểu thành này so sánh chất lượng dạy học thì đã là không dễ dàng gì. Bắc Thành mười mấy năm không tìm được nhân vật như vậy.

Lâm Tây không cảm thấy thành tích của mình có gì đặc biệt, cô cho rằng đây là thành quả cô nên đạt được, mặc kệ thành tích tốt hay xấu, cô đều phải liều mạng thi đến cùng.

Trần Kiều ngẩng đầu nhìn biểu ngữ màu đỏ treo trên tường, đọc ra tiếng: “Chúc mừng học sinh Lâm Tây trường chúng ta thi đại học được 666 điểm”

Trần Kiều nhìn Lâm Tây cười cười, “Giỏi như vậy, còn ở trước mặt anh khiêm tốn cái gì, mau kiêu ngạo một chút.”

“Ai nói em không kiêu ngạo, em đang rất kiêu ngạo đây.”

Lâm Tây dương dương đầu, nhìn Trần Kiều nói: “Em đã nói, thi đại học, có một phần công lao của anh.”

Đi vào trường học, cây cối xếp thành hàng, cây bàng lớn che đi năm phần khô nóng của mùa hè, gió nóng thổi qua, dưới sân lá cây và hoa phượng đỏ rực rộ đầy đất. Hai người sống vai đi dưới tàng cây, mùa hè này có lẽ cuồng loạn bất kham, nhưng giờ khắc này, mùa hè là tốt đẹp.

Hai người chậm rãi dạo bước, mượn gió thổi tan mùi bia trên người.

Lâm Tây ngừng lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Trần Kiều, vô cùng nghiêm túc nói: “Cảm ơn anh.”

Trần Kiều cũng dừng bước chân, “Anh cái gì cũng chưa làm.”

“Ai nói anh cái gì cũng chưa làm.” Lâm Tây nói, “Anh chỉ cần đứng bên cạnh em làm em yên lòng, tựa như như bây giờ.”

Trần Kiều: “Không cần cảm ơn.”

Lâm Tây khó hiểu, nhìn Trần Kiều.

Trần Kiều thấp giọng nói: “Anh không cần em cảm ơn anh.”

Nhìn Trần Kiều như vậy, Lâm Tây bỗng nhiên hiểu ra cái gì, Lâm Tây nhếch miệng cười, trong ánh mắt lập loè ánh sáng, nói: “So với cảm ơn, em càng thích anh hơn.”

Nghe Lâm Tây bỗng nhiên nói ra câu thích mình, Trần Kiều chột đỏ mặt.

Tuy rằng đây cũng không phải lần đầu tiên bị thổ lộ, thậm chí còn bị hôn qua.

Nhưng nghe được người mình đặt ở trong lòng nói thích mình, Trần Kiều vẫn đỏ mặt.

Lâm Tây nghiêng đầu nhìn anh trên: “Anh thật nhát gan lại dễ đỏ mặt.”

Lâm Tây đi nhanh về phía trước: “Giống con ốc sên, ngụy trang cái vỏ cứng cáp, bao bọc lấy cả người bảo vệ cơ thể mềm yếu.”

“Thật ra cái gì cũng sợ.”

Trần Kiều bước về phía trước đuổi theo Lâm Tây, đi đến bên cạnh cô, nhẹ nhàng nói một tiếng: “Không phải.”

Ngoài miệng vừa nói, ngón tay cũng không tự giác lặng lẽ đi tìm một cái tay khác, bàn tay Trần Kiều chạm vào lòng bàn tay Lâm Tây, sau đó gất gao cầm, mười ngón đan xen.

“Chỉ là sợ bị đề ý, đặc biệt là em.”

Trần Lệ Lệ nhìn thấy Lâm Tây đến, kích động tiến lên ôm cô một cái. Trần Lệ Lệ còn trẻ, làm giáo viên chưa được mấy năm, lần đầu tiên dạy ra một đứa trẻ có tiền đồ như vậy, bản thân còn vô cùng thích cô, tự nhiên sẽ kích động.

Chụp ảnh và phỏng vấn ngắn gọn kết thúc, hiệu trưởng và các giáo viên khác tới nói chuyện chụp ảnh cùng Lâm Tây. Lâm Tây làm bộ làm tịch, cười đến mặt đều cứng ngắt.

Trần Kiều vẫn luôn ở một bên lẳng lặng chờ. Không chơi điện thoại, không ngăn người, không oán giận, không đi dạo.

Chỉ yên lặng đứng ở nơi đó nhìn Lâm Tây. Ngẫu nhiên nói chuyện khoảng cách, Lâm Tây sẽ lặng lẽ nhìn qua, Trần Kiều vẫn luôn đang nhìn cô, hai người trộm liếc nhau, nhìn nhau cười, năm tháng yên tĩnh, nhẹ nhàng tốt đẹp.

Kết thúc, Trần Lệ Lệ rốt cuộc cũng có thể tiến lên nói chuyện với Lâm Tây mấy câu.

Trần Lệ Lệ tươi cười đi tới nói: “Lâm Tây, thi tốt lắm.”

Lâm Tây cười nói: “Phải cảm ơn cô đã dạy dỗ.”

Đây là sự thật, không phải lời khách khí.

Lúc Lâm Tây đối mặt với tương lai vô vọng, là Trần Lệ Lệ chỉ đường cho cô.

Lúc Lâm Tây đối mặt gia đình rách nát, là Trần Lệ Lệ cho cô ấm áp.

Lâm Tây thật sự cảm ơn.

Không chỉ là Trần Lệ Lệ, còn có rất nhiều người, một đường đi trợ giúp cô, mà bọn họ thậm chí còn không nhận ra.

Có những người đầy thiện ý lưu lại một bút trong thế giới của cô, ví dụ như Trần Lệ Lệ, Lưu Vũ Thần.

Có những người giống như mái hiên, vì cô che mưa chắn gió, mà cô lại không biết.

Mà Trần Kiều.

Lâm Tây nhìn xa xa Trần Kiều yên tĩnh đứng thẳng người. Trần Kiều chú ý tới ánh mắt của cô, cho cô một nụ cười mỉm trấn an, Lâm Tây đáp lại một gương mặt tươi cười.

Trần Kiều, anh là ánh sáng.

Chiếu sáng lên lai lịch, chiếu sáng lên đường về, chiếu sáng lên thế giới của cô.

Lâm Tây vốn nghĩ rằng cuộc đời này bản thân sẽ không động tâm, ai ngờ sẽ rung động vì thiếu niên này.

Anh rõ ràng một thân lây lội, lại vớt cô từ đầm lầy lên.

Lại còn tự ti tự cho là cả người dơ bẩn.

Một người thật khờ.

“Làm tốt lắm” Trần Lệ Lệ ôn nhu xoa đầu Lâm Tây, “Muốn đi đâu học đại học?”

Lâm Tây cười: “Muốn đi Bắc Kinh.”

Trần Lệ Lệ vui mừng gật đầu: “Bắc Kinh khá tốt, thủ đô, đi thành phố lớn trông thấy việc đời, về sau không cần về thành thị nhỏ này.”

Lâm Tây cười cười: “Nơi này là nhà của em, sao có thể không trở về.”

Nhắc tới nhà, sắc mặt Trần Lệ Lệ hơi biến đổi. Bắc Thành không lớn, điểm thi đại có thể truyền khắp toàn thành, chuyện âm ỉ của Tào Lệ Linh và Lâm Cường có tiếng toàn Bắc Thành.

Hơn nữa trước thi đại học náo loạn ra chuyện đó, trong lòng Trần Lệ Lệ có chút không thoải mái. Lâm Tây đưa nhỏ này, chỗ nào cũng tốt, nhưng gia đình hoàn cảnh thất bại.

Mẹ cả ngày chỉ biết chơi mạt chược, ba cả ngày uống rượu chẳng làm nên trò trống gì, hai người sáng tối đều cãi nhau đánh nhau. Hai người đều không quan tâm tới Lâm Tây, lại nuôi ra được một người tài.

Người Bắc Thành ngoài miệng không nói, trong lòng đều rõ ràng, đều ở sau lưng khoa tay múa chân nói Tào Lệ Linh và Lâm Cường mệnh thật tốt, rung đùi đắc ý khen đứa nhỏ Lâm Tây hiểu chuyện, nhưng người đau lòng đứa nhỏ lại chẳng có ai.

Trần Lệ Lệ thò người qua, hạ giọng nói nhỏ với Lâm Tây: “Chuyện lần trước, ba mẹ em..”

Lâm Tây nói: “Đều đã qua, bọn họ cũng không thật sự để ý, chẳng qua là chê em làm mất mặt bọn họ thôi.”

Trần Lệ Lệ gật gù đầu, “Không có gì thì tốt, lúc ấy làm cô sợ muốn chết, còn vào bệnh viện.”

Trần Lệ Lệ lại nói: “chuyện nhà em, cô là người ngoài nói ra cũng không tốt lắm, nhưng ba mẹ em...”

“Em biết, em sẽ khuyên bọn họ ly hôn, nếu chịu không nổi nữa, thì tách ra, đối với ai đều tốt.”

Tào Lệ Linh và Lâm Cường tự xưng là vì Lâm Tây thi đại học mà không ly hôn, vì cho Lâm Tây một cái nhà hoàn chỉnh mà chống đỡ ở bên nhau.

Lâm Tây cảm thấy hoang đường buồn cười lại đau lòng.

Chuyện nên kiên trì lại không nỗ lực, chuyện không nên kiên trì lại không thể hiểu được chấp nhất vô cùng.

Lâm Tây thật không hiểu nổi.

Trần Lệ Lệ vỗ vai Lâm Tây: “Chuyện của người lớn em cũng không cần nhọc lòng quá nhiều, hiện tại em vào đại học, có thể theo đuổi cuộc sống của chính mình!”

Bạn đang đọc truyện *Trong Mát Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Thổ lộ

Trần Lệ Lệ không hổ là giáo viên ngữ văn, từ ngữ trau chuốt buột miệng thốt ra: “Đại học chính là khởi đầu mới! Thiếu niên đúng lúc! Yên tâm đi trực mộng! Vẫn là câu nói kia, chúc em tiền đồ như gấm, không phụ thiếu niên.”

Lâm Tây mỉm cười gật đầu: “Không phụ thiếu niên.”

“Đúng rồi.” Trần Lệ Li lại nói nhỏ bên tai Lâm Tây: “Nam sinh kia lần trước, bây giờ hai người thế nào?”

Lâm Tây dở khóc dở cười nhìn về mặt bát quái của Trần Lệ Li, Trần Lệ Li ngượng ngừng cười: “Lần trước cô không có tâm tình, cũng không hỏi. Bây giờ, nói cho cô nghe.”

Lâm Tây nhìn Trần Kiều đứng cách đó không xa: “Bên kia.”

Trần Lệ Li theo ánh mắt Lâm Tây nhìn lại, mắt sáng như đuốc, cực kỳ giống ánh mắt khi bắt được học sinh đang ngủ gật, nhìn kỹ trên dưới đánh giá một phen.

Trần Kiều chú ý tới ánh mắt dò xét của Trần Lệ Li, lễ phép khẽ gật đầu với cô ấy.

Trần Lệ Li đem ánh mắt từ Trần Kiều dời trở lại trên người Lâm Tây, lại nhìn trên dưới đánh giá một lúc, bỗng nhiên thu hồi biểu tình nghiêm túc, bày ra vẻ mặt cười ngây ngô.

“Ha ha, người kia rất đẹp, rất xứng với em! Tên là gì?”

Lâm Tây cạn lời, có thể bát quái là bản năng của mỗi một người phụ nữ, ngay cả cô giáo cũng không ngoại lệ, Lâm Tây trả lời: “Trần Kiều.”

Trần Lệ Li, gật gật đầu: “Tốt lắm.”

Theo sau Trần Lệ Li lại làm vẻ mặt ngưng trọng, vỗ vai Lâm Tây: “Thật không hổ là Lâm Tây, không hổ là học trò mà cô đặc ý nhất, ngay cả bạn trai cũng tuần tú như vậy!”

Lâm Tây ngượng ngừng cười.

Lúc hai người tách ra, Lâm Tây còn nghe Trần Lệ Li lặng lẽ nhắc mãi: “Học trò của mình có bạn trai còn sớm hơn mình, quá thất bại, già rồi già rồi, không biết khi nào mới có thể tìm được tình yêu đời mình...”

Lâm Tây gật gật khoe miệng, bước chân lão đảo thiếu chút nữa té ngã, bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một đôi tay đỡ cô, là Trần Kiều.

“Chậm một chút.” Trần Kiều nói.

Nhìn thấy người đến là Trần Kiều, Lâm Tây gương mặt cười.

Cuộc đối thoại giữa trưa tuy rằng bị điện thoại cắt ngang, nhưng đáp án đã rõ, chỉ kém một bước là người nhát gan kia nói ra.

“Đói bụng chưa? Đi ăn cơm?”

Lâm Tây gật đầu: “Được.”

“Muốn ăn cái gì?” Trần Kiều hỏi.

Lâm Tây cảm thấy Trần Kiều có một loại ôn nhu không thể hiểu được.

Người này rõ ràng thoạt nhìn vừa lạnh lùng vừa khó gần, nhưng anh sẽ luôn mang lại cho cô một loại ấm áp và an toàn không gì sánh bằng. Chỉ cần anh nguyện ý cho.

Như bây giờ, mỗi một bữa cơm đều kiên nhẫn hỏi cô muốn ăn cái gì.

Ở bên cạnh anh, mỗi một bước đều có thể thành thật kiên định, thanh thản ổn trọng, chậm rãi đi.

Thật tốt.

Lâm Tây nghĩ nghĩ, cô bỗng nhiên nghĩ đến hai hộp chân gà nướng đáng thương hôm nay chưa kịp ăn: “Muốn ăn chân gà nướng ớt cay. Chúng ta đi tiệm cơm ăn đi.”

Trần Kiều gật đầu: “Được, đi thôi.”

Trước kia Lâm Tây không thích chân gà nướng như vậy, nhưng gần đây không biết vì sao lại rất thích, vừa nhìn thấy Trần Kiều, cô liền muốn ăn chân gà nướng ớt cay.

Có lẽ là bởi vì nụ hôn kia?

A! Chắc là đúng rồi.

Hai người đi đến tiệm com hộp, bởi vì đã qua giờ com trưa, người qua lại không nhiều lắm. Trong tiệm không chỉ bán chân gà nướng, còn có thịt kho, tàu hũ xào thịt bò, com chiên kim chi, sủi cảo, canh bí đỏ.

Hai người gọi một phần com chân gà nướng và một chén mì sủi cảo.

Lâm Tây ăn com trong đĩa của mình, mắt nhìn sủi cảo trong chén của Trần Kiều. Trong chốc lát vớt một viên sủi cảo trong chén của Trần Kiều, trong chốc lát lại gấp một cái chân gà cho Trần Kiều.

Lâm Tây ăn đến vui vẻ.

Com nước xong, ngoài trời đã tối. Lâm Tây cảm thấy hôm nay trôi qua thật nhanh.

Ngắn ngủn một ngày, cô đã trải qua không ít chuyện.

Thành tích thi đại học.

Gặp lại Trần Kiều.

Trường học phỏng vấn chụp ảnh.

Lại một lần, cùng anh ăn một hộp chân gà nướng ớt cay.

Quan trọng nhất chính là, nghe anh kể lại chuyện của bản thân. Anh đem quá khứ nói cho cô biết, đồng thời phát tay tạm biệt quá khứ.

Anh có phải hay không cũng kỳ vọng, cuộc sống có thể làm lại từ đầu. Không có bi thương, không có cực khổ, không có bóng tối, chỉ có tình yêu vô tận.

Hôm nay còn một chuyện cuối cùng quan trọng nhất chưa làm, Lâm Tây nghĩ.

Lâm Tây nhìn thiếu niên bên cạnh, hỏi: “Chúng ta bây giờ xem như ở bên nhau sao?”

Trần Kiều ngưng ngưng ho khan một tiếng, nhẹ giọng nói: “Không tính.”

“Anh còn chưa thổ lộ, cho nên không tính.”

Lâm Tây nhướn mày: “Vậy còn không mau thổ lộ đi.”

Mặt Trần Kiều phớt đỏ, “Đợi chút.”

Lâm Tây làm bộ không sao cả.

Dù sao cũng là một nữ sinh, đối với phong hoa tuyết nguyệt và lãng mạn đều có chờ mong. Lúc trước tuy rằng thổ lộ là cô chủ động, cường hôn cũng là cô chủ động.

Nhưng, này không đại biểu cho cái gì, cô là nữ hán tử!

Cô chính là nữ hán tử! Thanh xuân thiếu nữ chính trực trân quý đầy nhiệt huyết!

Lâm Tây chờ mong nhìn Trần Kiều sẽ nói với mình như thế nào.

Hai người sống vai đi quanh tiểu thành, tiêu thực. Một giờ sau, tin mừng Lâm Tây thi đại học được dán khắp nơi cả thành đều biết, Trần Kiều nhìn mỗi một cái nhãn, đều vui vẻ chỉ cho Lâm Tây xem.

Lâm Tây không cảm thấy điểm thi của mình dán ở trên đường có bao nhiêu vui mừng, tương phản, cô không phải một người thích trương dương quá mức, cô thậm chí cảm thấy xấu hổ. Nhưng nhìn Trần Kiều đầy mặt vui sướng, nhìn thấy mỗi tờ giấy dán báo tin mừng đều chỉ cho cô xem giống như đứa trẻ nhìn thấy món đồ chơi mình yêu thích trong viện bảo tàng, cười đến vui vẻ.

Lâm Tây là thật sự vui vẻ.

Hai người đi vòng quanh ngang qua một cửa hàng tiện lợi, Trần Kiều đưa ra đề nghị mua chút đồ ăn vặt.

Lâm Tây nghĩ nghĩ, đối với một nam sinh mà nói, bữa ăn trưa hôm nay hình như thật sự không đủ no.

Trần Kiều mua hai cây kem vị socola, và kẹo que vị cam. Trần Kiều để Lâm Tây chọn, Lâm Tây cũng chọn một cây kẹo vị cam.

Hai người ăn kem và kẹo que lại đi thêm một vòng, bọn họ như ngày đó mới gặp nhau, trên đường về nhà ăn kem.

Đi đến bên cây cầu, hai người dừng bước.

Lâm Tây thật thích dựa vào biên lan can hóng gió. Nhìn nước nhìn đèn nhìn người, nhìn cái gì cũng được. Đêm yên tĩnh.

Bây giờ đã là buổi tối, người đi trên đường dần dần thưa thớt. Đèn đường tuy mờ nhạt, nhưng có đèn nê ông đèn của các quán ăn và sạp hàng chiếu sáng cả tòa thành.

Lâm Tây dựa vào lan can, hỏi Trần Kiều: “Anh có phải sẽ không đi nữa?”

“Ừ, không đi nữa.”

Lâm Tây cúi đầu, nhẹ nhàng nói: “Nhưng em phải đi.”

“Em muốn đi Bắc Kinh học đại học.”

“Vì sao lại chọn Bắc Kinh?” Trần Kiều hỏi.

“Không biết.” Đôi tay Lâm Tây chống lên lan can, nhón chân thân mình nghiêng về phía trước, đón gió đêm, “Có thể là muốn đi đến đó tận mắt nhìn thấy thành thị người qua lại đông đúc, cũng có thể là muốn đi trải nghiệm thủ đô phồn hoa. Đi xem Cố Cung trong những trận tuyết đầu mùa, đi nghe Hương Sơn Hồng Diệp, đi leo Vạn Lý Trường Thành, đi qua hết phố lớn ngõ nhỏ.”

“Lại hoặc là...” Lâm Tây dừng một chút, tiếp tục nói: “Là bởi vì không muốn đi Thượng Hải, cũng không muốn ở lại tỉnh thành.”

“Chỉ đơn giản là muốn đi một nơi khác.”

Trần Kiều nghiêng đầu nhìn cô, nói: “Bắc Kinh rất tốt.”

Anh hỏi cô: “Muốn học trường đại học nào?”

“Đại học X, học tâm lý học.”

Trần Kiều biết trường đại học này, là trường học tốt nhất quốc nội, ngay cả người không quan tâm học hành trường thi như anh cũng biết.

“Trường học rất tốt.”

Lâm Tây nghiêng đầu nhìn Trần Kiều, hỏi: “Không hỏi em vì sao học tâm lý học?”

Trần Kiều cười: “Em vẫn luôn là người rất độc lập và có ý tưởng của mình.”

“Tin tưởng em như thế à.” Lâm Tây mang theo ý cười hỏi một câu, quay đầu lại nhìn trong bóng đêm bao phủ nước sông.

Là đêm, trên đường phố một mảnh quạnh quẽ.

Lâm Tây: “Thật ra lý do cũng rất đơn giản.”

“Có đôi khi em thật sự rất muốn biết, mọi người đến tốt cùng là nghĩ như thế nào.”

“Tỷ như ba mẹ em.”

Lâm Tây cúi đầu, thanh sắc quạnh quẽ.

“Tỷ như anh.”

“Tỷ như, bản thân em.”

Trần Kiều nói: “Đôi khi, chính chúng ta cũng không biết chúng ta muốn làm gì. Tựa như anh.”

“Tựa như anh trở về đây, anh cũng không biết anh trở về là đang làm cái gì. Rõ ràng nơi này không phải nhà của anh, rõ ràng nơi này có một người anh không nên liên lụy.”

“Nhưng anh đã quay trở về, cô chấp muốn trở về.”

“Có thể là.” Trần Kiều nhìn Lâm Tây: “Lòng chỉ hướng về một người.”

“Lâm Tây.” Trần Kiều đứng thẳng người, sửa sang lại trang phục, nghiêm túc nói: “Một lần nữa giới thiệu làm quen một chút.”

“Anh tên Trần Kiều, mười tám tuổi, giới tính nam, người Giang Tây, sinh ở phía Nam, nhưng thích một cô gái ở phía Bắc.”

“Thích ăn ngọt, thích ăn cay, lúc trước thích ăn nhất là bánh bò trắng, bây giờ là...” Trần Kiều mỉm cười: “Chân gà nướng ớt cay.”

“Bằng cấp tiểu học, chức nghiệp họa sĩ. Tuy bây giờ cái gì anh cũng không có, trong thẻ cũng không thừa bao nhiêu tiền, nhưng anh sẽ nỗ lực cố gắng. Bởi vì em, anh muốn có một tương lai, cùng với em.”

Lâm Tây cười nhìn Trần Kiều.

Trần Kiều tiếp tục nói: “Anh biết em rất tốt, học giỏi, tính cách tốt, chỗ nào cũng tốt.”

“Ừừừ.” Lâm Tây cắt ngang: “Ngoại hình của em không tốt sao?”

Trần Kiều nghiêm trang trần thuật tình yêu, những lời này là bản thảo ghi ở trong lòng đã lâu, vốn dĩ hơi xấu hổ nói ra, lại đột nhiên bị Lâm Tây cắt ngang, mặt Trần Kiều lại đỏ: “Tốt, rất đẹp.”

Sao có thể khó coi. Thiếu nữ giống như bầu trời sao, cả người lấp lóe ánh sáng, vừa loá mắt vừa mỹ lệ, cô rất đẹp, anh rất thích.

“Ừm.” Lâm Tây vừa lòng, “Anh tiếp tục.”

Trần Kiều nói: “Rất nhiều năm trước, anh có thể dễ dàng chết đi, mỗi ngày đều nghĩ phải làm sao để sống sót.”

“Mà rất nhiều năm sau, lúc anh tùy tiện tồn tại tóm lại không chết được, anh lại nghĩ phải làm sao để chết.”

Ngày hè, đêm khuya, gió trong lành mát mẻ.

Thiếu niên nhàn nhạt nói chuyện sinh tử của chính mình, phảng phất như đang trần thuật một sự việc không hề liên quan tới bản thân.

Trần Kiều tiếp tục nói: “Trước khi gặp được em, anh không có tương lai, sau khi gặp được em, em chính là tương lai.”

“Lâm Tây, anh thích em, anh muốn cùng em ở bên nhau.” Trần Kiều nói: “Nếu có thể, là một loại tên là cả đời.”

Lâm Tây còn đang khiếp sợ, không biết Trần Kiều vừa mới nói về sinh tử, hay là Trần Kiều thổ lộ với mình.

Hình thức thổ lộ tương đồng với cô.

Thấy Lâm Tây thất thần không nói lời nào, Trần Kiều lại đỏ mặt, có chút thẹn thùng. Anh hơi cúi đầu, cẩn thận hỏi: “Có thể chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Trong Mất Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Vị cam

Đêm hè, trên cầu cơ hồ không có người đi đường, ngẫu nhiên có chiếc xe ầm ầm chạy qua, sau đó quay về yên tĩnh, đứng ở trên cầu có thể nghe thấy âm thanh nước chảy. Thành thị ban đêm muôn màu nghìn sắc, sặc sỡ hơn ban ngày.

So với hơn nửa tháng trước, giống hết buổi tối hôm đó Lâm Tây thổ lộ.

Có hai người, vào ban đêm, cùng một cảnh tượng, thậm chí là lời nói cũng tương tự.

Bất đồng chính là, hai người đều thật lòng.

Lâm Tây cười trả lời: “Được, bạn trai.”

Trần Kiều cũng cười, phát ra từ nội tâm, nhẹ nhàng cười.

Mười mấy năm qua, trời nổi phiêu bạc không nơi nương tựa. Nhưng không nghĩ tới, sẽ ở tại tiểu thành này, gặp được một cô gái giống như ánh sáng, thay đổi cả đời anh.

Anh đột nhiên cảm thấy thật may mắn, lúc trước lần đầu tiên gặp mặt ở Tiểu Nam Sơn, anh gọi cô.

Anh lại có chút nghĩ mà sợ, vạn nhất lúc ấy, bản thân không lên tiếng chào hỏi, cứ như vậy gặp thoáng qua, sẽ thế nào?

“Em còn nhớ rõ không?” Trần Kiều hỏi.

“Cái gì?”

“Lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, ở Tiểu Nam Sơn.” Trần Kiều nói, “Lúc ấy em nằm trên bãi cỏ đếm ngôi sao, anh gọi em.”

Lâm Tây cười: “Sao lại quên được.”

“Nếu.” Trần Kiều nói: “Anh nói là nếu, lúc ấy em không nằm ở nơi đó, anh cũng không gọi em, chúng ta, có thể hay không trở thành người xa lạ chưa từng quen.”

Lâm Tây chống cằm cẩn thận nghĩ nghĩ, nghiêm túc nhìn Trần Kiều nói: “Sẽ không, bởi vì có một số người, nhất định phải gặp được.”

“Tựa như chúng ta, người khác đều không được, chỉ có thể là anh và em.”

Trần Kiều nhấp miệng cười trộm: “Đúng.”

“Kẹo que vị cam ăn ngon không?” Trần Kiều ghé vào lan can, đột nhiên hỏi nói.

“?” Lâm Tây sững sốt.

Vừa nói xong, đột nhiên nơi xa vọng đến tiếng chuông.

Là gác chuông đang báo giờ, tiếng chuông ngân vang hồn hậu kéo dài.

“Đinh đông —”

“Đinh Đông —”

Tiếng chuông vang lên suốt mười phút, hiện tại là buổi tối 10 giờ đúng.

Tiếng chuông du dương, đêm hè gió mát.

Một khắc kia khi tiếng chuông vang lên, Trần Kiều bỗng nhiên tới gần một bước, đi đến trước mặt Lâm Tây.

Nhẹ nhàng nói một câu: “Lần này, không phải vị chân gà ớt cay.”

Sau đó, ôn nhu phủ lên môi Lâm Tây.

Vị cam ngọt.

Lần này, là vị cam ngọt!

Ngày hè gió mát, tiếng chuông du dương.

Chỉ có anh và em

—

Cuối cùng Lâm Tây điền giấy chỉ nguyên ghi danh trường đại học Bắc Kinh. Mà Tào Lệ Linh cũng bởi vì vậy mà mừng cô một trận, không hề nói lý.

Lâm Tây nghĩ, nếu thuận theo ý của Tào Lệ Linh, đi Thượng Hải, học tài chính, cũng không phải không thể. Thượng Hải và tài chính đều rất tốt, bọn họ đều không sai. Chỉ là cô không hiểu, bản thân vì sao nhất định phải dựa theo tâm nguyện của Tào Lệ Linh. Cũng không hiểu, vì sao bà lại cố chấp như vậy.

Tựa như cô cũng không hiểu, Tào Lệ Linh vì sao lại cố chấp không ly hôn với Lâm Cường.

Trần Kiều nói, có lẽ là Tào Lệ Linh đem chấp niệm tuổi già áp đặt lên trên người cô. Lâm Tây cảm thấy có đạo lý, có lẽ, trong lòng Tào Lệ Linh có một cái chấp niệm.

Sau khi xác định ở bên nhau, Trần Kiều kiên trì mỗi ngày đưa đón Lâm Tây đi làm tan tầm, mỗi ngày đều làm về mặt ngọt ngào nói với cô đừng làm nữa về nhà đi! Lâm Tây cãi lại nói mình và Trần Kiều cái gì cũng không làm không sợ nghèo chết hay sao, thậm chí nói cũng lười nói.

Trần Kiều vốn là một con cú, sinh hoạt làm việc nghỉ ngơi đều không có quy luật, bởi vì đưa đón Lâm Tây, cho nên bắt đầu điều chỉnh lại, ngủ nghỉ làm việc đều theo giờ học sinh.

Trần Kiều mượn một ít sách vở của Lâm Tây xem. Có khi Trần Kiều không có việc gì làm, sẽ lấy một quyển sách, ngồi ở trong tiệm trà sữa của Lâm Tây ăn uống này nọ, sau đó ngồi một ngày.

Trong chốc lát đọc sách, trong chốc lát lại nhìn cô. Chờ Lâm Tây tan tầm, hai người lại dắt tay cùng nhau về nhà.

Nhưng công việc của Trần Kiều cũng càng thêm vội, anh làm vốn là nghề tự do, muốn kiếm tiền nhiều hay kiếm tiền ít đều dựa vào tâm tình của anh. Lúc trước Trần Kiều không có gì theo đuổi, theo nguyên tắc không đói chết là được. Mà bây giờ tâm thái của Trần Kiều đã thay đổi, muốn kiếm tiền nhiều một chút, càng nhiều sống mới tốt.

Thông báo kết quả nửa tháng sau gửi tới trường học, Lâm Tây và Trần Kiều cùng nhau đi đến trường học lãnh giấy kết quả.

Mọi người nhận giấy đến cùng giờ, cho nên người nên gặp được người không nên gặp được, đều sẽ gặp được.

Trịnh Trình Trần và Lưu Vũ Thần thế nhưng cùng nhau đi tới.

Không nên gặp được và nên gặp được, thế nhưng chạm mặt một chỗ!

Lâm Tây mỉm cười cùng Trần Kiều chào hỏi mọi người, Lưu Vũ Thần vẫn là cô gái có cá tính nhảy nhót chạy tới cho Lâm Tây một cái ôm. Trịnh Trình Trần chỉ khẽ cười gật đầu, cùng Lâm Tây và người bên cạnh cô Trần Kiều chào hỏi.

“Hai người cùng nhau tới?” Lâm Tây hỏi Lưu Vũ Thần.

Lưu Vũ Thần gãi gãi đầu: “Trên đường vừa vận dụng phải, nên đi chung.”

Sau đó nhìn đến Trần Kiều bên cạnh Lâm Tây, Lưu Vũ Thần lại đứng lý hợp tình, hùng hổ hỏi: “Hai người sao lại cùng nhau tới?”

Lâm Tây hào phóng nói: “Bạn trai của tớ, sao lại không thể cùng nhau tới?!”

Lưu Vũ Thần đột nhiên không kịp đề phòng bị đút một miếng cầu lương, kêu to hận không thể để toàn thế giới nghe được.

Lâm Tây nhìn Trịnh Trình Trần, cậu ta thoạt nhìn không có phản ứng gì, thế thì thật tốt quá.

Trịnh Trình Trần nói với Lâm Tây: “Cậu báo danh đại học X?”

“Ừ, khoa tâm lý học.”

Trịnh Trình Trần mỉm cười: “Về sau chính là bạn cùng trường, tớ là khoa lịch sử.”

Lưu Vũ Thần cũng không chịu thua kém nói: “Tớ là đại học Y kế bên trường đại học X của các cậu, về sau chúng ta còn có thể gặp nhau.” Lưu Vũ Thần lại hung tợn nhìn thoáng qua Trịnh Trình Trần: “Về sau tớ còn phiền cậu, phiền chết cậu.”

Trịnh Trình Trần hừ một tiếng không nói gì thêm.

Trần Kiều yên tĩnh đứng một bên, nghe đến Trịnh Trình Trần cũng báo danh đại học X, sắc mặt hơi đổi, nhưng rất nhanh khôi phục lại.

Ba người hẹn gặp ở Bắc Kinh, sau đó tạm biệt ở cổng trường, đường ai nấy đi. Lưu Vũ Thần và Trịnh Trình Trần đi một đường, Lâm Tây và Trần Kiều đi một đường.

Buổi tối Trần Kiều lại đưa Lâm Tây đi ăn lẩu thập cẩm, chúc mừng Lâm Tây báo danh trúng tuyển.

Thật ra Trần Kiều cũng muốn đưa Lâm Tây đi ăn một ít đồ ăn khác, ăn nhiều chút, cho dù là lẩu Tứ Xuyên cũng tốt hơn lẩu thập cẩm. Nhưng Lâm Tây chính là một người bình dân mà giản dị như vậy, chỉ thích ăn lẩu thập cẩm!

Hai người đi đến tiệm lẩu lần trước, lại cùng nhau mua một cái bánh kem, mặt trên vẫn vẽ Cậu Bé Bọt Biển.

Nồi lẩu sôi ừng ực, Trần Kiều cầm một đồng đồ ăn Lâm Tây thích ăn bỏ vào nồi, nhớ rõ lần trước Lâm Tây nói thịt bò và rau thơm ăn rất ngon, anh cố ý bỏ nhiều chút.

Trong nồi nào là măng, nấm, cải, thịt gà, xúc xích cắt lát, hải sâm, cá viên, bò viên, lòng lợn, tôm tươi, cá lát...

Nhiều đồ ăn như vậy nhưng chỉ trong chốc lát đã xử lý xong.

Hai người cầm hai ly nước ngọt cùng ly chúc mừng.

“Lâm Tây.” Ăn hết nồi lẩu thập cẩm, đang chuẩn bị ăn bánh kem, Trần Kiều đột nhiên đứng đắn mở miệng nói: “Tặng cho em một thứ.”

Trần Kiều lấy trong túi ra một cái hộp nhỏ.

Lâm Tây mở ra, là một cái vòng cổ kiểu nữ màu vàng kim, mặt dây chuyền hình tròn, mặt trên vẽ hoàng tử bé và hoa hồng đỏ, sau lưng có khắc một chữ một X, rất đẹp.

(Lâm Tây: 林西 - Lin Xi)

Ở phía dưới, có một cặp vé xe.

Bắc Thành đến Bắc Kinh, giường nằm.

Lâm Tây tươi cười, cô rất thích. Mặc kệ vòng cổ hay là vé xe. Lâm Tây đưa vòng cổ cho Trần Kiều, cười hi hi nói: “Giúp em đeo lên.”

Trần Kiều đứng sau lưng Lâm Tây, dịu dàng giúp cô đeo dây chuyền lên cổ, nói: “Gần đây anh đọc một cuốn tiểu thuyết tên Hoàng Tử Bé, anh rất thích. Cho nên đặt ra cái vòng cổ này.”

Hai người ngồi xuống mặt đối mặt. Trần Kiều móc trong cổ áo ra một sợi dây chuyền giống hệt Lâm Tây, khác là màu bạc, mặt sau khắc chữ J.

(Trần Kiều: 陈吉 - Chen Ji)

Trần Kiều nói: “Trong sách, hồ ly nói với hoàng tử bé: ‘Đối với tớ hiện giờ cậu chỉ là một cậu bé hoàn toàn giống trăm nghìn cậu bé khác. Và tớ chẳng cần gì ở cậu. Và cậu cũng chẳng cần gì ở tớ. Tớ đối với cậu chỉ là một con cáo giống như trăm nghìn con cáo khác. Nhưng, nếu cậu cảm hoá tớ, cậu sẽ là duy nhất trên đời của tớ, tớ cũng sẽ là duy nhất trên đời của cậu.’”

Trần Kiều lắc lắc mặt dây chuyền: “Em cảm hóa anh, chúng ta chính là của nhau, duy nhất trên đời.”

Lâm Tây phụt cười, cô không muốn nói lời dư thừa gì nữa, chỉ muốn mạnh mẽ ôm anh một cái.

Chỉ tiếc nơi này đông người.

Lâm Tây bắt đầu tính toán tiếp theo có nên đi một nơi tương đối tình thú thích hợp để thổ lộ hay không. Hoặc là đi nhà anh cũng được, không có những người khác, thích hợp để ôm.

Lâm Tây lấy trong hộp ra hai tờ vé xe màu lam, quơ qua quơ lại trước mặt Trần Kiều, “Em càng thích cái này.”

Trần Kiều giải thích nói: “Vốn dĩ muốn mua vé máy bay, nhưng từ Bắc Thành đến Bắc Kinh đi phi cơ còn cần ngồi xe lửa trước, quá phiền toái.”

Trần Kiều: “Cho nên còn không bằng đi xe lửa, dọc theo đường đi có thể đi qua rất nhiều nơi, nhìn được nhiều phong cảnh.”

“Cho nên.” Lâm Tây mỉm cười, “Anh muốn cùng em đi Bắc Kinh?”

Trần Kiều cũng cười: “Không đi Bắc Kinh, vậy anh đi nơi nào? Em ở đâu, anh ở đó!”

“Được.” Lâm Tây cười không khép được miệng, “Vòng cổ rất đẹp, em vô cùng thích.”

“Vé xe lửa cũng rất tuyệt, em rất vui. Trần Kiều, cảm ơn.” Lâm Tây nói: “Trong tiểu thuyết Hoàng Tử Bé, còn có một câu em rất thích.”

“Trong sách nói, các ngôi sao tỏa sáng lấp lánh là vì để mỗi người có một ngày có thể tìm được ngôi sao thuộc về chính mình.”

Lâm Tây nhìn Trần Kiều, trong ánh mắt cất giấu bầu trời đầy sao, nói: “Cho nên em gặp anh, anh chính là ngôi sao của em.”

Trần Kiều nhìn Lâm Tây, hình như nhớ lại hồi ức, sững sờ thất thần, vài giây sau mới tỉnh lại, nói: “Mẹ anh lúc trước nói với anh, khi anh đếm hết số ngôi sao trên bầu trời là bao nhiêu, anh sẽ có thể nhìn thấy bà ấy.”

“Năm đó, anh không biết trên bầu trời có tất cả bao nhiêu ngôi sao, cuối cùng anh cũng không gặp lại được bà ấy.”

“Mà bây giờ.”

“Anh nhìn thấy, bầu trời chỉ có một ngôi sao rất sáng, chính là em.” Trần Kiều nhìn vào đôi mắt Lâm Tây, nói: “Cho nên, anh tìm thấy em rồi.”

Đây là lần đầu tiên Lâm Tây nghe từ trong miệng Trần Kiều nhắc tới người thân của anh. Lúc trước anh chỉ nói anh đã không còn nhà, trước nay cũng chưa từng nói trong nhà của anh đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì.

Lâm Tây không hỏi, cũng không muốn hỏi.

Lâm Tây nghĩ, mẹ của anh, nhất định là một người phụ nữ rất dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mắt Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Mùa hè

Buổi tối về nhà, Lâm Tây ngồi ở trên giường, trước mặt là một xấp tiền. Lâm Tây đếm tiền mặt, lại tính tiền trong thẻ ngân hàng.

Mấy ngày nay cô ở tiệm trà sữa làm công, kiếm tiền cũng được bảy trăm ngàn, hơn nữa thi đậu đại học người thân cho chút tiền, trường học cũng phát tiền khen thưởng, cộng lại cũng hơn hai triệu.

Lâm Tây tính mua một món quà cho Trần Kiều. Quà gì thì Lâm Tây tạm thời chưa có ý tưởng.

Nhưng từ lúc bắt đầu đến bây giờ Trần Kiều đã tặng cô rất nhiều món quà, cô đều rất thích rất vui, cô cũng muốn cho Trần Kiều cảm nhận được phần vui mừng cùng cảm động này.

Hai triệu, đủ để mua một cái máy tính bảng tablet.

Trần Kiều vẫn luôn dùng điện thoại, không có màn hình cơ sở, lúc trước Lâm Tây từng học vẽ tranh trên internet, đối với vẽ vời cũng có một ít hiểu biết.

Cô biết, Trần Kiều thật sự rất thích vẽ tranh, gần đây anh hẹn bản thảo hơi nhiều, càng ngày càng bận. Trước đó anh còn về quê đi xử lý chuyện của chú Trương, tiêu hết số tiền anh tích góp nhiều năm, sau đó anh còn vì cô mua vé xe đi Bắc Kinh.

Không nói cái khác, chỉ riêng phí thuê nhà gần trường học đã có thể nghiền nát Trần Kiều. Bảo anh mua một cái máy tính bảng, Trần Kiều nhất định rất luyến tiếc.

Không sao, cô mua.

Lâm Tây ở trên mạng lựa chọn, lục lọi thật lâu cuối cùng cũng chọn được một cái thích hợp với anh.

Một triệu ba trăm ngàn. Lâm Tây không chút do dự đặt mua.

Lâm Tây tính trong thẻ còn dư lại hơn năm trăm ngàn, đóng tiền học phí xong còn đủ để ăn no một đoạn thời gian.

Bên kia, Trần Kiều cũng đang tính tiền của mình.

Trong khoảng thời gian này liệu mạng kiếm tiền, bây giờ trong thẻ của anh tổng cộng có chín trăm ngàn.

Học phí của Lâm Tây năm trăm ngàn, phí sinh hoạt một trăm ngàn, sau khi vào đại học phải mua cho cô ấy một cái máy tính mới, ừm, tốt nhất là mua một cái iPad.

Cũng khoảng hai triệu.

Tuy rằng mua mấy thứ này không phải trách nhiệm của anh, nhưng Trần Kiều biết, Lâm Tây không muốn dùng tiền của ba mẹ, cô là một nữ sinh vừa mới tốt nghiệp cấp ba, lấy đâu ra nhiều tiền như vậy để mua mấy thứ này.

Cho dù có, cô cũng sẽ không mua.

Dư lại mấy trăm ngàn, muốn dành dụm để thuê nhà ở Bắc Kinh. Anh không muốn tùy tiện thuê một phòng, anh muốn thuê một cái phòng lớn, hai người hai phòng ở. Như vậy lúc Lâm Tây không muốn ở ký túc xá cũng có thể tới chỗ của anh ở.

Ở Bắc Kinh, anh cũng muốn cho cô một cái nhà. Cho dù thuê tới nơi nào, anh cũng muốn cho cô yên tâm.

Muốn kiếm tiền.

Lúc trước Trần Kiều không có ham muốn kiếm tiền, nghèo khổ rách nát lớn lên, có thể tồn tại là được. Huống chi, đoạn thời gian kia, anh cũng không muốn sống.

Mà bây giờ, Trần Kiều tràn ngập mong đợi về tương lai phía trước.

Anh muốn có sự nghiệp của bản thân, có công việc ổn định, cũng có đủ tiền.

Anh đột nhiên nghĩ đến một câu, là quyển sách Lâm Tây cho anh, tên là Bình Như Mỹ Đường.

Trong sách nói: “Trước khi gặp được em, anh không sợ chết, không sợ đi xa, cũng chưa từng sầu lo năm tháng dài lâu, hiện tại lại chưa từng suy nghĩ quá rõ ràng về tương lai như thế.”

Trần Kiều nghĩ, anh cũng giống như thế này. Anh chưa bao giờ cảm nhận được khát vọng tồn tại, nhiệt liệt kỳ vọng tương lai như hiện tại. Bởi vì anh biết mỗi một tương lai, đều có cô.

Ngay cả suy nghĩ cùng lo lắng về tương lai, đều mang theo ngọt ngào.

Lâm Tây chưa từng sống ngày tháng vui vẻ như bây giờ.

Đơn giản nhưng đầy nhiệt huyết.

Mười mấy năm qua cô tựa hồ đã quen nhà cửa ẩm ỉ, mỗi một đêm đều không yên tĩnh.

Nhưng mùa hè năm nay lại khác. Cô nhìn thấy tinh quang rạng sáng, nhìn thấy sương khói lượn lờ khắp chợ đêm, gặp được gió đêm thổi qua rừng núi, gặp được thiếu niên làm trái tim cô rung động.

Mùa hè vốn là ca hát vui chơi, một mùa mỹ lệ không gì sánh kịp. Nhưng lúc trước cô không cho là như vậy, cô chỉ cảm thấy mùa hè là một mùa ngoại trừ khô nóng thì không có gì đặc biệt. Xuân hạ thu đông hình như đều không có tư vị gì.

Nhưng năm nay, cô rõ ràng cảm nhận được mùa hè mỹ lệ không gì sánh bằng.

Không chỉ mùa hè, kế tiếp là mùa thu và mùa đông, trong tương lai mỗi một ngày xuân hạ thu đông, đều sẽ tràn đầy hân hoan vui mừng.

Đêm qua vừa đặt đơn hàng, ngày hôm sau máy tính bảng Lâm Tây mua cho Trần Kiều đã được đưa đến, chuyển phát nhanh không đưa đến nhà, mà đưa đến tiệm trà sữa.

Điền Tâm kì quái truy vấn đây là thứ gì, Lâm Tây không trả lời, lén lút cất đồ vào ba lô. Buổi tối Trần Kiều tới đón cô, anh cũng không phát hiện ra manh mối gì. Chỉ là, trên đường về nhà Lâm Tây vui vẻ lạ thường, cũng không giống dĩ vãng vui vẻ thì nháy nhót.

Đồ vật sang quý quả nhiên có trọng lượng.

Lâm Tây cảm nhận được trên vai nặng trĩu, vác một đồng tiền đương nhiên phải nặng rồi, haizz.

Trần Kiều cảm thấy kỳ quái hỏi: “Hôm nay sao lại vui vẻ như vậy?”

“À, nghĩ đến sắp đi Bắc Kinh, nên rất vui vẻ.”

Trần Kiều mỉm cười: “Cứ như vậy muốn đi Bắc Kinh?”

“Cũng không phải muốn đi Bắc Kinh, chính là muốn cùng anh đi.” Lâm Tây nói: “Cùng anh đi, đi chỗ nào cũng vui vẻ.”

“Vậy em muốn đi du lịch không?” Trần Kiều hỏi.

“Du lịch?” Lâm Tây nghĩ nghĩ, bản thân sống mười tám năm, chưa từng đi du lịch một lần, duy nhất tính là đi du lịch, là kỳ nghỉ một tây tháng năm cùng Trần Kiều đi thám hiểm. Cô chưa ra khỏi Bắc Thành, chưa ngồi qua xe lửa, cũng chưa gặp qua thế giới bên ngoài.

“Em chưa từng đi du lịch.” Lâm Tây nói: “Nếu có thể, em muốn đi phía nam một lần, trẻ em phương bắc chưa từng nhìn thấy biển. Anh đã từng nhìn thấy biển chưa?”

“Anh cũng chưa.” Trần Kiều lắc đầu, “Nơi anh ở tuy là phía nam, nhưng không có biển, chỉ có con người và phố xá đông đúc.”

Lâm Tây nghĩ nghĩ, nói: “Bắc Kinh cũng có biển. Anh biết Bắc Đái Hà không? Cách Bắc Kinh không xa, đến lúc đó chúng ta có thể cùng đi Bắc Đái Hà ngắm biển.”

Trần Kiều không có trả lời, mà hỏi: “Muốn đi phía nam ngắm biển à?”

Lâm Tây rất muốn đi, cô sinh ở phương bắc, sau này sinh hoạt cũng theo phương bắc, cho nên cô tò mò khao khát nhìn thấy bên ngoài. Cô muốn đón gió nam dịu dàng, cũng muốn cảm thụ mưa phùn ẩm ướt của phía nam. Cô càng muốn đi xem, nơi đó là dạng địa linh sinh nhân kiệt (đất linh thiêng thì sinh người hào kiệt) gì, có thể sinh dưỡng ra một Trần Kiều tốt đẹp như vậy.

Phía nam dịu dàng, anh càng ôn nhu.

Lâm Tây còn chưa trả lời, Trần Kiều cũng đã nói: “Vậy thì đi thôi. Đưa em đi xem biển.”

“Thật?” Lâm Tây vui mừng, “Sao đột nhiên muốn đưa em đi xem biển?”

Trần Kiều nghĩ nghĩ, nói: “Không có lý do, chỉ là muốn đưa em đi đến nơi mà em muốn đi.”

Không có lý do gì, chỉ cần em thích, nơi nào anh cũng nguyện đi cùng.

“Được nha.” Lâm Tây nói, “Kỳ quốc khánh này lại đi đi.”

Trần Kiều cười, gật đầu.

“Đi chỗ nào?” Lâm Tây cười nói: “Đi Hạ Môn thế nào? Đi Hạ Môn ngắm biển.”

“Được.”

Hai người không thể hiểu được đã hẹn hơn một tháng sau kỳ nghỉ quốc khánh cùng nhau đi ngắm biển, như là tương lai có vô số vĩnh viễn đang chờ bọn họ.

Lâm Tây mua quà cho Trần Kiều nhưng cô muốn chọn một thời điểm thích hợp đưa cho anh, bởi vì đây là món quà đầu tiên cô tặng anh.

Cô về đến nhà, không biết sao hôm nay Tào Lệ Linh và Lâm Cường đều không ở nhà, Lâm Tây nhìn đồng hồ, đã là 8 giờ tối.

Chắc là một người đi chơi mát chược, một người đi uống rượu, không có gì hiếm lạ.

Lâm Tây lại cảm thấy không vui.

Lâm Tây trở lại phòng, chọn một tấm card tình xảo, viết lên một câu, bỏ vào hộp quà. Đóng gói đẹp mắt.

Làm xong, Trần Kiều vừa vắn gửi WeChat tới: “Đang làm gì?”

Lâm Tây không tự giác cười ra tiếng, không biết vì sao, mặc kệ tâm tình có bao nhiêu không vui, chỉ cần một dòng tin nhắn của anh, cho dù đơn giản cỡ nào, cũng làm cô vui vẻ. Lâm Tây cầm lấy điện thoại trả lời một câu: “Nhớ anh.”

Bên kia Trần Kiều không nói gì.

Anh thẹn thùng.

Lâm Tây chính là muốn làm Trần Kiều thẹn thùng.

Lâm Tây ôm điện thoại nằm trên giường cười ha ha, cô còn có thể tưởng tượng ra cảnh Trần Kiều đỏ mặt không biết nên trả lời như thế nào sau đó khép điện thoại lại nằm trong phòng thẹn thùng xoay vòng vòng.

Anh đáng yêu như vậy!

Không biết vì sao, ngày thường Trần Kiều hoặc là lạnh lùng, hoặc là nhàn nhạt, nhưng chỉ cần cô không biết xấu hổ trêu đùa vài câu, anh sẽ lập tức đỏ mặt.

Đó là thiếu niên cô thích nhất.

Nghĩ đến Trần Kiều, tâm tình không mấy vui vẻ của Lâm Tây hoàn toàn biến mất.

Thật tốt.

Có anh ở phía sau chống lưng, cô không cần sợ gì cả.

Lâm Tây nằm trên giường ngây ngô cười, đột nhiên chuông điện thoại vang lên. Lâm Tây tưởng là Trần Kiều, nhìn cũng không nhìn trực tiếp nhận điện thoại, đang chuẩn bị trêu đùa anh vài câu, nhưng đầu dây bên kia truyền đến âm thanh già nua của bà ngoại.

“Tiểu Tây, bây giờ con đến nhà bà ngoại một chuyến đi.” Giọng nói của bà ngoại mang theo vài phần ghen ghét.

“Bà ngoại?” Lâm Tây hồ nghi, “Sao vậy?”

“Ai—” Bà ngoại thờ dài thật sâu, “Con đến đây trước rồi nói sau, mẹ con cũng ở chỗ này.”

Tào Lệ Linh? Sao bà lại trở về nhà bà ngoại? Lúc này không phải nên ở tiệm mát chược chơi bởi sao?

Bà ngoại không nói gì thêm, cái này làm cho Lâm Tây càng thêm kỳ quái, cúp máy, cô vội vàng chạy tới nhà bà ngoại, trong lòng bất giác dâng lên lo lắng.

Cô cũng không hiểu vì sao bản thân lại bất an, nhưng đây là trực giác, mà trực giác của cô trước nay đều rất chuẩn.

Lâm Tây gọi xe taxi đến nhà bà ngoại, nhà bà ngoại ở nông thôn cách nhà cô không xa, xe chạy khoảng 30 phút là đến nơi. Trên xe taxi, cô gọi cho Tào Lệ Linh và Lâm Cường. Tào Lệ Linh không nhận, Lâm Cường tắt máy.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mất Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Ngoại tình

Lâm Tây ngăn không được miên man suy nghĩ, bọn họ cãi nhau?

Không đến mức này, bọn họ cãi nhau nhiều như vậy, cũng không náo loạn đến nhà bà ngoại.

Vậy xảy ra chuyện gì?

Lâm Tây bị suy nghĩ của chính mình dọa sợ toát mồ hôi lạnh.

Sinh bệnh? Xảy ra chuyện ngoài ý muốn? Hay là thế nào?

Nếu không có chuyện gì, bà ngoại cũng sẽ không dùng ngữ khí ghen ngào gọi cô về nhà.

Lâm Tây sợ hãi, chỉ có thể thúc giục tài xế chạy nhanh một chút.

Nhưng nếu thật sự xảy ra chuyện gì, vậy phải làm sao bây giờ? Cô có thể làm cái gì?

Cái gì cũng không làm được.

Cô bỗng nhiên thấy tuyệt vọng.

Cô cái gì cũng không có.

Trong tình yêu của cô và Trần Kiều. Cô có thể cảm giác được, Trần Kiều có một chút tự ti và sợ hãi.

Bởi vì rất nhiều. Bởi vì gia đình anh, bởi vì bằng cấp của anh, bởi vì quá khứ của anh. Anh cảm thấy Lâm Tây cực kỳ tốt, vì thế anh tự ti, sợ hãi.

Nhưng Lâm Tây cũng sẽ tự ti, bởi vì cô cũng giống anh hai bàn tay trắng, cái gì cô cũng không có, cô thật sự không tốt như anh nghĩ.

Tựa như bây giờ, cô đang đối mặt với Tào Lệ Linh khóc thút thít và bà ngoại thở dài, cô không biết nên làm gì.

Tào Lệ Linh đang nằm ở trên giường của bà ngoại ôm đầu gối khóc nức nở, đầu tóc hỗn loạn, vành mắt đỏ hồng, trên mặt còn vương nước mắt.

Bà ngoại ngoài miệng không nhận được mắng mải: “Thật là tạo nghiệt, thật là một thằng khốn nạn!”

Tình huống so với tưởng tượng của cô còn khá tốt, nhưng sau này mọi chuyện hết thấy đều phải thay đổi rồi.

Lâm Tây từ trong lời nói lộn xộn của bà ngoại biết được chuyện gì đã phát sinh.

Lâm Cường là thằng khốn nạn.

Lâm Cường ngoại tình.

Còn làm người ta lớn bụng.

Lâm Tây thật đúng là hết sức buồn bực, Lâm Cường rõ ràng là một người rụt rè sợ sệt không có bản lĩnh. Hôm nay lại dừng cảm hơn đàn ông làm ra loại chuyện này.

Lâm Tây không biết nên an ủi Tào Lệ Linh như thế nào. Ngày thường tuy rằng Tào Lệ Linh luôn hiếu thắng, Lâm Cường luôn giảng hòa, cô cũng thích ba vượt qua mẹ.

Nhưng cuối cùng vẫn là người đàn ông ôn nhu cười ngây ngô kia nói đàn ông không thể đánh phụ nữ, đã phụ mẹ của cô.

Lâm Tây sờ cái mũi, có chút xót.

Vì bản thân, lại càng vì mẹ.

Hồi nhỏ lúc cô tủi thân đều đi tìm mẹ tâm sự, Tào Lệ Linh luôn cương thế cũng sẽ mềm yếu, bà cũng sẽ ôm cô vào lòng an ủi cô.

Bà ngoại ngồi bên cạnh Tào Lệ Linh nhẹ nhàng trấn an bà, Tào Lệ Linh thống khổ ghen ngào, phát tiết nội tâm tràn ngập phẫn nộ.

“Mẹ.” Lâm Tây đứng yên thật lâu, thật vất vả cảm xúc của Tào Lệ Linh mới ổn định lại, Lâm Tây rót cuộc mở miệng: “Ly hôn đi.”

Tào Lệ Linh không hổ là Tào Lệ Linh, mặc kệ làm chuyện gì bà cũng đều nhanh gọn dứt khoát. Ngày hôm sau bà trang điểm xinh đẹp mang giày cao gót

lời Lâm Cường đến Cục Dân Chính xử lý thủ tục ly hôn.

Lâm Tây đang nhìn quyển sách, cô biết, xong rồi.

Nhưng cô cứ nhiên lại yên tâm.

Rất yên tâm, rất vui vẻ.

Hai người họ cuối cùng cũng đã kết thúc, bọn họ sớm nên như vậy.

Hai người từ tính cách đến tam quan hay là tính tình, tác phong, các phương diện đều khác nhau một trời một vực, hai người miễn cưỡng ở bên nhau đều không tốt cho đối phương.

Sớm tách ra mới là kết cục tốt nhất, như vậy hai người đều có thể đi tìm cuộc sống của chính mình.

Lâm Cường đã sớm tìm cho mình một ngôi nhà mới.

Nhưng Tào Lệ Linh thì sao?

Lâm Tây lại vì mẹ mình mà lo lắng.

Tào Lệ Linh đã là một người phụ nữ 40 tuổi, mặc kệ là hấp tấp hay cường thế như thế nào, bà cũng đã 40 tuổi.

Năm tháng thanh xuân tốt đẹp nhất đều đã đánh mất tại căn nhà rách nát này.

Bà nên làm gì bây giờ.

Ban đêm, Tào Lệ Linh cứ nhiên không đi chơi mạt chược, cũng không nằm trong phòng ngủ.

Lúc Lâm Tây về đến nhà, Tào Lệ Linh đang ngồi ở trên sofa, không chơi điện thoại như là đang đợi cô.

“Lâm Tây.” Tào Lệ Linh gọi cô, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, “Lại đây ngồi một lát.”

Lâm Tây đi qua, nhìn Tào Lệ Linh hiềm khi lộ ra vẻ mặt điềm đạm, Lâm Tây có chút hoảng hốt.

Tào Lệ Linh ngữ khí ôn hòa, nắm tay Lâm Tây nói: “Mẹ với ba con ly hôn, sau này con đi theo mẹ.”

“Ba con nói, phòng ở cho mẹ, phí nuôi nấng gánh không nổi nhưng ông ấy sẽ cố hết sức.”

“Tiền mẹ kiếm không nhiều lắm, về sau có thể con sẽ chịu áp lực một thời gian.”

“Nhưng mẹ cũng sẽ nỗ lực, nỗ lực kiếm tiền cho con vào đại học.”

“Mẹ.” Lâm Tây hơi nghẹn ngào, “Con mười tám tuổi rồi, con cũng có thể tự mình kiếm tiền, về sau con nuôi mẹ.”

Tào Lệ Linh xoa đầu Lâm Tây, còn nói thêm: “Năm đó lúc mẹ gả cho ba con, mới hai mươi tuổi đầu. Con đừng nhìn ông ấy như bây giờ mà làm, năm đó ba con còn rất anh tuấn.”

Tào Lệ Linh mỉm cười, Lâm Tây nhìn Tào Lệ Linh bình đạm nói những việc này, chỉ cảm thấy lòng chua xót.

“Năm đó sau khi mẹ tốt nghiệp cấp ba, vốn chuẩn bị đi Thượng Hải lang bạt. Lại vừa vặn gặp gỡ ba con, lúc ấy ba con dùng hết sức theo đuổi mẹ, mẹ cũng cảm thấy ông ấy khá tốt, tuổi trẻ khí thịnh, không bao lâu đã đáp ứng lời cầu hôn, không đi Thượng Hải.”

“Hạnh phúc cũng được một đoạn thời gian, đáng tiếc sau này ở chung lâu rồi, các loại mâu thuẫn lộ ra ngoài, vì thế thường xuyên cãi nhau. Cũng không phải không nghĩ tới ly hôn, nhưng lúc ấy, mẹ phát hiện mình mang thai con, cho nên, cũng cứ như vậy chấp vạ sống tiếp.”

Lâm Tây hít hít cái mũi, có thể đều là bởi vì cô, mới huỷ hoại nửa đời sau của Tào Lệ Linh.

Tào Lệ Linh thở dài, tiếp tục nói:

“Vốn định cứ như vậy chấp vạ, dù sao nửa đời sau đều ở đây, cũng không có gì không thể nhẫn nhịn, chỉ cần cho con một cái nhà...”

Nước mắt Lâm Tây không thể ngăn được chảy xuống, ẩm ướt, lăn dài trên má, rơi xuống mu bàn tay.

Tào Lệ Linh muốn cho cô một cái nhà.

Nhưng cho tới bây giờ điều cô muốn, cũng chỉ là một cái nhà.

Nhiều năm như vậy, ba người quy định phạm vi hoạt động, đều chịu đủ tra tấn.

Đều không dễ dàng, không có ai sai, không có ai đúng.

Đến cuối cùng, Lâm Cường rốt cục chịu không nổi, dẫn đầu rời khỏi cái nhà giam này.

Ba người họ, đến tận cùng là giải phóng từ nhà giam, hay là tiến vào nhà giam vô tận.

Không thể hiểu hết.

“Mẹ.” Lâm Tây run rẩy, khóc lóc nói với Tào Lệ Linh: “Rất xin lỗi, mẹ, xin lỗi...”

Xin lỗi.

Đã trách mẹ cho con một cái nhà như vậy.

Đã trách mẹ luôn hung dữ.

Thậm chí trách mẹ sinh ra con để con phải chịu dày vò...

Rất xin lỗi, rất xin lỗi.

Chính mẹ năm đó cũng chỉ là một cô gái, có tương lai và ước mơ của chính mình, cũng hướng tới tình yêu và ấm áp.

Tào Lệ Linh lau nước mắt cho Lâm Tây, ôn nhu nói: “Đứa nhỏ ngốc, nói cái gì vậy.”

“Bây giờ ba con đã có cuộc sống mới, mẹ cũng nên có cuộc sống mới của chính mình.”

“Mẹ?” Lâm Tây khó hiểu.

“Chờ con lên đại học, đi Bắc Kinh. Mẹ liền chuẩn bị đi Thượng Hải. Tuy rằng bây giờ mẹ già rồi, nhưng mẹ còn muốn đi Thượng Hải dốc sức làm một lần.”

Năm ấy hai mươi tuổi không thể đi, lúc bốn mươi tuổi vẫn muốn đi.

“Mẹ và con cùng nhau cố gắng, được không? Con vào đại học, vì tương lai của bản thân. Mẹ đi Thượng Hải, cũng vì tương lai của chính mình.”

Tào Lệ Linh cười: “Người tổng phải vì chính mình mà sống một lần.”

Lâm Tây gật đầu: “Dạ, được.”

“Mẹ thật sự rất hâm mộ con. Con có thể vào đại học, còn có thể đấu tranh vì tương lai của mình.”

Tào Lệ Linh chậm rãi nói, trong lòng Lâm Tây chưa xót, thậm chí có một tia áy náy.

Tào Lệ Linh tiếp tục nói: “Các con đuổi kịp thời đại, nhưng mẹ cũng không đến nỗi bị thời đại mới đào thải, chúng ta cùng nỗ lực nha.”

Cô vẫn luôn biết, Tào Lệ Linh và cô không giống nhau, bà có dã tâm, có ý tưởng, cho dù vận mệnh vậy bà ở tòa tiểu thành này, cái nhà này, nhưng chí hướng chưa bao giờ bị mài mòn. Cho dù đã bốn mươi tuổi, bà còn có thể lại một lần nữa làm lại cuộc sống, cô tin tưởng, Tào Lệ Linh cũng có thể sống ra bộ dáng của bản thân.

Lâm Tây hy vọng, bọn họ đều có thể sống ra bộ dáng của bản thân.

Mặc kệ là Lâm Cường hay Tào Lệ Linh hay là cô.

Cái gia đình hồngбет này, giống như một cuộn len ba sợi chỉ rối loạn suốt hai mươi năm. Không nghĩ tới cuối cùng Lâm Cường ngoại tình, như là một cây kéo, cắt đứt đoạn chỉ rối, nhưng như vậy, thật ra là thành toàn cho ba người.

“Người luôn phải vì chính mình mà sống.” Trong điện thoại, Lâm Tây kể lại lời Tào Lệ Linh nói với mình cho Trần Kiều nghe.

Lâm Tây nói: “Em cảm thấy mẹ em nói có đạo lý, nhưng em cần thận nghĩ lại, ở một trình độ nào đó, em giống như cũng là vì anh mà sống.”

“Vậy anh nói thử, em xem như vì ai mà sống?”

Trần Kiều lặng im một lát, đáp: “Mặc kệ là ai, đều không thể vì người khác mà sống, bởi vì như vậy sẽ bỏ qua chính mình. Em là vì em mà tồn tại, anh cũng vì anh mà tồn tại.”

“Nhưng, anh là bởi vì em, mới có thể tồn tại. Cho nên.” Trần Kiều nói:

“Là bởi vì em, không phải vì em.”

Lâm Tây ngồi trên bàn, nhìn màn đêm ngoài cửa sổ, tháng tám, mùa hè sắp kết thúc, nhưng tiếng ve kêu vẫn vang dội. Giống như, mùa hè này không có điểm cuối.

“Lâm Tây.” Trần Kiều thấp giọng nghiêm túc nói: “Anh thích em.”

Lâm Tây mỉm cười, ngón tay vẽ vòng tròn ở trên bàn.

“Sao lại đột nhiên nói như vậy.”

“Chính là muốn nói cho em một tiếng.” Trần Kiều nói, “Em còn có anh.”

Lâm Tây chỉ cảm thấy đầu óc ong ong một chút, trong lòng như có dòng nước ấm rót vào tim.

Tuy rằng biết, Tào Lệ Linh và Lâm Cường tách ra, đối với ai đều tốt. Nhưng sự tình đi đến tình trạng này, Lâm Cường ngoại tình, Tào Lệ Linh muốn đi Thượng Hải, cô bây giờ thật sự đã không có nhà.

Cô cho rằng mình sẽ không có nhiều sợ hãi khổ sở, nhưng thật ra cũng có một chút.

Sẽ sợ hãi, sẽ thương tâm, sẽ khổ sở.

Hơn nữa, thiếu niên kia, đã nhìn ra.

“Anh đang ở trước cửa nhà em.”

“Cái gì?” Lâm Tây không thể tin nổi.

“Anh đang đứng ở trước cửa nhà em.” Trần Kiều nhẹ nhàng nói rõ từng chữ.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mắt Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Món quà đầu tiên

Lâm Tây chạy đến phòng khách ngó đầu ra ngoài cửa sổ, một người vốn tưởng đã cách xa nhau vài dặm lại đang đứng ở ngoài cửa sổ, giương mắt nhìn cô.

Bóng đêm dịu nhẹ, anh càng ôn nhu.

Lâm Tây vội vàng chuẩn bị đi ra mở cửa, khi đổi giày, Lâm Tây dừng một chút, nghĩ nghĩ, chạy vào trong phòng ôm một cái hộp đi ra ngoài.

Lâm Tây mở cửa, Trần Kiều vốn định cho Lâm Tây một cái ôm, không nghĩ tới lại bị cái hộp trong lòng ngực cô chiếm chỗ.

“Đây là thứ gì?” Trần Kiều hỏi.

Lâm Tây mỉm cười, đưa lễ vật đẩy đến trong lòng Trần Kiều, “Tặng cho anh.”

Trần Kiều giương mắt hỏi cô: “Quà?”

“Ừ!” Lâm Tây mang theo một chút kiêu ngạo, gạt đầu thật mạnh, vẻ mặt cầu khích lệ.

Ai biết Trần Kiều cái gì cũng không nói, mặt lạnh lẽo biến đó.

“Sao lại đỏ mặt?” Lâm Tây có chút giật mình, cô chỉ biết những lúc cô nói lời cợt nhả Trần Kiều mới có thể thẹn thùng.

Nhưng bây giờ cô đơn thuần tặng cho anh một món quà, anh đỏ mặt cái gì?

Đây vẫn là thiếu niên lạnh lùng lúc trước cô quen hay sao!

Trần Kiều vui vẻ không nói nên lời, gắt gao ôm hộp: “Đây là món quà đầu tiên em tặng anh.”

Lâm Tây cười, “Lúc trước anh cũng tặng cho em rất nhiều quà, về sau em còn sẽ tặng quà cho anh.”

Trần Kiều lắc đầu, “Không giống nhau.”

Lâm Tây buồn bực: “Có cái gì không giống nhau?”

Trần Kiều nhấp nhấp miệng: “Em tặng cho anh, và anh tặng cho em, đương nhiên không giống nhau.”

Lâm Tây cười đến vui vẻ, vốn tưởng Trần Kiều là người cao lãnh lạnh lùng, không nghĩ tới lại là thiếu niên ngây thơ đáng yêu.

Ha ha.

Lâm Tây lấy hộp quà bỏ vào trong ba lô của Trần Kiều, nói: “Anh về nhà rồi mở ra coi, chúng ta đi ra ngoài trước, mẹ em ở nhà, để bà ấy nhìn thấy thì không tốt lắm.”

Hai người đi lên Tiểu Nam Sơn, sóng vai ngồi trên băng ghế đá, mua một phần bắp xào cùng nhau ăn.

Trần Kiều do dự một lát, hỏi: “Ba mẹ em...”

Trong miệng Lâm Tây nhai bắp xào, như là không để ý gật đầu: “Ừm, ly hôn rồi.”

Trần Kiều: “Em...”

Lâm Tây gật đầu, ừ một tiếng, không nói gì nữa.

Ăn xong hộp bắp xào, Lâm Tây lau miệng, uống một ngụm nước, quay đầu nhẹ giọng nói với Trần Kiều: “Trần Kiều, em thật sự không có nhà.”

“Không sao cả.” Trần Kiều cầm tay Lâm Tây, “Còn có anh, em còn có anh, vẫn luôn có anh.”

Lâm Tây nói: “Hôm nay mẹ em nói cho em chuyện của ba mẹ năm đó. Thật ra bọn họ đã từng yêu nhau, mẹ em thậm chí vì ba em từ bỏ tương lai của chính mình.”

“Chẳng qua thời gian làm cho bọn họ đi đến nông nổi như vậy, cuộc đời của hai người, đặc biệt là mẹ em, xem như huỷ hoại hơn một nửa.”

“Bởi vì tình yêu của ba mẹ, nên trước kia em vẫn luôn không tin tưởng vĩnh viễn, cũng không muốn đi tin tưởng ai. Nhưng còn tốt, em gặp được anh, tin anh.”

“Vào lúc em cái gì cũng không có, còn có anh.”

“Em chỉ còn anh.”

Nghe Lâm Tây nói, Trần Kiều trầm mặc một lát, sau đó ôm Lâm Tây vào lòng, trầm thấp nói: “Em thật sự tin anh sao?”

Không chờ Lâm Tây trả lời, Trần Kiều tiếp tục nói: “Có chuyện phải thẳng thắn nói với em.”

Trần Kiều buông Lâm Tây ra, cùng cô mặt đối mặt.

“Bây giờ nói cái này, có thể không quá thích hợp, anh vốn dĩ chuẩn bị về sau tìm cơ hội lại nói, nhưng... anh không muốn để em cảm thấy anh gạt em.”

Trần Kiều rũ mắt, tựa hồ như đang giãy giụa.

“Nếu... Có thể anh từng giết người, em còn cần anh sao?”

Lâm Tây trợn to mắt nhìn Trần Kiều, tiêu hóa lời Trần Kiều vừa mới nhẹ nhàng nói ra.

Từng giết người? Giết người!

Lâm Tây nhìn vào đôi mắt Trần Kiều, Trần Kiều tuy rằng còn miễn cưỡng dám nhìn Lâm Tây, nhưng dần không dám nhìn thẳng.

Anh sợ hãi.

Sợ hãi Lâm Tây quay đầu chạy, sợ cô thật sự không cần anh.

Trong đầu Lâm Tây ngàn hồi vạn chuyển, giết người? Giết ai? Vì sao?

Nhưng, Lâm Tây vẫn luôn nhìn vào đôi mắt Trần Kiều, đó là một đôi mắt trong suốt sạch sẽ.

Anh từng thẳng thắn nói với cô, anh đã từng vì sống sót mà đi trộm đồ.

Nhưng giết người và trộm đồ không cùng một khái niệm.

Biết sai bị buộc bắt đắc dĩ có thể ăn năn hối cải, nhưng biết sai vẫn làm chính là một bước đi vào địa ngục.

Không đúng không đúng, Lâm Tây lấy lại bình tĩnh, Trần Kiều nói có thể anh từng giết người, không phải đã từng giết người.

Không cần hoảng, không cần tự nghĩ loạn.

Sắc mặt Trần Kiều trắng bệch, môi cũng bị chính mình cắn tới sắp chảy máu, thân thể hơi hơi run rẩy.

Lâm Tây nghĩ, lần đầu nhìn thấy anh chặt vật như vậy, vẫn là ngày anh từ quê quán trở về.

Ngày đó, lần đầu tiên anh phân tích chính mình, thẳng thắn đối diện với quá khứ của bản thân.

Mà hôm nay, Trần Kiều lại một lần, ở trước mặt cô, đem chỗ sâu nhất trong quá khứ, nói ra sạch sẽ.

Lâm Tây nghĩ đến quá khứ của Trần Kiều, nghĩ đến cách Trần Kiều làm người, nghĩ đến thời gian bọn họ ở bên nhau, nếu lựa chọn tin tưởng, mặc kệ thể nào, cô đều tin tưởng Trần Kiều.

Lâm Tây chồm người về phía trước, ôm lấy thân thể run nhè nhẹ của Trần Kiều, nói: “Em sẽ không không cần anh.”

Trần Kiều đột nhiên ngẩn ra, thân mình cứng lại. Sau đó phục hồi tinh thần, dùng sức ôm lấy Lâm Tây.

Như là muốn ôm toàn thể giới vào trong lòng ngực.

“Anh phải nói cho em biết, sao lại thế này?” Lâm Tây nói.

Trần Kiều ôm chặt Lâm Tây, mặt cọ vào tóc cô vài cái, lúc này mới buông cô ra, nhưng tay Trần Kiều vẫn gắt gao nắm tay Lâm Tây, không dám buông.

“Lúc trước, có hay không đã nói với em chuyện nhà anh.”

Lâm Tây nghĩ tới lúc trước anh mơ hồ có đề cập đến gia đình của anh. Nhưng chỉ là một đoạn ngắn ngủi.

Nói mẹ anh, nói anh từ đây về sau, không còn gặp lại bà ấy.

Nhưng không nói tới ba anh.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mất Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Thích hợp hôn em

“Thật ra cũng không phải chuyện gì lớn.” Trần Kiều nhẹ nhàng nói, “Chuyện xưa cũ kỹ làm người giận sôi.”

“Ba anh say rượu, thích đánh bạc, uống nhiều quá sẽ đánh người.”

“Mẹ anh là một người phụ nữ yếu đuối, nhiều năm như vậy anh và bà ấy nương tựa nhau sống.”

“Người nợ uống nhiều say xin vô thố sẽ đánh người đánh tới hai mẹ con anh gần chết mới thôi.”

Lâm Tây nghe mà đau lòng, nhưng Trần Kiều lại là một bộ dáng bình đạm, giống như người từng chịu những đau khổ đó không phải là anh.

Trần Kiều tiếp tục nói: “Có một ngày, ông ta lại uống rượu quá nhiều, bắt đầu đánh mẹ con anh, lần đó đánh vô cùng điên cuồng thật sự muốn đánh chết hai mẹ con anh, lúc ấy anh rất sợ hãi.”

“Anh nhớ rõ, hôm đó là một buổi tối rất tối.” Trần Kiều nói, trong ánh mắt toát ra một tia sợ hãi không dễ phát hiện, đó là con ác mộng quanh quẩn trong đầu anh mấy chục năm.

Lâm Tây vươn tay, cầm tay Trần Kiều.

Lâm Tây cảm thấy, nắm tay và ôm, so với hôn môi càng có thể biểu đạt tình cảm.

Trần Kiều lật tay lại nắm tay Lâm Tây, nói: “Buổi tối hôm đó rất dài, ông ta đánh không ngừng nghỉ, đánh anh, đánh mẹ anh. Ông ta lấy đai lưng, hung hăng quật xuống trên người mẹ con anh, trong không khí tiếng vèo vèo trộn lẫn tiếng khóc tiếng hét thất thanh, đặc biệt đáng sợ, mẹ anh vẫn luôn che chở anh.”

“Đến cuối cùng, ông ta giống như chưa tận hứng, muốn đi lấy dây thừng cột mẹ con anh lên, anh suy nghĩ, ông ta có thể là thật sự muốn giết người.”

“Nhưng ngay lúc ông ta xoay người, mẹ anh không biết lấy dũng khí từ đâu, đứng lên, cầm lấy cây gậy trong góc tường, đánh thật mạnh lên đầu ông ta.”

“Mẹ anh nhẫn nhục chịu đựng mười mấy năm, yếu đuối cả đời, cũng không biết tại sao lại to gan, dám đi đánh người đàn ông mà bà ấy coi là trời.”

Trần Kiều nhẹ nhàng lắc đầu, bất đắc dĩ cười: “Có thể là bởi vì anh. Một giây kia mẹ anh dùng toàn lực, ông ta trực tiếp té xỉu, chúng ta sợ ông ta đứng lên tiếp tục đánh người, anh liền lấy dây thừng trói ông ta lại.”

“Lại sau đó.” Trần Kiều dừng một chút, đỡ đỡ đầu, “Anh không nhớ rõ.”

“Không nhớ rõ?” Lâm Tây hỏi.

“Có thể là do quá sợ hãi, nên đã quên. Tóm lại ngày hôm sau ông ta chết. Anh cũng không biết ông ta chết như thế nào. Cuối cùng mẹ anh vào nhà giam, phán không hện, không quá mấy năm đã chết trong tù.”

“Anh ngay cả lần cuối gặp mặt cũng không thể.” Trần Kiều nói “Anh chỉ nhớ rõ, buổi tối ngày đó, mẹ kêu anh đi ra cửa, nhìn lên bầu trời, đếm số ngôi sao, xem trên trời có bao nhiêu ngôi sao.”

“Tối ngày đó, ngôi sao rất sáng, gieo đầy trời, anh nằm nhìn một đêm, sang ngày hôm sau, anh đã không còn mẹ.”

Lâm Tây chưa từng nghe qua chuyện như vậy, tuy rằng gia đình cô luôn tràn ngập tiếng cãi nhau, nhưng Lâm Cường sẽ không đánh vợ con, cô cũng chưa từng trải qua chuyện như vậy.

Cô cho rằng, loại chuyện này chỉ xảy ra trên TV hoặc là trong phim điện ảnh.

Không nghĩ tới, đây là thật, chân thật xảy ra trên người thiếu niên cô thích, hủy hoại tuổi thơ của anh.

Lâm Tây chỉ cảm thấy chua xót, tim nhói nhói cực kỳ khó chịu.

Anh nên có bao nhiêu đau lòng.

Năm ấy anh cũng chỉ mười hai tuổi, vừa tốt nghiệp tiểu học. Anh luôn cười nhạo bản thân thất học, luôn nói bản thân chỉ có giấy chứng nhận tốt nghiệp tiểu học. Lúc nói lên những lời này, anh nên có bao nhiêu đau lòng.

Chuyện sau mười hai tuổi, lúc trước Trần Kiều đã nói với cô.

Lâm Tây nghĩ, ở trên đường làm côn đồ mấy năm, ở nhà đi Truong ăn nhờ ở đậu mấy năm, phiêu bạt khắp nơi mấy năm, sau đó tới tiểu thành.

Anh không có một ngày nào sống thoải mái.

Lâm Tây khó chịu, duỗi tay ôm lấy Trần Kiều, Trần Kiều run nhè nhẹ đáp lại. Đây đó anh vốn dĩ không cần phải nói, mỗi người đều có quá khứ của mình, đặc biệt là hồi ức đau thương.

Nhưng anh chỉ vì một chữ “Tin”, vì tin tưởng, cho nên lựa chọn nói thật với cô.

Lúc trước cũng vì cái gọi là công đạo, vì cái gọi là giải thích, anh cũng đã nói một lần.

Nhưng lúc này đây, anh lại vì chính mình, đem tâm can móc ra cho cô xem.

Thật khò.

Lâm Tây nghĩ, Trần Kiều năm đó tuổi còn quá nhỏ, anh thậm chí không nhớ rõ bản thân có hay không vì người đàn ông kia tử vong ra một phần lực, có thể quá mức sợ hãi, cho nên trong tiềm thức đã quên đi.

Lâm Tây vỗ vai Trần Kiều, ôn nhu nói: “Đều đã qua.”

Trần Kiều nói: “Kỳ thật rất buồn cười.”

“Ở thời điểm anh có thể chết nhất, anh lại liều mạng muốn sống.”

Là những năm bị người đàn ông kia đánh.

“Ở thời điểm anh có thể sống tốt, anh lại muốn chết.”

Là lúc anh mười bảy mười tám tuổi rồi cuộc cũng có năng lực và tiền tài.

Lâm Tây ngẩn ra, vừa định mở miệng, Trần Kiều đã giành nói: “Cho nên anh tới nơi này, Bắc Thành, là quê hương của mẹ anh. Vốn dĩ cảm thấy cuộc sống không có ý nghĩa gì. Anh không có gì dựa vào, cũng không có gì vương bận, không có chỗ đi, cũng không có nơi dừng chân, bằng không, liền thôi chết đi.”

“Cái gì chết đi!” Lâm Tây nói mang theo khó chịu cùng tức giận, “Anh đừng nói bậy nói bạ, cái gì mà chết đi, sao có thể chết được.”

Trần Kiều cười: “Cho nên anh gặp em.”

“Anh vốn là tới tìm chết, không nghĩ tới gặp được một ngôi sao, cho nên không thể chết.”

“Vi ngôi sao.” Trần Kiều nhẹ nhàng nói, như là từ trong cổ họng trực tiếp vọng lại âm thanh khàn khàn, nhẹ nhàng, lại giống như dùng hết sức lực toàn thân, “Vi em.”

Lâm Tây mỉm cười, cô muốn hôn anh.

Rất muốn.

Tuy rằng nói, cô thích ôm và nắm tay vượt qua hôn môi.

Nhưng giờ này khắc này, cô càng muốn hôn thể hiện tình yêu mãnh liệt.

Người có lòng thì suy nghĩ giống nhau.

Ý tưởng vừa mới xẹt qua trong đầu, Trần Kiều cũng muốn thực hiện, cái trán Trần Kiều cùng cái trán Lâm Tây, chớp mũi nhẹ nhàng chạm vào nhau, giọng khàn khàn nói: “Hôm nay, cũng là trăng sáng sao thưa, cũng là một ngày hoàng đạo.”

Lâm Tây theo bản năng muốn ngẩng đầu nhìn xem, lại bị một bàn tay giữ lại, môi đã bị môi của Trần Kiều bao phủ.

Ngày hoàng đạo, thích hợp hôn em

Bạn đang đọc truyện *Trong Mất Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Ở chung

Một ngày cuối tuần, Lâm Tây gặp mặt Lâm Cường.

Từ lúc trong nhà xảy ra chuyện kia, đây là lần đầu tiên hai cha con gặp mặt. Không biết là Lâm Cường đang trốn tránh Lâm Tây, hay là Lâm Tây đang trốn tránh Lâm Cường.

Lâm Tây cũng không biết.

Cô không biết nên làm thế nào đối mặt với người này.

Người đàn ông luôn cười ha hả với cô.

Người đàn ông yếu đuối vô năng không biết giận hờn.

Người đàn ông thích uống rượu hút thuốc.

Người đàn ông ngoại tình, thậm chí cho cô một người em trai hoặc em gái cùng cha khác mẹ.

Người đàn ông đó bây giờ đã trở thành chồng của người phụ nữ khác, trở thành ba của đứa trẻ khác.

Đó là ba của cô.

Cô có thể trách ông, nhưng cô cũng không muốn trách.

Dù sao ông cũng là người phá hủy cái nhà này trước, phản bội bọn họ trước, làm sai chuyện trước.

Mà cô cũng không có tư cách gì trách ông. Ông bắt quạ cũng là một người đàn ông ở trong căn nhà rách nát kéo dài hơi tàn hai mươi năm khát vọng cuộc sống tốt đẹp khác mà thôi.

Ngay cả cô cũng khát vọng muốn thoát khỏi căn nhà này, huống chi là ông. Tổng cũng không có đạo lý chỉ có bản thân tiêu sái, để cha mẹ chịu tội.

Cô không có tư cách trách tội ông, ông là ba của cô, ông không có lỗi với cô, ông chỉ có lỗi với Tào Lệ Linh thôi.

Lâm Tây nghĩ, về sau bọn họ có thể vẫn là cha con, nhưng không phải là người một nhà.

Tóm lại, hai người ngồi đối diện trong tiệm cơm nhỏ, cúi đầu ăn cơm không nói lời nào.

Lâm Tây không hỏi vợ mới của ông thế nào, em trai hoặc là em gái chưa ra đời có khỏe mạnh không, cũng không hỏi, hiện tại ông có phải thật sự vui vẻ hay không.

Lâm Cường cũng không hỏi. Không hỏi tình hình gần đây của cô, không hỏi Tào Lệ Linh thế nào, cái gì cũng không hỏi.

Chỉ có một mặt đầy áy náy bất an, cùng một bàn đầy bình rượu.

Lâm Tây cảm thấy vậy là đủ rồi.

Còn cầu mong xa xôi gì nữa.

A, đúng rồi, còn có tiền, Lâm Cường cho Lâm Tây một triệu, nói là đóng tiền học và phí sinh hoạt, ông nói về sau mỗi tháng sẽ gửi cho cô phí sinh hoạt, để cô an tâm học tập.

Thế này là đủ rồi.

Trên thế giới, duyên phận, bắt quạ cũng chỉ là bốn chữ: Xin chào, tạm biệt.

Cha mẹ con cái cũng là như thế.

Tào Lệ Linh cũng giống vậy.

Đêm qua vừa mới thương lượng muốn đi Thượng Hải, ngày hôm sau bà đã hấp tấp xách theo rương hành lý lên xe lửa đi Thượng Hải.

Lâm Tây thật sự rất bội phục Tào Lệ Linh, người trẻ tuổi như cô không hề có được dũng khí và sự dẻo dai này.

Chính là Tào Lệ Linh, bốn mươi tuổi, lựa chọn từ bỏ cuộc sống yên ổn, đơn độc đi Thượng Hải, đi đến giấc mộng thời niên thiếu chưa hoàn thành.

Đây là mẹ của cô.

Bởi vì Tào Lệ Linh sớm đi Thượng Hải, cho nên trong nhà chỉ dư lại một mình Lâm Tây.

Lâm Tây cũng lập tức cùng Trần Kiều đi Bắc Kinh.

Tới Bắc Kinh, trước tiên cần thuê nhà.

Trường đại học của Lâm Tây có vị trí rất tốt, bốn phía thông suốt, xe chạy như nước, giao thông ẩm thực phố đi dạo cửa hàng mua sắm đều có phương tiện.

Nhưng, tiền thuê nhà rất đắt.

Đặc biệt đắt.

Lâm Tây đề nghị Trần Kiều thuê một căn cách xa trường học chút, Trần Kiều lại đứng lý hợp tình cự tuyệt.

Trần Kiều: “Không được, anh sẽ nhớ em.”

Càng đáng sợ chính là Trần Kiều kiên trì muốn thuê một căn nhà hai phòng ở, Lâm Tây khó hiểu.

Bắc Kinh nơi tắc đất tắc vàng này, còn là gần trường đại học, nhà hai phòng ở tiền nhà thật sự cao đến thái quá.

Lâm Tây khuyên Trần Kiều thuê một nhà một phòng ở mới tốt, Trần Kiều càng đứng lý hợp tình: “Thuê một phòng ở, vậy khi em trở về, sẽ ngủ cùng anh sao?”

Lâm Tây: “.....” Quả nhiên ở bên nhau lâu rồi sẽ trở nên lưu manh.

Cho nên Trần Kiều cần răng thuê một nhà hai phòng ở gần trường học.

Bởi vì tôi quá sớm, trường học chưa mở ký túc xá, vì thế Lâm Tây và Trần Kiều không biết xấu hổ vui vẻ sống chung.

Mùa hè này, căn nhà của bọn họ, sụp đổ tan nát.

Người một nhà cuối cùng vẫn là chung đường khác lối, đường ai nấy đi.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mất Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Anh nhớ em

Tháng chín Bắc Kinh, vẫn là tháng cuối của mùa hè. Đại học tân sinh đi huấn luyện quân sự, trường học phong bế, Lâm Tây và Trần Kiều bị bắt “Đất khách”, Lâm Tây cả ngày nghiêm trang đứng dưới ánh nắng oi bức trong sân thể dục, nửa tháng tập huấn, gần như lấy đi nửa cái mạng của cô luôn rồi.

Nửa tháng cường độ tập luyện cao, ít nhất đối với Lâm Tây là như thế này —— làm cho Lâm Tây mỗi buổi tối trước khi tắt đèn đi ngủ dành ra vài phút tâm sự cùng Trần Kiều.

Hai người rõ ràng cách xa nhau không đến hai km, Lâm Tây ở trong trường thậm chí còn có thể nhìn thấy nơi Trần Kiều ở, nhưng lại bị kỳ huấn luyện đáng chết này khiến cho hai người không thể gặp mặt.

Từ khi hai người ở bên nhau đây là đầu tiên trong thời gian dài không có gặp mặt, Lâm Tây cho rằng mình sẽ không quá nhớ anh, còn không phải chỉ tách ra nửa tháng thôi sao.

Nhưng cô sai rồi, đứng nghiêm mật, hoàn cảnh mới xa lạ, huấn luyện viên hung hãn, đều không kịp tưởng niệm tới anh.

Ngày thứ mười, Lâm Tây theo thường lệ buổi tối trước khi ngủ gọi điện thoại cho Trần Kiều.

Lâm Tây cảm thấy, Trần Kiều biểu tình luôn là lạnh lùng, nhàn nhạt, nhưng nếu chỉ nghe giọng nói của anh, vĩnh viễn là ôn nhu.

Như nước sông Bắc Thành chảy vào trong tim, như chuông gió Nam Tháp lay động nhẹ nhàng trên đầu quả tim, lại như ánh trăng trên đỉnh Tiểu Nam Sơn chiếu sáng trong lòng.

Âm thanh của Trần Kiều từ ống điện thoại truyền đến, gọn gàng dứt khoát: “Nhớ anh không?”

Lâm Tây sững sờ, cho dù cách điện thoại nhưng Lâm Tây vẫn đỏ mặt, Trần Kiều là người tương đối nội liễm, chuyện gì cũng thích giấu ở trong lòng, thích và yêu cũng không dùng ngôn ngữ biểu đạt.

Ngày thường anh càng sẽ không nói "Nhớ anh không" như vậy.

Lâm Tây còn chưa kịp trả lời, Trần Kiều lại nói: “Anh nhớ em”

Lâm Tây trộm cười, có thể đổi lấy một câu nhớ em của Trần Kiều, mười ngày tách biệt này hình như cũng không quá gian nan.

Này còn chưa đủ, Trần Kiều tiếp tục nói: “Đặc biệt nhớ em.”

Lâm Tây tưởng tượng không ra Trần Kiều ở đầu dây bên kia sẽ có bộ dáng gì nói ra những lời này.

Chắc là đứng ở bên ban công nhìn ánh trăng.

Hoặc là, ngồi ở trên sofa, câu được câu không nhìn TV.

Cũng có thể, đang ngồi trước màn hình máy tính, nghiêm túc làm công việc

Tóm lại, mặc kệ anh dùng tư thái gì, bây giờ nhất định là đang thẹn thùng mặt đỏ bừng.

Lâm Tây thanh thanh giọng, nhẹ nhàng nói: “Em cũng vậy.”

Trần Kiều có ý hỏi: “Vậy cái gì?”

Lâm Tây nghĩ nghĩ, nói: “Thẳng đạo tương tư một chút cũng không có ích, chưa phương tiện muộn là thanh củng.”

Trần Kiều cẩn thận nghe Lâm Tây nói, nhưng.....

Trần Kiều cười cười: “Có ý tứ gì, nghe không hiểu, anh là thất học.”

“Không có ý tứ gì, chính là.” Lâm Tây mỉm cười, một bàn tay mát tự nhiên đặt ở sau lưng, nói: “Em cũng nhớ anh.”

Tắt điện thoại, Lâm Tây gửi tin nhắn cho Trần Kiều, là câu thơ vừa rồi: “Thăng đạo tương tư một chút cũng không có ích, chưa phương phiền muộn là thanh cuồng.”

Một lát sau, Trần Kiều trả lời: “Ai nói tương tư vô ích, tương tư đến em anh liền vui vẻ.”

Lâm Tây cười, Trần Kiều tiếp tục gửi tin nhắn tới: “Nhưng thật ra anh nguyện ý, chưa phương phiền muộn là thanh cuồng.”

Lâm Tây cười xong, hồi phục: “Được, em là đồ ngốc chỉ yêu anh.”

Trần Kiều: “Ừ.”

A, quân huân đáng ghét này, “Đất khách” đáng ghét này, hình như cũng không quá đáng ghét.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mắt Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Chỉ có em

Treo điện thoại, Trần Kiều đứng ở bên ban công, nhìn về phía xa xa. Nhìn từ nơi này, có thể nhìn thấy các bác gái đang khiêu vũ trong quảng trường, có thể nhìn thấy đám trẻ chạy loạn trên lề đường, còn có thể nhìn thấy dòng người đông đúc xe cộ qua lại tấp nập, cũng có thể nhìn thấy trường học của Lâm Tây.

Thành phố Bắc Kinh này, quá lớn.

Đây là lần đầu tiên Trần Kiều đi vào một nơi lớn như vậy, người ở đây luôn vội vã bận rộn, vội vàng đi gấp gấp trở về. Phòng ở lớn giá cả càng tăng. Anh không thích thành thị như vậy, nhưng lại rất thích nơi này, bởi vì chỗ này có Lâm Tây.

Trần Kiều và Lâm Tây mua một cái ghế bập bênh đặt ở ban công, một nơi có thể nằm xuống còn có thể xuyên qua cửa sổ, nhìn lên trời. Thành phố lớn bầu trời đêm quá tối, không có ngôi sao. Nhưng dưới phố lớn ngõ nhỏ không hề tối, đèn nê ông muôn màu nghìn sắc, chiếu sáng khắp nơi.

Trần Kiều nằm trên ghế bập bênh nghỉ ngơi trong chốc lát, sau đó trở lại bàn tiếp tục làm việc.

Trần Kiều nhìn máy tính bảng trên bàn Lâm Tây tặng anh, so với điện thoại của anh còn dùng tốt hơn mười phần, anh rất thích. Làm mỹ thuật, đối với các loại công cụ vẽ tranh đều không ngừng tìm tòi học hỏi. Trần Kiều thích nhất, ngoại trừ trò chơi ghép hình, chính là các loại bút vẽ, pha chế màu.

Trong hộp quà Lâm Tây tặng anh, ngoài hộp màu nước và bút chì màu ra còn có một tấm card, là Lâm Tây tự viết, trích trong tiểu thuyết Hoàng Tử Bé, Trần Kiều nghĩ, chắc là bởi vì lúc trước anh tặng quà cho cô có nhắc tới Hoàng Tử Bé nên cô mới nghĩ ra ý tưởng này.

Lâm Tây viết:

“Mỗi người đều có ngôi sao của chính mình, nhưng hàm ý trong đó lại tùy người mà khác nhau. Đối với một số ưa thích đi xa, các ngôi sao là những kẻ dẫn đường. Đối với số khác, chúng chỉ là những đốm sáng nhỏ. Đối với những nhà bác học, chúng là những bài toán. Đối với nhà doanh nghiệp của tôi, chúng là vàng. Nhưng tất cả loại ngôi sao ấy đều câm lặng. Anh, chỉ có anh, mới hiểu được những ngôi sao đó có hàm nghĩa không giống người thường.

Khi anh nhìn trời, ban đêm, bởi vì một trong những ngôi sao đó có tôi ở, bởi vì tôi cười trên một trong những ngôi sao đó, cho nên đối với anh tưởng chừng như tất cả các ngôi sao đều cười. Anh, anh sẽ có được những ngôi sao biết cười.”

Trần Kiều mua một khung ảnh, đem tấm card bỏ vào trong khung ảnh, đặt ở trên bàn, lúc vẽ tới cả người bực bội, không cần nhìn lên trời là có thể nhìn thấy ngôi sao.

Anh là ngôi sao sáng nhất.

Trần Kiều đi vào Bắc Kinh, ngoại trừ một thân cô đứng cùng tình yêu nóng cháy thì cũng chỉ có bút vẽ của anh.

Trần Kiều rất may mắn vì anh biết vẽ. Bằng vào bút vẽ, anh có thể nuôi sống chính mình. Bằng vào bút vẽ, anh có thể nắm chắc dừng khí đi vào Bắc Kinh, bằng vào bút vẽ, anh có thể cho chính mình và cô một tương lai.

Trên Weibo, lúc trước anh không chú ý nhiều, chỉ là tùy tay vẽ rồi đăng lên, vô tình cảm liễu, nhưng thật ra dường như không ít fans, bây giờ xem như có sức

ảnh hưởng đại V.

Lúc trước anh chỉ theo sở thích tùy tiện vẽ tranh. Bây giờ anh muốn nghiêm túc một chút, anh không có bằng cấp gì, nhưng không sao. Anh có thể gia nhập một số phòng làm việc có chút danh tiếng trên mạng, vẽ truyện tranh cũng được, vẽ poster cũng được, vẽ trang trí quảng cáo cũng tốt, hoàn thành chút hạng mục, tích lũy chút kinh nghiệm. Lúc sau có lẽ có thể thành lập phòng làm việc của chính mình.

Luôn có đường đi.

Vẫn còn rất tốt.

Lúc trước anh chưa từng nghĩ tới, sẽ có một ngày mình sẽ sống trong một góc tại Bắc Kinh, dưới ánh đèn trong đêm tối, liều mạng nỗ lực.

Anh thật thích loại cảm giác liều mạng nỗ lực này.

Anh đã từng hai bàn tay trắng không có chỗ dựa, anh không có cố gắng, cũng chưa từng vì ai mà nỗ lực.

Mà hiện tại, anh có chỗ trú, có nơi dựa vào, cũng để người kia dựa vào, anh muốn nỗ lực, nguyện ý đi nỗ lực.

Vì một ngày mai tốt hơn ngày hôm qua.

Ngày mai, bầu trời chắc là sẽ có ngôi sao.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mất Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Tín ngưỡng của anh là em

Năm ngày sau, Lâm Tây rốt cuộc cũng được phóng thích, gấp không chờ nổi chày thẳng ra cửa trường học, mà Trần Kiều sớm đã chờ ở trước cửa trường học.

Mười lăm ngày chia lìa, tuy rằng nói không dài cũng không ngắn, hai người mỗi ngày đều nấu cháo điện thoại, hướng hồ, hai người đều bận rộn, không có quá nhiều thời gian tưởng niệm đôi phương, nhưng dù sao cũng là thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt, tiểu biệt thắng tân hôn (Đêm "gặp gỡ" sau ít ngày xa cách còn hơn đêm tân hôn), tình yêu nhiệt liệt và tưởng niệm như hồng thủy cuồng cuộn dâng trào.

Vừa nhìn thấy Trần Kiều, Lâm Tây liền về mặt ngưng trọng, vô cùng nghiêm túc nói với Trần Kiều: “Em muốn đi ăn lẩu.”

Trần Kiều khoe miệng giật giật, ủy khuất nói: “Lâu như vậy không gặp nhau, câu đầu tiên em nói với anh thế nhưng là ăn lẩu! Em càng nhớ lẩu hơn nhớ anh?”

“Không đúng, em càng nhớ anh hơn. Chỉ là bây giờ gặp được anh rồi, nên phải đem toàn bộ tình yêu chia cho cái lẩu.”

Trần Kiều nói: “.....” Quả nhiên không chiếm được chút lợi tức nào.

Lâm Tây làm nũng: “Mỗi ngày chỉ có thể ăn mấy món ăn cố định trong trường học, ngán muốn chết rồi. Chờ em ăn no lại cẩn thận nhớ anh.”

“Nhưng anh mỗi ngày đều cẩn thận nhớ em.” Trần Kiều về mặt ủy khuất nói.

Lâm Tây vui vẻ, dỗ anh: “Ha, bây giờ anh nói lời âu yếm cũng không đỏ mặt, trước kia anh chính là rất thẹn thùng, bây giờ sao không còn chút thẹn thùng nào rồi?”

Trần Kiều bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Đúng là trung tư vô ích.”

Lâm Tây càng vui vẻ: “Anh còn sẽ học đến đâu dùng đến đó.”

“Anh còn sẽ có mặt khác.” Trần Kiều dương dương đắc ý, kiều ngạo nói.

“Cái gì?” Lâm Tây cười, hỏi.

Trần Kiều nắm tay Lâm Tây đi về phía trước, kéo dài âm thanh nói: “Đưa em đi ăn lẩu.”

Giữa tháng chín, mặt trời lên cao ánh nắng gay gắt xuyên qua bóng cây, loang lổ điểm điểm chiếu xuống mặt đất, hình bóng của hai người cũng bị kéo dài trên mặt đất. Trần Kiều nắm tay Lâm Tây, kiên định đi về phía tiệm lẩu.

Con đường phía trước ở phương nào thì không biết.

Nhưng vị trí tiệm lẩu ở đâu lại vô cùng rõ ràng.

“Trần Kiều.” Lâm Tây bỗng nhiên nhớ tới cái gì, đột nhiên hỏi, “Anh tin vĩnh viễn không?”

Trần Kiều nghĩ nghĩ, trả lời: “Trước kia không tin.”

“Vậy hiện tại?” Lâm Tây hỏi.

“Hiện tại cũng không tin.” Trần Kiều nhìn Lâm Tây, chậm rãi nói, “Anh không tin vĩnh viễn, nhưng anh tin em.”

Em là tín ngưỡng của anh.

Trần Kiều hỏi: “Ăn lẩu xong muốn làm gì?”

“A... Để em ngắm lại...” Lâm Tây nhéo cằm suy nghĩ, cuối cùng nói: “Em muốn về nhà nằm trên ghế bập bênh bên ban công ăn nho.”

Trần Kiều mỉm cười: “Không có tiền đồ.”

“Muốn mua một bó bách hợp đặt ở trên bàn trà trong phòng khách.”

Trần Kiều: “Được. Mua một bó hoa bách hợp, mua một bó hoa hồng. Hoa bách hợp đặt ở phòng khách, hoa hồng cho em.”

Lâm Tây cười nói: “Còn muốn nằm ở trên sofa, cùng anh cùng nhau xem phim truyền hình, một bên ăn đồ ăn vặt, một bên nói chuyện phiếm.”

Trần Kiều gật gù đầu: “Ăn lẩu xong chúng ta liền đi siêu thị mua đồ ăn vặt.”

Lâm Tây nói: “Còn muốn cùng anh cùng nhau nuôi cún con, mỗi ngày đều có cún để vuốt ve.”

Trần Kiều nói: “Vậy nuôi một con Corgi đi, chân ngắn lông to, giống em.”

Lâm Tây: “.....” không chỉ biết nói lời âu yếm, còn biết lái nhái.

Trần Kiều bật cười, hỏi: “Tiếp theo? Còn muốn làm gì nữa?”

“Còn muốn.....”

Còn muốn cùng anh, có một vĩnh viễn.

Cùng anh ở bên nhau, mỗi một ngày, đều là tương lai, đều đáng giá chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Trong Mất Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 37: Tốt đẹp

Cuộc sống đại học của Lâm Tây quá có tư có vị, công việc của Trần Kiều cũng dần dần ổn định, mùa thu ở Bắc Kinh có phong vị khác, Lâm Tây lần đầu tiên thích mùa thu như thế.

Bởi vì mùa thu là hết thấy đều tốt lên, một lần nữa bắt đầu mùa mới.

Lâm Tây nghĩ, sau khi gặp được Trần Kiều, cô không chỉ yêu mùa hè, còn thích mùa thu.

Có lẽ, đây là bởi vì yêu một người nên cảm thấy thế giới thật tốt đẹp, bốn mùa luân hồi biến hóa nhưng cô thích nhất vẫn là anh.

Mới vừa khai giảng, Lâm Tây cũng không muốn dọn ra ký túc xá, có vẻ không thích hợp lắm, nhưng Lâm Tây đặc biệt thích căn nhà nhỏ của Trần Kiều, đặc biệt có cảm giác nhà.

Mỗi ngày cuối tuần, Lâm Tây đều chạy đến nhà của Trần Kiều, hai người có khi ở nhà cả ngày, Trần Kiều dựa vào bàn vẽ tranh, Lâm Tây nằm đọc sách, cũng rất an nhàn tự tại.

Hoặc là cùng nhau chơi đùa với cún con, dắt cún đi dạo, lần trước Trần Kiều và Lâm Tây mua một con cún loài corgi, vì Lâm Tây thích ăn lẩu nên đặt

tên cho nó là Tiểu Lầu cực kỳ đáng yêu.

Lại hoặc là, hai người tay to nắm tay nhỏ đi khắp hang cùng ngõ hẻm ở Bắc Kinh, không ngồi xe điện ngầm, cũng không ngồi xe buýt, chỉ đạp xe đạp, hai người tùy tiện chạy khắp nơi, cười đến giống hai đứa ngốc.

Những việc nhỏ rất đơn giản này làm Lâm Tây rất hạnh phúc.

Nhưng cuối cùng cô và Trần Kiều còn chưa có một cái nhà. Mà nhà của chính cô, đã chia làm ba mảnh nhỏ. Lâm Tây không rõ kết cục hiện tại của nhà bọn họ có tính là một chuyện tốt hay không, nhưng là Lâm Tây biết, cô cũng không thể hoàn toàn thoát ra khỏi ngôi nhà này. Cô có cuộc sống mới, cũng không thể vứt bỏ cuộc sống cũ.

Ba mẹ cô vẫn là ba mẹ của cô, là người nuôi dưỡng cô mười mấy năm, là thân nhân về sau cô phải hiếu thuận.

Từ vòng bạn bè trên mạng của Tào Lệ Linh, cô nhìn ra bà sống khá tốt. Lâm Tây vẫn luôn biết, bà là một nữ cường nhân điển hình. Bà luôn khinh thường Lâm Cường không có chí hướng, nhưng bị nhốt ở trong căn nhà tại tòa tiểu thành nho nhỏ bà cũng không có chỗ để thi triển tài năng.

Lúc này, con gái lên đại học, chồng ly hôn, bà rốt cuộc cũng có thể cô độc một mình, không chỉ thích hợp với cô độc, càng thích hợp dốc sức làm việc.

Không có vương bận, chỉ vì bản thân mà phấn đấu.

Tào Lệ Linh tại Thượng Hải tìm một công việc không yêu cầu bằng cấp, tiền lương không nhiều lắm nhưng đủ để bà sống vui vẻ. Tào Lệ Linh thuê một căn nhà nhỏ ở Thượng Hải, cả ngày bận rộn, bà tự học tiếng Anh và kế toán, chuẩn bị đi thi lấy bằng kế toán.

Có một số người cảm thấy một người ba mươi tuổi trọng tâm về sau sẽ không thể tự học tập theo đuổi ước mơ của mình, bởi vì gia đình cha mẹ con cái công việc một đồng loạn như ma, nhiều đây cũng đủ để cuộc sống bận rộn.

Có một số người, cho dù có cơ hội bắt đầu lại một lần nữa, cũng không có dũng khí và quyết tâm để bắt đầu lại một lần nữa.

Tào Lệ Linh vốn dĩ có thể ở lại Bắc Thành ổn định cuộc sống cả đời, mở tiệm mặt chược nho nhỏ, thoải mái tự do mỗi ngày chơi mặt chược.

Nhưng bà vẫn là người có dũng khí và năng lực, lúc bốn mươi tuổi, lại một lần nữa bắt đầu lại từ đầu.

Nghĩ đến đây, Lâm Tây càng muốn nỗ lực một ít. Mẹ của cô, hiện tại đang ở một thành thị khác đơn độc phấn đấu, cô cũng không thể thua kém bà.

Lâm Tây chưa từng thấy mặt vợ mới của Lâm Cường, cũng không muốn quan tâm chuyện của bọn họ. Nhưng từ câu văn lời nói bức ảnh trong vòng bạn bè trên mạng của ông, cô cảm giác được, Lâm Cường sống vui sướng hơn trước kia rất nhiều.

Lâm Tây rất cảm ơn mạng xã hội vòng bạn bè này. Ba người bọn họ không còn liên hệ gì, đều không muốn hàn huyên, cũng không có thói quen thăm hỏi. Lâm Tây từ trong đôi câu lời nói trong vòng bạn bè có thể nhìn thấy ba mẹ cô đang hạnh phúc, vậy đủ rồi.

Có lẽ đây là kết cục trước kia cô vẫn luôn khát vọng, lại có lẽ không phải. Nhưng người sống cả đời, quan trọng nhất chính là cái gì. Ai cũng không biết. Có gia đình, khát vọng, sự nghiệp, tình yêu cùng tiền tài rất khó lưỡng toàn.

Nhưng tóm lại, Lâm Tây rất cảm ơn ba mẹ, ở cái nhà này sống mười tám năm, có cơ hội một lần nữa bắt đầu. Ba người bọn họ, đều có bắt đầu mới.

Đương nhiên, Lâm Tây cảm ơn nhất, là thiếu niên đang ngồi bên cạnh mạng cho cô bắt đầu mới kia.

Nói thật Lâm Tây cảm thấy giữa cô và Trần Kiều, không có loại tình yêu gọi là oanh oanh liệt liệt, nhưng mỗi ngày cô đều cảm nhận được sự cuồng nhiệt.

Hai người, cuối mùa xuân quen biết, giữa mùa hạ ở bên nhau, đầu mùa thu yêu nhau.

Không có gì oanh oanh liệt liệt, không có tình tiết sinh ly tử biệt cùng rung động đến tâm can, bọn họ chỉ là hai hai thiếu niên bình thường.

Nhưng Lâm Tây lại cảm thấy, sau khi gặp được Trần Kiều, trái tim của cô không có lúc nào là không đập loạn.

Nghĩ đến đây, Lâm Tây trộm ngắm liếc người bên cạnh đang tập trung cúi đầu vẽ tranh. Lâm Tây rất thích bộ dáng lúc Trần Kiều nghiêm túc làm việc, rất đẹp trai!

Nhưng có Lâm Tây ở bên cạnh, Trần Kiều cũng không thể tĩnh tâm nghiêm túc làm việc. Trần Kiều bắt được ánh mắt nhìn trộm của Lâm Tây, rốt cuộc tìm được lý do đúng lý hợp tình, lười biếng nói: “Em nhìn anh làm gì.”

Lâm Tây giáo biện: “Em không nhìn anh, em nhìn sách.”

“Anh đẹp hay là sách đẹp.” Trần Kiều không biết xấu hổ nói.

Lâm Tây cảm thấy Trần Kiều ở loại phương diện này đặc biệt không biết xấu hổ, tuy anh thẹn thùng nói ra một ít lời âu yếm với Lâm Tây, nhưng anh đặc biệt thích nghe Lâm Tây nói lời ngọt ngào. Hơn nữa càng ngày càng thuần phục, Trần Kiều có thể thật không biết xấu hổ dụ dỗ Lâm Tây nói ra lời anh

muốn nghe.

“Sách đẹp, anh xấu muốn chết.” Lâm Tây càng không như ý anh.

“Hừ.” Trần Kiều không vui.

“Nhưng vẫn thích anh.” Lâm Tây trộm nói, “Thích anh nhất trên đời.”

Lời nói lí nhí này không chút nghi ngờ chậm rãi lọt vào tai Trần Kiều.

Anh mỉm cười, cúi đầu cầm bút viết vài chữ lên mảnh giấy nhỏ, đưa cho Lâm Tây.

Lâm Tây tò mò nhận lấy.

Trên giấy ghi:

Trần Kiều cũng yêu Lâm Tây nhất trên đời.

End

Tác giả: Đọc xong rồi, cảm nhận thấy thế nào? (๑ ▽ ๑*)

Bạn đang đọc truyện *Trong Mất Anh Có Ngôi Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.